

Parti Nagy Lajos: Magyar mesék

Parti Nagy Lajos: Magyar mesék - április

2011. április 15.

Egyszer vót, hol nem vót, útba vót neki, azzal Orbán Viktor fölment a várba. Bécsöngetett. Schmitt Pálépp otthol vót, leckézett. Gyere, Pali Gyöngyöspatára, béjelentkezünk a Véderő kiképzésire, nem árt az a mozgás a terepen. Boks, airsoft-lövészet műanyag golóbisokkal, kis éji harcászat. Schmitt bécsukta a füzetit, ezúttá' nem ellenközött, ment. Útközbe fővették a Kövér Lászlót meg a Pintér Sándort, vót még hely hátul, ne fogyják hiába az a drága karvalybenzin. Monták, hozzanak bokszesztyűt. Nem vót forgalom, csak pár rendőrmotoros darualakzatban, hamar leértek. Na, csöngettek, béregisztráltak. Ezután részt vettek a tábor marcona életibe', edzett sportolók lévén maguk es. Az esemény időtartama alatt beszédet mondott Farkas Flórián. Schmitt Pál ezalatt béirt a vendégkönyvbe, azt, amit kell: „már eleink, e legbékésebb nép is fegyvert s vitézt énekeltek, amit szívből kívánok eská". Azomba' tett egy bíráló észrevételt es, mondván, airsoft helyett csak szebb lenne a „léglágy", melyet V. Dereő a Kárpát-Magyar Nagyhaza nevében meg is ígért, majd haza lett a haladás. Boldogan éltek, amíg itt a vége, fuss el véle. A címer meg így lett: hétszer vágott mezőn gyöngyös pata audiban.

2011. április 22.

Egyszer vót, hol nem vót, főment a Királyi Magyar Televízió a Várba, nemá ott ne legyen, mikó maga Schmitt Pál aláírja az alkotmányt. Meg vót nekijük terítvel, magyar zászló, EU-zászló, sonka, tojás, Szent Korona, mer azt fővítették nehezeknek. Vót egy koronlift, abba. Két riporter vót, az egyik térdelt, a másik dettó. Mondotta, aki térdelt, hogy Bullának se túlzás nevezhetni, ami ott fekszik az Elnök Úr asztalán, lévén úgy ki van dógozval, mint a leghúsvétibb magyar sonka vagy legmagyarabb húsvéti, lényeg, hogy ollan érett. Érettünk szenvedett, vette átal a szót, aki térdelt, kereszthalált Jézus Krisztusunk, akinek a Föltámadásának évfordulóján ez az Új Időszámítás sorra kerül. Az Ön messze ellátó Kézjegye, amivel legott aláírja Magyarország Alkotmányát, Szent Istvánéval fog vetekedendeni. Schmitt Pál orcáján átsuhant, ami átsuhant, s aszonta. Kedves Magyar Nép, néztem balról, néztem Jobbról, nincs ez még kész. Meg nem es a többségé, ephogy a választók harmadéé, ha. Átérezve a pillanat jelentőségét, én ezt magyar hazafiként nem írom alá. Ezzel fölállt, vonult kifele a termein átal. Akkó a síri csöndbe beléklakkant egy taps. Osztán kettő, három, kilenc, hetvenhét. Akkora taps, mint még az Olimpián se. Bódogan élt, amíg meg nem csördült a telefon. Itt a vége, fuss el véle.

2011. április 29.

Egyszer vót, hol nem vót, Orbán Viktor egy este bément a Királyi Tévébe. Mán elmúlt a Húsvét, föltámadott a Nemzet, megszikkadt a schmitti ténta, fő vót véve a történeti alkotmány fonala, várta es az állomáson a csendőrség a romákat, kik gyöttek megfele az üdülésből, egyszóval rend vót, nyugalom. Méges! Egy nagy stratégia megérzi, mit lesz mit tenni. S nem akkor megyen át a hídon, amikó ég. Rá es kezdett a beszédjire szépen, hanem egyszercsak félredúrta a papírt, belenezett a nép szemibe, s aszonta. Jól tudom, mert hallom hú kémeimtül, hogy éngem a magyar vidéken átulcettig le-lecigányoznak, s nem epp barátilag, ellenben pejoratívé. Nos, kedves nép, bévallom, a hír igaz, roma vagyok. Felelős magyar miniszterelnökként innent üzenem az ország népének, hogy igenis, ebbe a gamat helyzetbe, minek létrejöttibe, sokakkal együtt, nagy az én saram, mást nem tehetek, mint

hogy magyar cigány vagyok. Úgy ám! Hónap nulla órától fogva engem aláz meg Szijjártó szóvivő az egyeztetett üdültetési poénjával; az én édesanyámat követik a bótba szorosan újnnyilas honfitársaim, kiknek a szavazatjára igen ácsingóztam vót és lesz; az én húgomat, az én pulyáimat pisiltetik bé a reflektoraikkal éjszakánként, továbbá engem akar táborba záratni és sterilizáltatni némely parlamenti képviselő, cetera és cetera. No, így beszélt Orbán Viktor, de annyira, hogy egészen megfiatalodott belé, még a szakálla es bódogan kinőtt, amíg meg nem halt. Itt a vége, fuss el véle.

Parti Nagy Lajos: Magyar mesék - május

2011. május 6.

Vót egyszer, hogy Kósa Lajos nem nagyot álmodott, hanem sok kicsit. Mer álmában egyszer csak elindútak, oszt jöttek ezrivel a szegény gyerekek a Piac utcán. Romák, magyarok vegyest. Potyogtak az égből, el nem álltak se Debrecen-, se országsherte. Mind éhes vót, tanulatlan és keserű, s nem vót nagyobb a jövője, mint egy műanyagpohárnak, ha Loki-meccs alatt bésodorja a szél a pályára. Szerencsére Kósa Lajos azt is megálmodta, mit kell tennie. Ingbe-glóriába csöngetnie kell, s üstöllést behíni az összes képviselőt. Jöttek es, épp csak terepjárót húztak a pizsamájokra, s állottak egyik meztéllábukról a másakra, várták, hová lesz a kilukadás. Kósa Lajos összefoglalta, hogy mi potyogott néki az égből, majd közel hajolt a mikrofonhó, hogy vóna itt ez a futballstadion, amit az én Orbán komám nekünk ígért a köz pénziből. Ugye, hogy vóna? Hát, vóna, ha lesz, mondották az atyafiak. Ekkor a polgármester mint egy Széchenyi-Roosevelt István kihúzta magát, s aszonta: nem lesz! Mert ezt a tizenkét milliárd magyar forintot mi közfelkiáltással a magyar gyermekszegénység elleni program támogatására odaajánljuk. Ez csak ahó képest sok, amennyi eddig jutott reá. De ahó képest becsületes summa. Sáfárkodjanak vele, akik értenek hozzá, oltsák a tüzet, ha mán munka nincs, oltsák, amíg bé nem vezetjük a halmozottságba a négyszázezer, usque, tízezer új munkahélet, hogy addig is legyen valami, a Kánaánig. Ha mán kurtítunk segélyt, ellátást, mifenét. Ha mán kurtít a szükség, legyen ez a segítség. Nagy éljenzést, meg közfelkiáltást hallott az álomban, erre ébredt föl. De egy magóg vagy, Lajos, morogta, de nem érezte rosszul magát, hanem jól a bőriben. Aki nem hiszi, járjon utána.

2011. május 13.

Egyszer volt, hol nem volt, Makovecz Imre bément a Vigadóba. Kérdezte tőle a kapuba egy bandaszívű firkász, hogy mér lett anno a Magyar Művészeti Akadémia. Azért, hogy legyen, vágta reá a bölcs ember. Lett es, csak nem vót használatba véve a kormányzat átal! Vót akadémia másik es, irodalmi és művészeti, a Széchenyi grófról elnevezve, de azt meg ki hozta létre? Nem pont az a fizetett és támogatott erő, aki mindig megakadályozza a magyart, ha kitalál valamit? De! Na, így senyvedett ez a grémijom, amíg fő nem gyött a nap, Orbán Viktor képiben. Akkó ott tanálta az elnök az első és utolsó Magyar Alkotmányba az ő Magyar Akadémiáját kiserkesztve. És nem ám azér, mer epp Felcsútra tervezett a királnak egy Labdarúgó Akadémiát, igaz, utóbbi ki es maradt az Alkotmánybú. Há minden nem lehet benne! Példájulnak a másik Akadémia. Amit hogy hí a szókimongyó elnök? Bandának! S kik vannak abba áperté? A zsidók! A furtonég fölényérzetükkel a magyarsággal szemben. Akik nem átallják fasisztának tartani azt a Horthy Miklóst, aki a bécsi döntéseket szőrin megülve örökre bévonult az elcsatolt területekre. Hát akkó mit akarnak? Örüljenek, hogy. Ellenberger a Magyar Művészeti Akadémia meg fogandja kapni a főcsinosított Magyar Vigadót székháznak, meg évi száz milla forint apanáziát. Jól fog az, ha a kormány az ő kürtőjükön átal akar belészólni a kultúrába, hejszen a 160 tag nem lesz mindig 160. Fog ott ollan duzzadás lenni, szemit kiveri a sok értelmiségi szemétládának. Mer a legfontosabb a szeretet. Egy valamije nincsen még a nagy elnöknek, kikristályosodott programja. De nem es köll az, ha világos a cél: ne má a magyar kultúrával szemben álló döntések szülessenek, hanem olyanok, amelyek figyelembe veszik a kialakult állapotokat. Példájul, hogy mi van az Alkotmányba, oszt kalap. Aki nem

hiszi, annak járjanak utána.

2011. május 20.

Hol vót, hol nem vót, vót egyszer egy önkormányzat, csak szomorú cefetül. Aszonta: ej, haj, ihol a május es, oszt se híre se hamva, hogy hun kerül kialakításra az Alkotmány Hatálybalépésinek Emlékhelye Országzászlóval, amit csak le kőne rendezni, ha má nincs Újbudának ilyenje! Penig nagy az igény rea, százak, ha nem ezrek tematizálnak azon, hogy világ csúfjára nem lesz nékijök hun ünneplni 2012 január elsejít, ami mostantúl nem az Újév innepe leszen, hanem Szent Hatálybalépésé. No, még ki se monta e panaszt, mán meg es felelte, hogy legyen, ha mán ilyen elementális a zemberi igény. Csakhogy hun legyen?! Hát ahun igény van rea, a Petőfi híd budai hídfőjínél. No, akkó hatástanulmány keretibe főmentek a fészbukkra tapogatózni. Ott meg mit tanátak? Tízezernél es több aláírást, hogy „Országzászlót meg Alkotmány Hatálybalépésinek Emlékhelyit a Ződ Pardon helyire!” S ezt fölűtt magyar adófüzetők, tiszta orcájú fiatal választók követelték. Lehet azoknak aszondani, hogy nem, ha csak jelentős társadalmi érdek nem fűződik hozzá? Ha aszongyák, mindennél fontosabb a Preambulum-mondó-verseny?! Ugye, hogy nem lehet! Így aztán a Ződ Pardont meg a Cafe del Rijót ledőzeróták, s lett ott Országzászló meg Emlékhely, Pusztaszerig ellátszott. Hanem azzal az egész Székesfővárosba kitört az Országzászló-láz. Má' minden romkocsmá leszótt területin, minden alternatív helyen ott állott a Rúd, körötte meg a Hatálybalépési Emlékhely. Mán mozgó Országzászlókat köllött béállítani, úgy mentek hívásra szirénázva. Bé nem telt vóna véle semmiér se a nemzet, penig mán a napot takarta el a sok lobogó meg árbocrúd. Nem es rudak vótak ezek, hanem igenyest tornyok. Ha a Magyarok Istene a hegyükbe csapta vóna a Mercedes-jelvényt, bizon mondom, főszállottak vóna a sok áramtó, amit termeltek vóna. De így csak csattogtak, s bódogan éltek, amíg meg nem.

2011. május 27.

Egyszer vót, hol nem vót, mán akkoracska munkanéküliség se vót a hazában, mint a bolha bibircse, s mán egy rákfene vót csupántli a Kárpátok alatt: a korengedményes nyugdíjas. Egy szíp nap el es határoszta Lázár János meg Balsai István, hogy a saját jól felfogott érdekibe, ezt a népséget visszavezeti a munka világába. Na, béültek, amibe béültek, nem Audi, oszt közterületfelügyelőnek őtözve elindultak a Széll Kálmán térre. Nízélődtek, elegyedtek. Aszonta az egyik: hej, azér mégescsak gamatság, hogy abba a Moszkvába nincs Széll Kálmán tér! Há mit képzölnek ezek!?! No, maj szólunk a Martonyinak, felelte a másik, de ekkó főttűnt az első elkövető. Reámentek, igazótatták, s azonkézbül átadták néki Orbán Viktor levelit, hogy tisztelt Vonalkód, az Ön nyugdíja messzemenően sérti az Ön igazságérzetit, ezér örömmel közöljük, hogy visszavezetjük Önt a munka Magyarországa. Az illető köszönte, állott egyik lábárúl az egyikre, és monta, hogy ő kicsinyég rokkant tűzoltó vagy rendőr, iksz éve. Ahhó képest beh jól néz ki, monták a honatyák, de ne rettenjön meg, az emberek kormánya nem tervezi egyösszegbe visszafüzetteni az iksz év korengedményt. Na, az az ember kis hiján főderült. Hanem mátul nuku nyugdíj, ellenbe dógozni köll, mint mindenkinek, ha a haza Üdve azt izeni, tessék beülni a célszemélynek. Mikó főjött a Kaszahugy, mán ott ült vagy negyvenezer korengedményes a hátsó ülésen, a többi szökésbe. No jól van, főcsapták a nénónénót, oszt padlógáz ad astra. Akkó az első illető megkérde, hogy hát mégés, mit kőne dógozni, ha vóna, de a két verbunkmajster csak mosolygott a nehéz teher alatt, hogy az mán legyen az ő gondjuk. Köszönte szépen a zember, hogy ennyire a vállukon hordozzák őtet, de aszonta, mégés, szeretné tudni, hun es vóna az a munkahely konkrétice. Konkrétice a munka világába, hun máshun, válaszóta fénylőveres orcával Lázár és Balsai, oszt boldogan mentek, amíg meg nem haltak.

Parti Nagy Lajos: Magyar mesék - június

2011. június 03.

Egyszer vót, hol nem vót, vót honatya, ki se szakpolitikai, se erkölcsi szempontból le nem nyelhetette, hogy nem végzik ki díszelőadáson Alföldi Róbertet, a Nemzeti Színház igazgatóját, hanem csak keréketörök a mozdatlan szája végett, amivel valami ügön nem szépet kívánt egy ifjú leánysze –mél–nek a Nyilastévéből, libezsibuzomcsi lévére, aki még ha hallgat es, az es erős túlzás. Na, aszonta Pörzse Sándor meg Novák Előd, mán itt nincs mit tenni, mán csak a járőrélőlánc maradt meg a gúny vitrioljával győzedelmeskedő szellem ereje. Ki es vonútak, ahogy szokás, alakzatba, szebbjövők, szebbmúltak, csendőrök, miazmák. Mind, akibe szorút erkölcs. S hozott köcsögöt. Mer ez kritérijom vót, a köcsög. Álltak ottan, skandállották, amit szoktak, hezzá még, hogy „mossuk ki a száját, húzzuk le a klotyón”, továbbá, hogy „addig jár a köcsög a kútra, amíg el nem török”. Ezen bármédig tudott nevetni az egész Stand up Kommandó! De álhatatossan ám, nem szalmaláng! Nyaratszaka vót mán, átak a verőfénybe, oszt nagyon meg vótak elégedve, hogy nincs szemernyi mozgás odabe. Se közönség, se színész! Hanem eccör ősz lett, oszt nem meggyöttek a színészek meg az igazgató? De! Alföldi főzetett egy levest, átak sorba, jutott minden köcsögbe, valahogy megették, oszt tűntettek tovább. Hanem az ominózus személ egyre csak provokálta őket, hogy tessenek béjönni, külön előadják nekijük a valamit, amit csak akarnak, vígat, szomorút, Mein Kampfot. Na, ekkó mán kihúzták magokat, hogy mindennek van határa, hogy mán ők létükre, há hogy mennének bé abba a marha fertőbe? Még majd hogyhíjjákot kapni?! Ha eddig nem, eztán mégúgyse! Meg mi lesz addig a köcsögvel? Há hozzák bé! Höj ne má né, kultúrember csak nem jár köcsögvel színházba! Hát akkó hagyják künn. Hát hogy künn? Hát ellopják tülük, ahogy az országot! Na, akkó azok kigyöttek magik, hogy majd eljácák odakünn a perverz ez meg azukot. Lett olyan füttykoncert, leszaggadt az eresz. Ne má ővéjük így játszódjanak! A magyarval! Ezzel nem vót megoldás. Mán a Vidnyánszky Attilát es leváltották rég, de csak álltak. Állnak ott azóta es. Dudállanak a köcsögbe. Járőröznek. Nevetnek. Sírnak. Nyugdíjba mennek. Állnak, amíg meg nem halunk.

2011. június 10.

Egyszer vót, hol nem vót, lett egy ország, ahonnét elillangott a derű, a móka, a kacagás, de epp akkor, mikor lehetett vóna jól derülni, vót új kétharmad, új alkotmány, egy kurzusba forrt nemzet és keresztény, kormányra került a haza, vagyis a Namber. Ez amolyan vezér vót vagy isten, de nem vót király, mer kuruc vót dosztig, valamég az ország ippeg nem vót királyság. Fájt a Nambernek ez a szomoránkodás de csak nem mókázhatott, meg kedélyeghetett mindenki helett! Oda se ért vóna mindég, hejába vót gyors meg agyavágó! Jól van, nem vót magába, hun egy Semjén ment véle, hun egy Kövér, híresen bő humorú valahány. Utóbbi meg es mondta, minden szlovák polikusba van egy kis Slota, amit az illetők ügön nevetvel fogadtak, csapkodták a felvidéki magyarok térdit, mint a ménkü. De a zöm csak élt mogorvánt, nem esmérte a tréfát. Csikorgó fogú tűzoltók, rendőrök, közszoják, meg orvosok, meg pedagógusok meg nyugdíjasok, akiknek a finnya vót mindenük. Hát mán annak se örvendtek jódogukba, ha ez a Namber kiugrott a Kossuth térre dekázgatni valami szegény kis legényvel, csak az állásföltés vót, meg az izgágár. A szakszervezkedés. Amikó meg a Namber mondott egy ménkü szellemeset az ő bohócügyi államtitkárárul, amitül az egész frakció napestig kacagott, hát a tűzoltók ügön fölkapták a vizüket. Penig rendes kormányba nincs es bohócügyi államtitkár, hájszen epp ez vót a vicc, de egy magát el nem nevette vóna. Hanem a rendetlenség ódalára álltak, meg mentek szembe a társadalmi igazságossággal. A társadalmi

igazságosság otthun vót letéteménybe a namberi hálósobába, azon írta a vezér a leveleket a népnek, mer ez vót az egy passziója, hogy állandó konzultációba állott, mán minden pénze errement, bélyegre, alig győzte a Posta a folytonos kézbesítést. A nép meg a szüntelen, boldog választást, amíg meg nem halt.

2011. június 17.

Egyszer vót, hol nem vót, Rogán Antal ballagott hazafele a forгатásáru, ahun pógármestert alakított. Ment, mendegélt, oszt nagyon elgondózkodott. Nem es azon, hogy a felesége kedvin túl mit keres politikus létire egy tévésorozatba, mer azt mán megoldotta, hogy az a fürgeteges tántumjátul van neki. Hanem azon gondózkodott, mi vóna péntekre a törvénymódosítanivaló vagy alkotmány. Rea es bukkant izibe, ehun jön az ősz, eliramlik az EU-elnökség, ideje érvényt szerezni a Médiatörvénynek a magyar fülkék nevíben, mer itt mán úgy elburjánkodott a tolerancicózás, hogy. No, akkó, numberó egy, legyen a büntetésbül köztartozás, az tán csak előbb bégyúlik a sok elkövetőtül. Mer lesz helye, hajjaj! Hanem, numberó kettő, a szegény tagjai a magos hatóságnak es emberek, csináljunk nekijük ehó kicsinke kedvet anyagilag! Életpálya-modellbe. Mer azér nem szép munka a cenzori, valljuk be magam között, gondóta Rogán Antal. Tán a végkielégítésükkel lehetne babráni, hogy nemzeti érdekbül konkrétan ikszre meg ipszilonyra nem vonatkozna a különadó, ötlött néki fölnek, de ez mégse teccett igazán, a csóré izmozás. Valami csibészesebbre vágyott, amire reácséttint Alcsút es, Felcsút es. Hát híjjuk kártalanításnak, csapott eccőcsak a púderos honatyai homlokára. A kártalanításra van különadó? Nincs. Mikó lesz? Ha majd akarjuk, de addig fájront. Ergó ergórum, ha netán elküldjük őket, kapják meg kártalanítás címin az egyévi kis bérüket, mer, tisztelt képviselőtársaim es ellenzék, ők összeférhetetlenség miján a másik vagy a harmadik Médiatanácsba el nem mehetnek ám dógozni kerek egy esztendeig! S akkó álljanak otthun a konyha kövin segélybül éhenhalva? Nemá! Így es lött, beadta a módosítást, kétség nem fért a sikerhó. Magasrúl nézvést nem vót ez pénz, csak smonca, pár tucat nyuggerdányi iskolaigazgatótúl bé vót szedhető, s mi ez a magyar igazság, meg a nemzeti ujjészervezés oltárán? Piha! No itt a vége, fuccs el véle.

2011. június 24.

Egyszer volt, hol nem volt, a király meg az udvartartása nem bírta mán látni a Klubrádiót. Hallgatni addig se hallgatták, hanem értesültek róla, de az es bővön elég vót. Mán a latinok es megmondották, hallgattassék el a másik fél, nincs ezen mit hezitálni, kinek a fer, kinek a ferné. Stallumjuk vót hezzá, István királytúl való, ami Horthy kormányzó urunkon át, Kádár János érintésivel szállott reájuk, mint megannyi áldás. S vót akkora kétharmadjok, a fal adta a másikat. De hun vót még a fal! S ha ott vót vóna, arra es megvót a béterv: lebontsák közmunkával, oszt kialakítcsák máshun, ahun csak köll. Nem egy 21. századi technika, de hatásos. No szóval, megvót mindenük, még es el-eltúnödtek, egy ilyen szűnyogcsípésvel mi legyen, mint ez a rádió. Kimenünk, kihúzzuk a falból a konnektort, lelakatójuk, beszántuk, gondúták, de aztán elvetették, mer ez a komcsi tempó távol állott tőlök. Ki köll pályáztatni őket a lukból, mondották osztán, s ez meg es teccett nekik, ez a meszidzs, hogy ki a lukból. No, jól van, de elébb kérdezzük meg a népet, mer anélkül tapodtat se tűzön vízen át. Nyócszáz millióból lekonzultájjuk, oszt jól van. Ki es küdték a népnek a levelet, szereti-e a zenét. Naná, gyött a válasz abba a minutomba. És az üres dumát? Azt nem, szalatt a póstára megen a nép, nyaka majd ki nem törött. Titokban megszámolták az elsőprő többséget, ami olyan erős főhatalmazás vót, hogy azon mód kiiratták a hatósággal a pályázatot sok zenére, keves beszédre olyasmikrül, vót-e csőtörés a Bokor uccába, ahun Budapesten a Klubrádió székhelye vót. Vagy hogy nem-e vót. Mer az es hír, nemcsak a botrány, meg a lömondi aknamunka! Na de még mindég akadt ügyvéd, meg úgynevezett civil hallgató, horribile magyar asszony, aki vette a bátorságot, es aszonta, ez nem fer. De fer, válaszolta a szóvivő a komolytalan fölvetésre. Hol pártatlanság van, hékám, ott pártatlanság van. Maj ha kihirdetik, itt a vége. Ott.

Parti Nagy Lajos: Magyar mesék - július

2011. július 01.

Egyszer volt, hol nem volt, Mária és a magyarok országa mán nem vót Népköztársaság, Köztársaság se, hanem Társaság, Orbán Viktoré, aki száz évre előre és hátra a feje vót neki. Meg a talpa es, amire naponta állította az országát feszt. Holnapra megforgatni, a tempó, meg a móres, avvót a lényeg. Vót es csörömpölés, forgácshullás, zörgött a sok szentesített eszköz, ahogy lenni szokott, ha valaki hadba áll kötésig. Márpenig Orbán Viktor abba állt. Akkora nagy hadba, nem es hitte vóna halandó korába. Vót ellenfél bővön külső es, belső es, akit csak a fülketöbbség éji órán az ország házába hazaárulónak kinevezett. Hanem eccő Orbán Viktor rosszat álmodott, oszt még csak módosíttatni se tudta hirtelen, mer ugye alutt. Penig beh szépen indult az az álom. Mán mindenki kezit megkötötte előre és visszafele, ott ültek a magyar kormányok, megannyi Mohács és Sukoró, megkötött kézzel, nyakkendő-és cipőfűzőtlen, 120 órás őrizetbe. Ültek bétojva a társadalmi igazságosság hosszú padján, aminek mindkét vége igenyesen az Orbán Viktor vállán nyugodott, mer úgy vót kialakítva. Hanem eccőcsak égbekiáltó gamatság történt! Hát nem fogták és áperté béhozták őtet? De! Orbán Viktort magát! A saját álmába, a saját személyibe! Európába! Az Európai Unió elnök! Mindehhez úgy meg vót kötvel a keze, hogy az igazságot se bírta előhúzni a farzsebibül. Hát akkó hun van legalább a jog, ordétotta csengő hangon. De nem vót a jog sehun, se védőügyvéd, se semmi. Epp elkezdtek vóna kihallgatni, mikó háliszennek fölédredett. Azon mód, még a kávéjáhó beadatott egy szakanyagot, alkotmánymódosításra, hogy kezit megkötni ő jogosult egyedül, továbbá aki mások kezit megkötni jogosult, azét megkötni tilos. Ezt meg es szavasza a parlamentopján, de valahogy méges elment a dolognak a kis jó íze, mer ha ezt egy magyar emberrel az édes álmába meg lehet csináni, mi lesz ebbül az országból? Aki nem hiszi, járjon így.

2011. július 08.

Egyszer vót, hun nem vót, hun új legenda. Vót eccő egy testvér, a Koki, meg a Saller, meg még félkézrül a Baráti Tarkónverés. Na, ez a testvér nem röstellette a szilaj keresetlenségit, bármikő székre állott, ha a magyar érdeke ezt kívánta. Márpenig erőst kívánta, folyott a nemzeti elszámoltatás százig, olyan üdök vótak, hogy a fal adta a másikat. El akarták pusztétani a magyart, de jószerént reggeltől napestig, nem vót mán hová egy jólesőet pillantni, ehun egy kém, ahun egy hazaáruló, teli vót a Gyorskocsi utca milliárdossal, azki feszt a görög útra terelte vón Mária országát, a sok nyikhaj faék, ha nincs helyin a magyarság mindenkori Feusa, mer így es hítták. Mán csak az egy Kínára vót vethetni a messzilátó szemet, hejszen az legalább szabad, ha nem es úgy, ahogyan egyes Eu-nyikhajok gondúták. Meg Tibet es szabad, meg kő adni a lehetőséget, nem pezderkedni, meg tüntetni, mint a kolontos tehen. Szíjjártó Péter a maga szelídségivel lenyilatkosza, hogy aki ezt a dógot a Kokival meg a Sallerrel a maga kontextusából kiragadja, abba a hejbe szembetalálhatja magát vélők. Na, az idők során, meg a sok cselekedetitul ez a nagy testvér ügön el lett vót híresedvel. Ahun csak járt, ki-kiosztott ennek egy buksikoppintást, annak egy pofontot, csakúgy súnyták le a torz kis fejeőket, hogy így a magyar, evvel a tettvel, fölemelte a sajátját. Nem vót pardony, a magyarok kokijaitul ments meg, uram minköt, rimánkodtak az izgágár delikvencsek. Na, akkó ez a testvér leszállott a székirül, és kacséntott. Erre a sok szengallenmajom megkérde tisztelettel, méges, mi vóna ez. Há hungarikum, mi más, felelték a kalandorzó magyarok. Továbbá óvasni csak tudnak komámuramék, Baráti Tarkónvágással el lett kúdvé minden követségre a szakanyag, hogy mi vóna a koki meg a saller a magyar-kínai kultúrkörben, plusz vándorkiállítás, Bartóktul Kokiig. Oszt még a pajeszciállás, meg a testvéri picsánrúgás ki sincsen munkálva. Járjon utána, aki nem hiszi a píszi.

2011. július 15.

Egyszer volt, hol nem volt, vót eccő a magyarok országába, hogy nem vót munka, csak közmunka. Ahon penig közmunka van, ott közmunkás es van, terem, mint a nyű, már nem úgy értvel, hogy „nyű”, hanem dögivel. Várta a béhívót, ott állott a lapát, talicska az ajtóba. Nem vót ám így betegség, meg úgy nyavalyatáppénz, mint hajdan! Hanem kicsattanás. Két nyugdíjnyalka rendér hozta a levelet a jegyzőtül, hogy menni köll, oszt jól van. Egységes vót a keret, szabályos az alakzat, jó a hangulat, vót nóta es, Pintér Sándor közmunkása vagyok, satöbbi. De vót konténer, vót feredő, vót koszt, addig-addig, hogy kerítésbűl vót a kolbász. Mán gát hátán vót a gát, stadiony hátán a stadiony, annyi, hogy fodbalistának es bévítették a közmunkás legényebbjit, ne álljék ottan üresen, az alkotóerő szégyenire a sok létesítmény! Horibile mind hand made, nem ám markoló meg huncutkodás! Nem ám internacionalista faék! Na, akkó az egyszerű nép lelevelezte Orbán Viktorval, hogy épüljék föl végre, a Vereckei-hágó de Pusztaszer mellett, egy a háromhó arányba, a magyar igazság végett. Szabálhont égett ott a kézimunka, Schmitt Pál ballal lerakta az alapkövet, jobbal mán avatott es. Meg lett mondval, hogy itt nyaratszaka lovas játékok leendnek összmagyar profillal, télen meg sípályák kézifelonóval, hezzá Magyarország megpályázza a 2039-as Alpesi sí-világbajnokságot, vagy legalább megrendezi, ha magába, magába. De ez csak a kezdet vót, mer amint öszveállott mozaikjából a nemzet, gondúták, mán csak bé kéne keríteni a nagy művet. Akkó elkezdett épülni a Magyar Nagyfal. Elébb körbe aztán Kínáig. Nyamintotta a töreket, vetette a válykot a köz munkása, annyira, hogy téltül szabálszerűen béhorpadott az ország. Akkó azt ki köllött pótlani a másik csücskibűl, es vica versa, vót gond, meg hiba es ókor-ókor, de mán nem kukkérozta legalább a magyar belső dógát mindenféle burkus es oláh, amíg meg nem hal.

2011. július 22.

Egyszer volt, hol nem volt, mán minden a helyire vót zökkentve a magyarok országába, csak egy nem, a gyermekáldás. Akkó öszveültek az okosok, tanakodtak vorksopszám. Csak van valami, aminek igen megörvend az a nemzeti kismama a szíve alatt, monta az egyik. Hát a gyerek, fülketársam, annak csak örvend, monta a másik. Az szimbólikusan lófra, szólott a harmadik, olyan köll, ami tükrözi az anyaság szépségit. Egy ajtódísz, csapott a homlokára a negyedik, amit oda lehet tenni az ajtóra. Kívülről. Így született az Ajtódísz Ad Astra Mozgalom. Legyen zászló es, gólyával a csőriben, javasolta az ötödik, kítúzi otthun a delikvencs, hadd lássák. De, ugye csak a kétnemű párok esetén, renyekedett a hatodik. Nanáhogy, monták. A család nem fertő! Mi vóna, ha mán a fogantatáskó kitétetnénk, brénezte tovább az első a sztormingját, „istennek hála, épp foganunk”, Vivi és Vajk, vagy ahogy eppen híjják őket. Hé, monta a második, Szodoma non koronat! Mi lesz, ha csak fogangatnak, mint a nyulak, vagy abortuszba fúl a dolog? Legyen ajtódísz az abortuszhoz es, bakacsinbűl, maj meggondolják, monta az ötödik, de leszavaszták. Elevenszülés után ünnepélyesen megkapja minden magyar anya, oszt kalap. Úgy értvel, hogy csak a magyar, bucsálódott a negyedik. Naná, hogy a magyar, monta a harmadik. Nem, barátaim, rázintotta meg elnöki fejit az első. Hanem minden leány es asszon, tekintet nélkül, ki hun barnult le. De mán azér csak kéne valami kritérijom, döndörgött a második. Hogy például legyen rendes, bejelentett ajtaja az életvitelin. Azt el lehet normatívén rendelni, hogy tölgyfa, ennyiszer ennyi, vasalt keret, stb. A jegyző kiszáll, megtekinti a körülményt, oszt aláírja a papírt, mondta a harmadik. Vagy nem, csukta bé laptopját a negyedik. Na, ezt még azon délután bémódosították az alkotmányba, hogy ezer évig így lesz. Reggel meg bévették az ajtódísz hungarikumnak. De olyan szép kapós vót, hogy abba a hejbe megugrott a szaporodás, boldogan es éltek, amíg meg nem haltak.

2011. július 29.

Egyszer volt, hol nem volt, Hor–thy meg Kádár apánk idelenn vadásztak a földön. Egy éjjel a vipi csalitasba öszvefutottak Semjén Zsolttal. Megállottak, mer Semjén Zsolt az ő helyzetibe mégse kínálhatta őket helyvel, szóba elegyedtek, mit lehet kilúni, mit nem, vadászmod, köröm közül. Kádár aszonta, ő proletár vót világeletibe, azt lútte ki, amit elejbe liferáltak, se többet, se kevesebbet. Ő dettó, mondotta a Horthy, mer ő meg úr vót, pláne azt lútte ki, amit szabadott, hejszen a sajátjából. Semjén Zsolt nézett setéten, mit mondjon, mit ne mondjon, mer valami gyanús vót néki demokrata létire. Végül aszonta: a szalonkák vélünk szavaznak, meg hogy isten áldásával azóta nagyot változott a vadgazdálkodás, ami igaz vót. S mán ott es tartottak a haza üdvinél, mint min–dég, ha három bricsesz magyar öszvehajol. Csak ezzel a munkásőr–gárdázkodással vigyázatok, ecsém, csippentett Kádár, mer a magyar hacsak vízipisztolt lát, mán pajzánkodni akar véle. Arra való a csendőrség, vigyázni, legyintett Horthy apánk, meg nem köll az eféle nyilasok alá pógármesterségöt adni, ha szabad kritizálnia es. Akkor hát szeretnek hazajárni a bátyámuramék, mondotta kínjában Semjén Zsolt, akinek valami egen gyanús vót, avvót a szerencse, hogy mingyán pirkadozott. Mán hogyne szeretnének, kacsintott Kádár, én, elvtársak, bizalmat szavazok, majdcsak kiforrja magát a rögs útján ez a lángoktól ölelt kis ország. Úgy es van, itt élned, haldod kell, folytatta az idézetet a puskaszját vonkodva Horthy. Végül aszonták: pirkadat miján búcsúznunk köll, szép ecsénk, de egyöntetű elismerésünk, igen örvendtük a tanálkozást a magyarok Nambervanjával. Semjén Zsolt mán mondta vóna, hogy itt valami tévedés lesz, ő ez és ez, nem pedig az, illetve Ő, mán bocsánat, de fölrivalt a kakas, oszt a történelmi árnyak elfüstöltek a csaltiba. A nemzet fővadásza erőst törte a fejit, de osztán mégse adta át az izenetet a főnökinek. Penig jól jött vóna, mint minden elösmerés, abba a háborús helyzetbe, amibe a nemzet vót, tán igaz se vót.

Parti Nagy Lajos: Magyar mesék - augusztus

2011. augusztus 05.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy eccő csak kirobbant a homály. Nagy vót és kétség nem fért hozzá, mer olyan titkos adatok támasztották alá, hogy nem kettő nem tutta őket, de egy se. Aszonták a homálynokok, legyen elég kiegyensúlyozott tájékoztatásnak, hogy a magyar haza zsönöge testit efektív métely támatta meg, ki a tövinél ragad, oszt a gallyig rág. Így es vót, akkaracska métely, hogy annak a méretit senki fiának, még egy Kövér Lászlónak az orrára se lehetett rájakötni, nemhogy a népére, ki mégescsak a víznek árja vót a szép szavallat szerént. Sajnos, avvót a természetje a mételynek, hogy még ki se vót tanálva, mán államtitok vót. Hát ki a twitter merészlette vón kifecsegni a nemzet kárára, s hogy árval legyen a hazának, aki végre kormányra került, amibe került!? Nem vót olyan felelős államnö és államférfi! De ha lett vóna se tutta vóna, hogy mit kőne fecsegni. Elég legyen, hogy nagyobb vót, mint a szem ellát, minden szála messze vezetett, odább, mint ahun a párhuzamosok öszvetartanak. Erkölcsi hazaárulás vót, na, mondjuk ki kereken, olyan, hogy beléremegett a Kárpát-medence. Mentek es hajnalba a fekete nemaudik, mer a népharag nem aluszik a választott képviselőbe, oszt rabosétottak feszt. Ha kérte valaki, aszonták, csa –kér. De mán nemigen kértek, együtt vót működve a nemzet rendszeresen, nem kérdezett, haladott előre feszt. Bégyüjtötték, akit, oszt a reggeli kroaszán mellett bé es vették a törvénybe, hogy métely gyanuja esetén, akit tanálnak bégyüjtik, de nem lüvik agyon, ha kém se. Ez vót a Lex Csa–kér. Ha mégés érdeklődött vón a nép, hogy mi métely rágja ötet, mi a vád, netán mi a véd, akkor se vót vóna mondhatva semmi, széttárták a dolgos kezöket a mondók: hékácskám, há honnat tudná ember fia,

ha titok. Azér titok, hogy ne tudjuk. Senki. Ami nem azt jelenti, hogy ne kőne operatív odacsapni. Na de hova, kérde a nép. Oda ahova, mondták a homálynokok, maj nézzétek a közvetítést az Orbán 1en, ha lesz. Igaz, ha lesz, setétben lesz, mán annak, ugye, aki elhiszi.

2011. augusztus 12.

Egyszer volt, hol nem volt, hogy nyár vót, hideg egy nyár, megfeszített, mer milyen legyék, ha benn áll a szájháborúba az ország a nyugatval, de bermudáig, isten svejci ofsoráig menően. „Ki a fasz az a nyugat?!!!” címmel kelet-körök horgadtak alulról jövőleg Tusványostul Brüsszelig, s má nagyon rezegtek a magyar emberek nyilai a levegőben az ingerültségtől, hogy mit szólnak azok belé a jogállam lebontásába, ha nem ingük, csak a gatyázás. Há a mienké, ha leboncsuk, leboncsuk, maj csinálunk másikat, munkaalapút, hogy csudájára jár aki béteszi ide a lábát, már ha béteheti, azt a lesrefutamodványi bírómajmolódását a sok kónnak, aki tömi a bendit, mer ez má így van, tudja azt a magyar nemzet. Há kijafasz az az amerikai meg német kormány, hogy abajtéroztába ne tekintse a magyarok földit jogállamnak? Há ne tekintse, oszt kapja bé melegen, má bocsánat. De azt az euteremtésit, há nem lássák, hogy folyik a megfeszített munka, köz és magán, hogy csak ezen az egy kurtacska nyáron ki lett dobval a közszolgálatból a férgese, mer a nép ezt akarta személ szerént? Meg gyűnnek a szétválasztással, na, mastan ehun van, meg lett törvénybe, hogy az állam szétválasztja az egyházakat, megmondja mellik az, mellik nem, ne má methodisták meg buddhisták, maj adják bé a tanaikat, plusz illeték, oszt a parlament, ha ráér, megszavazza kétharmadval, amennyibe méltóak rea. És az tán nem munka, hogy mire a levelek lehullnak el lesz véve az egyetemektől az autonómia, egyrészt csakér, másrészt mer idegen szó, harmadrészt mer amit elveszünk, az a mienk? És az nem munka a nyugatnak, hogy hajszálon múlik a Gyurcsány bészárása, epp a törvény nincs meg hezzá, azt meg hozunk, vissza, előre amerre köll. Há mija fasz a jogállam, ha nem ez, hogy hozzuk a törvényt az egykulcsos nép nevibe, aki a víznek árja? Aki minket bírál, az a dolgozó népet bírálja, és el lesz mosval a maga cunamijával, akik viszontag mi vagyunk, mármint az árja, kedves egybegyűltek, amíg meg nem halnak.

2011. augusztus 19.

Egyszer volt, hol nem volt, hogy a magyarok rezervált földjin eccő csak fölszöktek a benzinárok, de a magasba ám, olyan magosba, hogy még a Hatvannégy Vármegye Ifjúsági Mozgalomnak meg a Betyárseregnek es csípték a szemit. Márpedig ha csípték, attúl má nincs olly messzi, hogy szituációs gyakorlat keretibe el es süljék a karikás gépkarabély, különös tekintettel a más színű bőrszínre, meg a tetves zsidók lelövésire óne zsenánt. No, olly agresszívok vótak, szikárok, mohók, szinte fenevadak, hogy azonmód bémentették a tüntetést a rendőrségen, meg es kapták rea az engedélyt a Hajógyári szigeten, a nagyszínpad előtt, a Sziget-fesztivál idejin. Hanem azonközbe a Sziget-fesztivál, mint minden évbe, nem kibérölte a jó kis helyet alattomba, hogy a konzumidióta söpredéknek agyromboló partit szervezzen? De. S akkor az onnantó magánterület vót. Höj, de kacifántos, ajangott a rendőrség, azzal odanyilatkozott, hogy új jogilag nem anomál, egyezkedjenek a tüntetők a szervezőkvel, munkálják ki közössen, hogy mehetnek bé mégis zsidózni meg cigányozni a magos benzinárok ellen. De a megannyi oláhcionistának nem fájtak semmibe a magos benzinárok, ezér aszonták a hatvannégy betyárnyilasoknak, vegyenek jegyet. Nem úgy van az, Náci, hogy jegy, horgadtak föl azok, a benzinár nem várhat, őnékik ahó az ustorkarikányi magyar földhő a nagyszínpad előtt jussuk van, de izibe. Merhogy jussuk es vót, mer bé vótak jelentve rea. S hogy ők oda béduvadnak, ha az ég a földdel öszve es szakad. Amint a karvalymédea békapcsolta a mocskos kamerájit, meg es indútak Árpád-sávós zászlók alatt, nyilas és betyáros pólóba, ahogy dukál. Erre biza nem az lett, hogy megnyílt a vörös tenger, hanem a brutális rendőrterror lett. Akkora, hogy magát az elnököt, Zagyva György Gyula nemzeti ellenállót, ösmert országgyűlési képviselőt es előállították, aki mint egy kesztyűt vágta a zsványparlament szemibe véráztatta mentelmi jogát. A benzinár meg maradt, nem vót, aki járjon utána.

Parti Nagy Lajos: Magyar mesék - szeptember

2011. szeptember 02.

Egyszer volt, hogy Kétharmádiába akkoracska lett az oskolázottság, annyi a kiművelt emberfő, hogy mán maga Széchenyi Stefi es kapkodta a fejit, menet raportra Orbán Viktorhó. Oly fokú lett a műveltség, hogy az mán nemzetközileg es párját ritkétotta, a lakájarvaly médiát leszámítval, ami ugathatott, ha sínen vót a karaván. Tudtak dönteni, egy tesztelésvel megmonták, mehet-é a kis alattvaló gimnáziumba vagy aló mars inasnak egy életre. Má nem köllött annyi épület meg tanár a fizetésivel elfoglalva, horribile egyetem! Lényeg a lényeg, közmondásos vót a magyarok fifikossága, leszálléhatták a tankötelezettséget, bészárhattak akarhany oskolát, nem csihadt az elmeél, maséroztak előre nemzeti tanévnnyitórul tanévvzáróra, porzott a csillagösveny. Mán a nemzeti egyetértés annyiba tartott, hogy ácsit parancsolt a túlságba menő angoltanulásnak es. Meg lett mondval, elébb egy strukturáltabb nyelvet köll béhammantani, oszt ha má beszél a csuporszemű nebulója szanszkritul, üsse fakjú, fölszíhassa a smonca angolt es, ha annyira döglük a sikerélményiér, mikó kitántorog ápolónőnek vagy feketemosogatónak a nyugatra. Mer egy nehezebb nyelv jobban trenírozza a nemzeti elmét, mint fordítval, ezt béláthatja, azkit anya szült. A magyarok 15%-a beszéllett idegen nyelvet, 6000 általános oskolára jutott 4900 angoltanár, szanszkrit meg alig. Hát hun vót itt az egyensúly? Na, pont ebbe állott a szürkeállományuk veleje, a szokatlanságba. Hogy furtonfurt jöttek a nem szabálszerű megoldásaikval. Mi mást tehetett vóna a puhapötseő Ejrópa, mint vonkodta az ideges szajaszélit, oszt mosolygott vackormód a magyarok kerálának meg a sok jobbkezinek az ötletein nyugdíjlopástul csipszadóig, egykúcsos adózástul közmunkaszógálatig, kokitúl alaptörvényig. De nem vót mit tenni, akkora vót a respekt, mer tény vót, ami tény: Jézustól, a Bódogasszonyanyánk egyszülött zsidó gyerekítul, a bankadóig mindent a magyaroktúl kapott vót a hálátlan nyugat, aki nem hiszi, járjon utána.

2011. szeptember 09.

Egyszer volt, hol nem volt, vót eccő egy nemzeti cipész, aki ügön irigy lett a nemzeti asztalosokra. Akkótájt vót hatályba lépendő a Kerál Alaptörvénye, nosza noszárum, a budapesti Kihaénnem téren (vót „Kossuth”) föl es lett állétval hatvannégy féle fábul az Alaptörvény Asztala, akkora alkotmány, hogy nem látott a hegyibe élő ember, Kövér László helikopterrül aláírta, oszt jó vót. Körbe az Alaptörvény Széke, de ameddig a szem ellát, mán csak rendezőjire várt a spektákulum. S a Placido Domingo-ra, hogy eldanolja a preambulomot. Hanem egy asztal nem asztal, úgyhogy ahany pógármesterség, ahany körjegyzőség, mindenhun ki köllött rakni a brosúrát, de nem ám, mint a falhó vert trágárságot, hanem illő asztalon, nemzeti üveglapval, pirosfehérzöd madzagval, nemá hazavigye a dógozó nép golyóstollastul, hanem rendeljen magának sajátot, dedikáltat, interaktív rovásírásval vagy ahogy akarja. Ehhő mán asztalonként külön szógát köllött lebiztosétani, taposták es egymást az állásra a magyarok, mer mind oda akart féni a jognak asztaláhó. A nemzeti asztalosok meg kerestek, jobban, mint a betyárpólósok meg a csakrakötők özvesen. No, ezt mán a mi helyéneszeő cipészünk nem túrhette. Nekiugrott, oszt január elsejire pár rongyos milliárdért megalkotta a hatálylérés cipőjít. Valóságos projekt vót ez, mer vót benne egy nagy téli cipő az összmagyarságnak, frissen nyúzott bőrbül, tetszés szerinti sarkalattal, hogy azt főhúzná a nép közösen a himnus meg a nemzeti pezsgő után (csak zoknira!), meg vót benne sok küssebbecke. Epp annyi, ahany körjegyzőség, meg pógármesterség. S lehetett azután rendelni lábraszólót. Na, oda es lógatták a nemzet cipőkanalát az Asztal peremire, fővettek mindegyikhő egy cipőszolgát szerpapak, nem pucolót, mer arra külön cég lött alapétva, politur ad astra. Ezzel a magyarok zötty, végre beleléptek a hatályba. Akkó mán el vót múlva a munkanéküliség, egyharmadjok asztalszóga lett, másik harmadjok cipőszóga, a harmadik meg árkot takarétott közmunkába. Járt a világ a csodájokra, amíg meg nem haltak. A kéménybe penig fölirták, hogy „az Alaptörvény asztala vizta jogállam s épész”.

2011. szeptember 16.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy a levelek még le se hulltak, mán meg vót mentvel a Zország, legalább a devizahiteles nemzettársak. Vót nékik három részük. Közül derenducázott a versenyképes nemzeti középosztály, pénzivel az ablakba. Az alsó ötödinek jutott Ócsa, a felső ötödinek a mégócsább, mondva lett, ha ki egybe visszafüzetni a hitelit hatósági áron, több millió forintot es nyerhet a bóton, mentül jobban belé vót görnyedve a Gyurcsány-Sukoró féle karvalyhitel jármába befektetési célbul, antúl többet. Az egy aranykulcs mellé, ihol kapja a másikat. Meg a luxusáfát, ha keresletélnkítés céljábúl honi bótba venné a brillt, s nem Bécsbe vagy Szabadkán. No, még avvót a szerencse, hogy se a kormányba, se az udvarba ilyen személ nem akadt, hogy fővett vóna ezt-azt, s most netán visszafüzetné a spórolt pénzibül. Meg lett ötletölve, hogy a kőccségit a szép állami ajándéknak állják a bankok, van mibül. Tényleg vót mibül, olyan vótak, mint a Sobri Jóska bárónéje, hogy nyóc brillje vót a két fülire, amitül hogyne viszketne a magyar emberek igazságérzete, márpenig ez mindent felülír, főleg a hat brillt, ami mén a kincstárba a kicsi véres kallantyújával. Ha hat füle nő visszavásálhatja. Ennek ellenire a bankárfajta szipolyok béijedtek cefecül, brüsszelezték, vágták a pofákot a pénzpiacval vállvetve, úgy emlegették az Alkotmánybíróságot, mintha vóna, nézték, hogy csúszik a forint fő-le a taknyán, mer még nem tutták, amit az eccerű nép tudott. Hogy nem azt köll nézni, amit beszél a kerál a genetikusan hazudatlan szájával, hanem azt köll nézni, amit csinál. Hogy röpül, mint a darázs átszervezésrül átszervezésre a két kezivel, lényeg a lényeg, csak a degenerát Nyugat, meg a szekértolói nézik azt, amit beszél, azok félnek csak, hogy holmi szófijátúl bédülne valami es. Ha meg bedül, gyön az országmentési akcióterv, igenyesen arra van, hogy mentsen a bedüléstül, amit okozott vót, és újra előlről, amíg meg nem hal a vízben.

2011. szeptember 23.

Egyszer vót, hol nem volt, avvót, hogy a magyarok kerála, I. Fülkefor reggeltül estvélig háboruba állott. Ahun háború van, kerül ott ellenség es, amennyi köll a végső győzelemhő, melly mán a küszöbön vót. Mán egy hajszál híjján a Nemzeti Egyet Értés sok szép rendelkezésit bévezették a tesze-tosza Ejrópába, de mán Amerika es ide-ide pillantott enervált idegességibe, hogy elleshet-e valamit a körkörös országvédelembül a bankárkorszak ellen, meg mindenki ellen, aki nem nyújcsa a kellő magyarságteljesítményt. Mán el vót döntve, hogy a magyarok lesznek Ejrópa termelésinek a motorja, ha majd a közmunka a csúcsra jár nettó negyvennyócezerér. Mán a jogállam es ki vót szignálva az ügyészségre, hogy rendezze le száz százalékra. Mán minden zember cepelt egy újjászervezési csomagot, csak akkó tette le, mikó megállott örvendeni, hogy máma se monta a nevit az adóhatóság, meg hogy őnéki millen egy tátos kerála van kedves munkatárjaival egyetembe. Akkó es megállt, ha megjelent az udvari szóvivőc, oszt elmagyarázta, aki varangy azt állétja, hogy itt autokrácia vagy, no, az a gyalogos, meg a vonatos, horibile a buszvaljáró nemzettársaink becsületes többségit csapja arcul. Hogy ez megvót, fővette a csomagját a nép, oszt haladott. Egyik a yacht kikötőjibe, a másik a közmunkájára, mer vót ilyen es, olyan es arányosan. Az egykúcsos nemzeti adózás mán meghozta az első gyümölcsit, járt es a kabinet szürettrő szüretre, ment véle a közönsége, fogyasztottak élénken, meg szorongatták egymás kezit. Más megszorítás nem es vót! Ennek dacárandó, gyúlt a békétlenség, mint a pormacska. Addig, hogy olyik méltatlan szabálosan magyarozott a magyar ellen a saját többségi hazájába. De annyira, hogy fő köllött állétani a Bocsánatkérő Széket a Dísz téren, tövisfából, hazugságvizsgálóval. Azkit az Elnök hívatott a darutollas pardonyszózával, az abba a szúrásba letérdelt, kezit az Alaptörvényre helyezte Kerényi Imre rendezésibe, oszt bocsánatot kért. Ha vót Kossuth-díja, hozta magával, mer ha nem teccett az önkritika, azt vissza köllött szógáltatni. Ha meg teccett, kapott egy emléklapot, el ne felejcsse, amíg meg nem hal.

2011. szeptember 30.

Egyszer volt, hol nem volt, vót, hogy egy őszi reggel a kerál odakünn járt a vízen, szóvivője hátúszott mellette a törülőkendővel, hasán a laptopja. Epp leírta az ukászt, amit majd délelőtt bé köll szavasztatni a Kalaptörvénybe, hogy „a hajléktalan legyen tiszta, ápolt, rendelkezzen jövedelemmel, legyen saját lakása, ez esetben jogosult, satöbbi”. Ekkó a kerál tréfásan megcsippantotta két lábujjával a szóvivő orrát, és emígyen szólott. Te, Péter, erőszakos politikus vagyok én? Dehogység, mondta a szóvivő, ezt visszautasítjuk. Hanemellenbe szeretel az erő nyelvin beszéni. Hájszen magyar szakos se vagyol, mégés a magyarok nyelvin beszész. Na, erre gyött föl a nap. Van-é üres bőrónd a kincstárba, te Péter, zakatolt tovább az unortodox gondolat. Akad eppen, felelte a szóvivő. Mer máma es hiánzik a háborúhó ollan százmilliárdocska, azt öszve vóna jó szedni az egészségügybő meg az oktatásbó. A tett halála az okos tojás. Továbbá mastantúl a magyar nem beteg nemzet. Itt vagyok például én. Ha én nem vagyok beteg, mér beteg más? Ha meg beteg, oldja meg. Ne féljé, ha má úgyse lesz orvos, kétször meggondulja, lebetegszik-e háborús időkbé illen gyógyyszerár mellett. Arrúl nem es beszélve, eszt írjad föl, hogy háborúba hallgassanak a művészek! Szósz Matolcsynak, tegye le az adókulcscomót, oszt elballagtok a Nemzeti Erőforráshó, elhozzátok, ami a kultúrára vóna, legalábbis a felit. Ami marad, mán úgyse elég semmire, azon veszünk futballistát. Fele ennyi színház, fele ennyi könyv, fele ennyi iskola. Méghozzá a nemzeti fele, vágta reá a szóvivő oszt kikapaszzkodott a partra. Naná, monta a kerál, továbbá aki a gyerekit a munka világa helyett egyetemen akarja bölcsésztetni, az füzesse ki előre, meg utólag, ha a nemzeti diplomájával külhonba dezertálna. Ez a magyar jövő útja, nem a tandíj. Okosnak itt vagyunk én. És még valami, emelte föl az ujját, hogy leállétsa az Aquagravita-programot. Mér van itt illen csönd reggel? Eztán a Hoffmann Rózsa minden reggel minden magyar gyereknek nulladik órába fölolvassa a János vitézt határon küül és bévül, amíg meg nem hálnak.

Parti Nagy Lajos: Magyar mesék - október

2011. október 07.

Egyszer volt, hol nem volt, mán ujjé vót szervezvel a nemzet, csattogtak a kerekek, robogva vót a nemzeti sínen egy markáncs iránba, ameddig a kerál szeme ellát a jobb kezivel egyetembe. Izgágaság az persze vót, meg tüntetgetés, de ok reá az nem vót, és kész. Nem es értette a kancellária, mit gyakorogatnak ezek a jogaikon. Horibile ollan szép öszt s hezzálló szeptembert adott a népinek I. Fülkefor, hogy abba se fütteni nem köllött, se melegedni, ami valljuk bé, két erős tétel a magyar emberek családi büdzsájébe, s most ezt a kedves fogyasztásukra fordéhatták, ami visszacsepegett a kincstárba, oszt újabb közmunka lett belüle izibe. Evvót a nemzeti örökmozgó. Durrogtak a startpisztolyok, futott a népnemzet százsámra, ki bozótírtani, ki a régi munkahelyire, ahun e fele pénzér es tette a dógát, s ügön igyekezett nem hezzányúlni a derékszíjáhó, ha csúszott vóna le néki a destruktív nadrágja. Megmondotta Giró-Szász András, az apostoli keráli szóvivőség új dógozója, hogy azt esetleg lehet megszorításnak mondani, mikó a nemzet szúkebbre húzza az övit, de az ellenbe nem megszorítás, ha úgy dönt, hogy mastantól inkább nadrágtartót hord. Meg es lett izibe az egyéni képviselői indétvány, hogy eztán övhasználat áperté nem javallott, pláne derékszíj, ellenbe a nemzeti nadrágtartó nemcsak mélyen esztétikus, hanem szép es, munkahelsteremtő es. Na, ilyen üzletre, tízmillió nadrágtartóra még a karvalykülhon es főkapta az ofsor fejit, de hejába, a közbeszerzési pályázatot egy újdónásúj szőlész-kőbányász nemzeti vállalkozás nyerte jelentős fölényvel. No, annak a kerál odakölcsönzött százezer közmunkást, azok asztán varrták, szabták ruganyétották az új nemzeti jelképet. Vót ott Bocskai-kompatibilis kutyabőrübül a főső középosztálynak, meg egyszerűbb az alsónak, vót rovásírott, vót szociális bérnadrágtartó, vót a Jobbik javaslatára lábbilincses a cigánybűnözés távlati kezelésire, fő nem sorolhatni azt a zsiszgő változatosságot, ami hatalmába kerítette a nemzeti piacot. Addig-addig, hogy egy, csak egy derékszíj maradott, magáé a kerálé. Na, azt föllógatták a Szent Korona mellé az ország házába, oszt níték szervezeten, aki nem hiszi, essen le a nadrágja.

2011. október 14.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy Budapest székesfővárosa mán elég szépen állott a legtöbb paraméterit tekintve. Egy dolog heánzott, nemzeti szempontból szűk vót a kulturális sokszínűség. Hát ezt mán a főpórgármester tovább nem túrhette, mer elege vót, hogy járt színházról színházra, de ám pincébe, kazánházba, le a hatodik kategória mélyibe es, hogy hátha jáccanak a magyar értékek tárházából, de nem és nem. Soha. Se egy Csurka, se egy Pozsgai. Na, ez így ment vóna az üdők végeztéig, ha nem gyön kapóra egy színház, meg egy magosrúl támogatott, mélyen talajgyepű pályázat. Ez pedig nagy kincs vót ebbe a beteges liberális hegemonijába, ahon mindenféle elfajzott szakmai zsűrik okosmajomkottak, szerencse, hogy elég vót rajtuk szúrósan keresztülnézni, ami nem vót probléma a nemzeti egyetértés második évibe. Stupidum non cupidó, mondotta Tarlós István, és izomból kinevezte a hátszág jeles pályázóját, Dörner Györgyöt, még ha vót es kívánnivaló az írása betűjibe, mer az ügy vót a fontos, a vízijó, ammeg makulátlan vót, a magyar dráma sajkájáé a fertőid pesti vicchullám ellenibe. No, így ződ utat kapott a Magyar Köztársaság első újnyilas színháza, Csurka István fajszellemi intendálásával egyetembe. Hát erre nem megindút a hörgés meg a pajecolás? De! Hanem egy Tarlós Istvánt se köll féltetni a vártán, ha szívügyire akad! Egyik frappáncs érvit rántotta elé a másik után, hékám, mondotta, az mér nem számít, hogy ő a direktorok legtöbbjít kifejezetten a helyin hagyta, holott. Erre ökelmék a nagy merészelvevényükbe leveleket irkálnak néki, mer mán a legküssebb változást se bírják elviselni? Há mér nem? Mér baj, ha bővül a kínálat? Hejszen a meglevőből egy el nem lett törölve, ellenbe megjelent végre a palettán egy új elem. Egy újnyilas. Vitának, amit nem nyit, továbbiakba értelme nincs, ez szakemberekvel es, politikusokkal es le van beszélve, ettől ő vissza nem lép, eztán Dörner, Csurka és Pozsgai Zsolt fog belekiabálni a magyar sorsba, oszt kalap. Mi abba a fasiszta, hogy a szociálliberális iga alatt nyögő magyar népnek akarnak színházat csinálni? Nem ráfér? De. Ezt tessék a további szíves együttműködés érdekibe megjegyezni a sok hálátlan icegnek, amíg meg nem halnak.

2011. október 21.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy az EU egyik napról a másikra belépőkött a magyarok nemzeti ünnepibe, ami elmaradt. Történt, hogy a kerált lehítták Brüsszelbe, oszt nem vót, aki itthol beszéljen. Ott viszont jól eligazította hékámékat, hogy mi a demokrácia. Igenyesen a magyarok húzóágazata, ellenben a görögvel, hejszen csak meg köll őket nézni, mire jutottak véle, és mire Orbán népe. Ettől nem függetlenül békőszöntött a szép nemzeti ősz, csakhogy vót egy nem várt mellékhatása, ügön csipősök vótak az éccakák, ami köllött az aszúsodáshó, ellenberger az életvitelszerű utcai lakosok fagytak megfele. No, ezt a két szempontot akkó se lett vóna könnyű összevegyeztetni, ha nem sasnak körme között vergődik e lángoktól ölelt nagy ország, de hát ott vergődött, reggeltől estig. Éccaka meg a kihüldösés, de összevissza, mikép az ökörhuggyozás. Ebből gyött az ötlet, hogy építsenek hűtőházat, csipkészet, tornyosat, Eu-komformot, az majd megoldja kulturáltan, akár kétszázával es per éccaka. Csakhát az emberi tényező! Egy se akart oda bémenni! Ha emléklapot kapott se. Ha Alaptörvényt a Werbőczy aláírásával se, ennyire meg vótak romolva. Hát mán ilyen Dakotába sincsen, morrantotta I. Fülkefor. Ippeg szaladtába vót az amerikai nagykövetasszon elől, érezte hát, hogy a mozgás hőt fejleszt. Két truppra köll az elkövetőket osztani, elébb egyik zavarássza a másikat egyenruhába, aztán vica versa. No, ezt nulla órától bévezették, de ügön zavarta az adófizetőket a sok pornográf talpcsatogás. Akkó a kétharmad elévette a tiszta szakmaiságot. Hány hajléktalanbűnöző van? Huszonötezer? Jó. Hány férőhely van a szállókon? Hétezer? Jó. Mi következik ebből, Rogán ecsém? Nem törvény arról, hogy aki hat hónapon bévül kéccör az uccán lakik, az füzessen 150 000 magyar forintot vagy bé lössz fél évre vetvel a közmunkások verítékiből frissen főlhúzott tömlöcbe? De. De ez se használt, a szakértelem, ollan összetett vót a probléma rendőrileg. No legott módosították a törvényt azzal, hogy november elsejítől tavasz van. Ki es hirdették, közbeszerezték pár hatástanulmányt, gyöttek az eredmények, május végire tisztán láttak. És evvót a lényeg, a tisztán látás, ameddig a szem ellát, ahun a kurtafarkú malac túr.

Parti Nagy Lajos: Magyar mesék - november

2011. november 04.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy a legszebb filmgyári tornyoskalács, a magyar parlament ódalából egy éccaka eltűnt a József Attila kösztulajdonba álló szobra. Mán úgy értvel, hogy a dógozó nép okos gyülekezetié vót, azki pont aluvott a fülkájibe. Hanem a kerál ellenbe kisasolt az ablakon, oszt látta, hogy nincs ott a delikvens, kivel penig nagy tervek vótak születőbe. Azon mód békurjantotta az ő Szijjártóját, aki mán jöttibe megírta a szóvit, eppcsak bele köllött patténtani az esetet. Ekkó a kerálnak dermeteg gondolata támatt, s mán szaladtak es az északi szárnyhó, ahun ki se köllött nízzenek, tutták, hogy sehun a Károlyi geróf. Mer maga Kövér László rugdozta ott a selemtapétát, hejszembojszomatta, hogy gyün ahó egy ilyen kákabillencs hazaáruló, hogy eltűnögessen, mikó ű akarta vón házelnök lévire eltüntetni, helyit beszántani, Tiszaesvánnyal bévetni. Ezt megígérte a népnek, há mit fog az szólni, satöbbi satöbbórum. Nagy derenducával gyött a terrorelhárítás, riasztani se köllött, má riadott, oszt bégyűtötte a színesfémkupeccokot, meg az öszves petécijó öszves aláíróját, de hejába. Erdőbe a vadnyom! Ami történt, az avvót, hogy mikó vissza lött igazétva az üdő, oszt vót az éj mélyibe egy óra lik, a József Attila fölállott, fogta a kalaptyát, és a Duna felőli ódalon elindút hegymenetnek. Az örökvel lekezelt, akart vón mondani valamit, de aztán csak legyintett, s ment. Azok kicsint vacillálottak, de végül nem lűtték le. Penig nem vót jó szobor őszintén mondva, nem es ment szépen, hanem rángatva, s az úttesten. Mikó odaért, megkérde a szoborkolégát, hogy jön-e a gróf úr, ammeg ment, hejába nem vótak egymásnak bémutatva. Elébb kellett vóna, sóhajtotta Károlyi. Sokkal elébb, bóléntott a köttő. Mi mindig mindenről elkésünk, mondotta a geróf. Szutyok egy hely, mondotta a köttő, s visszaintett a Pávaház fele. Ammá igaz, felelte a geróf, leveresfestékeznak a mobok, lehazaárulóznak. A legnagyobb kvaterkába cigányoznak, zsidóznak, szegényembereznek, általánosított hamissan a köttő. Aki nem tud szobrot tartani, ne tartson szobrot magának, monta a geróf a Szalay utca magasságába. Eztán má csak níztek a lábuk elé. Nem vót hová menniük, mentek Hegyeshalomnak. Úgy es vástak el, a hajnali magyar ködbe, de meg nem haltak.

2011. november 11.

Egyszer volt, hol nem volt, mán azután vót, hogy az Eva ki lett vezetvel e mai kocsmából, meg es nőtt ötven milliárdval az adóbevétel, ebbül lehetett stadionyt építeni, hogy Szaud-arábia, meg Kína válogatottját legyen hun méltóan fogadni lapdarúgás tárgyköribe. No, ennek vót utána a nemzet, mikó a Keráli Unortodox Megoldások Hivatalába eccőcsak kopogtattak. Titkársága élin nagy bojtval kiment az altiszt, ajtót nyitott. Ott állott egy csuporszemű legény, hogy ű Kerényi Imrét keresi. Ki es hítták nyomba a nagy alaptörvést, mer ügön szerette a kihívásokat. Epp nemzetközi és jó nevű művészekkel konzultállott, de tömegivel, addig-addig, hogy „A Kerál új ruhája” (10000×10000, olaj, vászon) című főstményre igenyesen pályáztatni köllött. Na, mit ityegel, szép ecsém, kérde Kerényi, mellik részt főstéd le zivataros múltunknak? A jövőnknek, Imre bátyám, mondotta a legény, azzal elhúzott az iszákjából egy teccés szerénti nagyságú és fölfogású képet. „A közmunkaprogram kivilágétcsa Mária Országát” vót a címe. Erre mán át lett karolva a válla, így sétállottak föl-le a Hivatal előtti csillagösvenyen, panyókára vetett kényszerzubbonvval. Egymillió konyakalap láccott a főstményen, Start föliratú, s fürdőzött a villanyfénybe. Ű konok, premissza ember, monta a legény, így abból indút ki, hogy egy közmunkásnak vagy van biciglijé vagy szerez. Ennek okából pízbe csak az egymillió állvány kerül. Állvány, ecsém? Ahhát, főbakolni a biciglit, hogy ne az utat burungassa a kerék, hanem a dinamót szaporán, ameddig a szem ellát. Meg kőne, ami elvezeti az áramot a néphó, derót, ilyesmi, lajtkocsi. Továbbá négy az egyhó arányba fényrendész, az egyenletes tempó végett, ahogy a csillag megy az égen, gumibotval. Ezek napszállatko csak reápattantanák az egymillió magyar, illetve kisebbségi huszárt a bringájára, oszt halivúd. Taposnának reggelig, felül bocskaiba, alul joggingba, lényegibe eppúgy mint othun, ahon a legjobb, sóhajtotta a csuporszemű helettes

államtitkár, friss kinevezésével lehegetve a homlokát. Nem a bolondnak es megéri havi huszonnyócer? Nappal alvás, karbantartás, pizzafutár-tanfolyam, hétvége a családe, pályakép, jövőkép, táblakép, élnek bódogan, amíg meg nem halnak.

2011. november 18.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy a magyarok országába sorra ütkeztek elő az országglás szép eredményei. De mint a tékép a falon! Mán olyan erős vót az Euró, hogy a 317-et elütötte, monták es a mondók a strázsán, hogy mast huhogják, akit huhanya szült, mer a számok beszélnek a tények nyelvin, s nem fordétva. Há mikó ért egy bélsáros Euró ennyi magyar forintot? Semmikor. A minősítők meg minősítködjenek a sajátjukval a condrájuk alatt, ne abba masináljanak, hogy elrontsák a magyar jövőbe vetett kótségetésit! Idióták mind egy szálig, de békaphassák a brüsszelt washingtonostul! Aló demars! Mán akkó gyógyult vót a nép, mer az orvosok el vótak menvel a vándormadár természetjük miján, mán nem vót hajléktalan szabadlábbon egy se, de hogy éhes gyermek nem vót vóna a Kárpátok ölin, arra mérget nem vett vóna még maga a kerál se. Annyira nem, hogy egy napon, mikó gyött a terorelhárítás megkóstolni a kerál ebédjit vegyészekkel, tábori püspökkel, ahogy dukál, I. Fülkefor az asztalra csapott. Ne mán az én ebédemen gömböcködják a kihízott hasatok, hékábajársok! Inkább hozzatok ide egy teherautónyi nemzeti puját! De erre még azok a nagy marconádék es elsápadtanak. Nem úgy értem, no, kacagott a kerál, há kannibál ante portas, hanem eztán a szemünk fényei kóstolnak helettetek. Mast leesett az ortodox állatok, mi? Penig ahon egy jóllakik, jóllakik ott ötvenegy es, csak úgy köll főzni. No, nem vót apelláta, eztán elől haladoztak a gyermekek, ha ment a kerál terepre Battonyátúl Nemesmedvesig, mentek ötös sorban, oszt kóstoltak szaporán. Ha jóllaktak, megnézte őket egy krimino-dietetikus a szógálatul, kókkadnake vagy nem, oszt mán ülhetett es asztalhá a kerál. Ez aztán így ment hetes bontásba több hónapig, amíg az összes kis magyar jól nem lakott egy életre, hezzá még kupola-s vadászterem, kóla, chips.

Hanem, hogy ennek es vége vót, egy sarkalatval bétiltották a gyerekszegénységet. Megmonták a megmondók, hogy ők esztán éhes gyereket nem akarnak látni, csak a testükön keresztül, es attul fogva nem es láttak. Mer éhes gyerekbül lesz az éhes fölött es így tovább, a bajt a gyökerinél köll orvosolni, akármilyen unortodox módon es, aki nem hiszi, kóstolják bele, amíg meg nem hal.

2011. november 25.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy november közepin Mária országába elgyött az igazság pillanata, s véle a régen várt elrugaskodás. Ez így vót akko es, ha a meghatott ünnepi csöndöt savanyúszólészek röhögése, meg a komcsik nemzetközi halálhögése övezte a távolbül, ami ugyanaz. Na, ezt mán csak le köll kommunikáni, mondotta I. Fülkefor, oszt körbemutatott a jobbkezivel, hogy látjátok feleim, mihő érkeztünk? Az udvartartás, meg a hívek törvenem sereglete küssé lesütötte a szemit, várta, most mi gyön, hogy mellik szó lesz a nagy szájbül elébuggyantva. Há fordulóponthó érkeztünk, felelte meg a költői kérdésit a kerál, es az asztalra csapott. Ahoj, fújjátok meg az öszves kürtöt, szóvivőt, dörögjön a taps, a riaria, a rákaifilip! Mer mán nem lehet tovább takargatni, hogy a magyarok szabadságharcát ünnepélyesen megnyertem, az áldozat nem vót hejábavaló. Megnyertem, mer a haza nem veszíthet. Eddigelé új alapokra helyeztük, amit csak értünk, a mozgásteret minden előtt, ami végre a nulláhá közelít. Eredményeink kézzelfoghatóak, a saját lábunkra állottunk, egyikvel a másikra, evvót az első lépcső, a nemszorulásunk senkire. Ezen túl vagyunk, mastan mán csak fokoznunk köll a növekedést, a kardból köll trambulint kovácsolnunk. Nem függünk mások mülékony jóindulatától, es aki ebbe münköt lekorlátoz, kéccer meggondulja a történtek után. Mer csak fogjuk, kimenünk a szabad piacra, oszt financérozuk magunkat. Kedvenc kóttönkkel szólva, ez a mi munkánk, es nem is kevés. Innen üzenem, hogy a nagykörütnál állítjuk meg ellenségeinket, akikkel, annak fejibe, hogy béismerik, amit ilyenkor bé köll, hajlandók vagyunk szerződést kötni. Nem lesz hadifogság, sarc, földrepöködés, hanem kóccsönös szabad elvonulás. Ha kedvünk tartja, ha úgy hozza

a sors, ha továbbra es előnyünkre van, még a föltételüket es teljesítcsük. Hadd örüljenek, ha vélünk örülnek! De kivívott önállóságunk Damoklész-kardja nemiszerven-rúgásként lebeg a fejük fölött, úgyhogy jól vigyázzanak a heppenkedésvel, amire van egy eléggé sajnós hajlamuk. Végezetül I. Fülkefor belenezett a nép szemibe és aszonta : I am F., ami kéccségkívül igaz vót, aki nem hiszi, járjon utána.

Parti Nagy Lajos: Magyar mesék - december

2011. december 02.

Egyszer volt, hol nem volt, vót a kerálnak egy kiskakassa, akinek nem vót má a begyibe se gyémánt félkrajcár, se aranytojást tojó tyúk, csak sétált a Kihaénnem téren, nízgelődött, fölirt ezt-azt, „Mohács óta nem téli az emeszpé gumija”, és hasonlókat. Advent ideje vót, mán a munka törvénykönyve ki lett tárgyalva egy téli hajnalon, továbbá sörälátétbe lett vésvel a választási törvény tervezete, hogy eztán örökké a Fidesz nyer, mán lehetett vóna e küs hazának nyugodalma, de nem. Mer mire I. Fülkefor a győzelmi emelvényin eccő körbefordult vóna, esmég öszvehangolt támadás indút a forint ellen. Hejába lett az illetőknek megmondva, hogy nem a karvaly pénzük köll, hejszen van az a magyarnak, ha el nem rabulják tölle, hanem a ganajas védőhálójak köll, a sok icedeg miatt, hogy ne minőséteggessenek lefele. Avvót a tanulság, nemzetközi kutyából sose lessz magyar szalonna, hejába nyugoszik a magyar múlt és jövő olly fundámentomon, hogy a kőszikla ahó képest lófra és madártej, mer az akaraton nyugszik igenyesen, konkrétan a kerálén. Vót es népszerűsége bővön, olyan, hogy fölülről éringélte a plafont. Hanem eccő readöbbent, hogy még ű se tud mindenkirül mindent. Penig vót néki titkosszógálata, terrorelhárítása gasztrokommandóval, de valahogy mégse. Hogy például ki mit gondol a vincseszterje mélyin. Vagy a fejibe, ami még rosszabb. Millyen győgszert szed. Milyent nem. Aranyere van-e. Rendel-e vibrátort online. Hun offshore. Mit adózik, mit nem. Álmába mekkora malac-e. Arra jutott, hogy ezt őnéki egybe kőne látni a jó kormányzashó. Ha nincs félnivaló azér, ha van, azér. Akkó behítta a kiskakast. Idehallgass, Nibek, van a számodra egy szép föladatom. Ki az a Nibek, kértdte a kiskakas. Te vagyol a Nibek, monta a kerál. eztán így hínak. Teknika van, pénz van, főhatalmazás nem köll, mer az eleve van a magyarok istenétül, horribile Selmeczi Gabriella es megmondta, hogy a Fidesz egy demokratikus párt, nem köll aggódni. Az lesz a dógod, hogy ahun számítottógépet látol, meg adatbázist, érted, oda bemész, nem kérdezöl, nem nyitol vitát, ha onbucman gyön, megcsipkeded, és ami adatot csak találsz, fölszivod a begyedbe, összerázod elkövető szerént. Én csak mondom a nevit, te mán köpöd es a profilt, vagy fordítva. És ez így es lett, aki nem hiszi, utána lesz járva.

2011. december 9.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy a magyarok istene eccőcsak kapott egy pipec varrógépet, hogy készítsen valami áncúgot az életvitelszerűen, sőt visszaesőként fázó magyarokra odalenn. Nízegette, bürrögtette a kitörő örömben, de ellálléhatta a küs programozását, mer hóccent egyet a Singer, s onnantó nem varrt mást, csak bocskait. De ám zsinórdíszes gombolóval, kézi paszomántval, s duplakükköst, kettő-, sőt háromkunkorost, ahogy mán Árpád apánk es hordotta vót a gimnázijomban a Kormányzó Őfőméltósága látogatásakor. No, ezt a szabólegénységöt ügön elveszte a magyarok istene, el es kezdte angró készíteni a bocskait. Azok meg miháncs kipöndörültek a keze alól, lepilin-késztek a smogorva székesfőmegyére, Buda-Pestre. Csak gyöttek és gyöttek, ollan vót, mint egy öszvehangolt támadás a forint ellen, de nem. Hanem egy ficke hétvége alatt minden hajléktalannak komplett bocskaija lött, kócsagforgós sapkával, díszcipővel. Mer vót egy díszcipőmékörje es az úrnak, báli-és hótaposó-kivitelbe. Naná, akartak vón a hajlékosok es bocskait, de azoknak coki vót, hétszó megbánták, mint Kocsis Máté uram, kinek kezibe, amint megragadta a díszes posztót, condra lött az s varangyos pernye. Na, mán ez es sok vót, de nem vót elég. Mer az öszves bocskai zsebibe bé vót dugval egy mindent járó bankkártyácska, azzal löhetött a helyszíni bírságot füzetni, de nem vót rea szükség, mer a Kempinskybe kosztot-kvártélyt korlát nélkül vehetett

rajta a hajléktalan, epp lakosztályt nem, mer az Úr se vót ment a diszkriminációtul. Addig-addig, hogy végül a katolikus egyháznak köllött szóni, izenjen az Atyának, legyen má szolidáris, nem köll annyi bocskai, hatástanulmány híjján csak öszvepocsékolják az elkövetők, arrú nem beszélve, ha ezek gazdagodni kezdenek, itt sose lesz rend a bűdös életbe, mán bocsanat a szociális beszédér! Na, akkó eccócsak helyre zökkent az Úr varrógépje, onnantul angyaltoldzsekit varrt Kamerunnak, visszaállt az élet a rendes kerékvágásába. Aki a bocskaió hajléktalan szatyrot viselt, azt öszvefogdosták, a bankkártyácskákat bévonták adategyeztetési célval, amin az életvitelszerű visszaesők annyit se csodálkoztak, hogy hökk vagy nebosszáj, aki nem hiszi, járjon bocskaiba.

2011. december 16.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy Mária országában nyugott vót az Ádvent, de viharos. Aki nem tutta vóna, mast megtutta, hogy magyar ember, ha zódhajnalba no-t mond, az annyit tesz fölöstökre, hogy nono, s azt jelenti délebédkó, hogy naná, mán ha a parlament es úgy akarja, mer az nem arra szavazkodik ám deróton, amerre a kerál akarja! Vagy a Brüsszel. Ahont ándung sincs a kétharmados magyar jogérezkrül, de legalább megtanulják, hogy a fülkeforradalmárok más anyagból vannak gyúrval. De annyiracska, hogy a fejükön es máshogy tapad a haj, maga Selmeczi Gabriella mondotta vót, hogy úk az ország átszervezésire kaptak megbízatást, csipába a részletekkel, arra maj ráérnek később, előbb a bévezetés, azután a tárgyalás. Még egy illen alkalom nem lesz, ki fog hosszan bíbelődcködni!? Majd ellenzékbe, de ott úgy, hogy kő kövön se. No, vót a feszített tempó, de amitül nem béesött a gépezetbe küshíján egy hiba? De bé. Hezzá olyan példátlan es gamat, hogy a szív megáll a hallatára. Történt, hogy a kerál híresen független tévéjibül önhatalmúlag kiretusálták a Lomnici főbíró. Bément a képbe a Tőkés pispék mögé, ammeg hejába monta, hogy jöjjön nyugottan a kolega, a tévések önhatalmúlag fogták, abba a hejbe úgy kimaszkóták, levegőt nem kapott. Hanem ez egy bujtvány vót, bűnbanda, de vágóstul, szerkesztőstül, reporterestül. Mer egy biztos, úköt ember nem utasította félsztül félszig se főnrú, se lenrú, ilyen nem es fordulhatott elő a magyar közszógalatba, hogy odaszólás meg hasonló. Ezek meg méges, nem bírták a Lomnici főbíró, mán nyúltak es a retushó. Vót es jogos főháborodás, de ám a kormány ódalán es, csak úgy szikrázott a jogos indulat, mikó Deutsch Tamás ugróoskolát rajzút krétával a hírügynökség elé a járdára, mer úgy ki vót akadval, hogy bólintsák ki a galádokot az akolból. Mer ez eddigelé nem vót ám szokásba a Kárpátok meg I. Fülkefor alatt! Mer sohse retusállották ám magik alá a magyarok önkéntes magánnyugdiját, miképpen nem retusáltak ki a közmédiából nyócszáz embert, nem a jogállamból a jogot, buktából a lekvárt, nem retusáták ki az alkotmánybírósból a függetlenséget, a nemzetbű a szegényt, a cigányt, zsidót, liberálist, meleget, nem retusáták ki az ép ész a magáó való észből, nem, nem sose halunk meg. Előre, tus!

2011. december 22.

Egyszer volt, hol nem volt, úgy vót, hogy Karácson estéjin, amint az Sz. család letelepedett a magyarok karácsonyfája alá, dagadozni kezdett Csepel fölött a Kaszahugy, akkoracska lött, mint egy levesestál. A vót vasmú fölött átalbucskázott a fokán, s megindútt északnak. Ragyogott, akar a Szentkorona, vonkotta maga után az üstöklő palástját. Evvel izente a csordapásztoroknak, kik a tecsós barmaikot örözték szerte a mezőn hogy gyertek utánam, hékák. Azok meg mentek százzsám, hogyne mentek vón, ha buli vót, csak jobb télüdön mentibe dermedezni, mint álltába. Hév nem járt, de nem vót ott messzire semmi, hanem közel, mer közbe csöndes kis forraltborrá változott a Duna, s kotyogott föl-le igény szerént. Így értek a Kihaénnem térre, kipirulva. Megállottak, a kordonokon kiül, az égi fényesség es megállott a fa hegyibe, ki magosabb vót az ország házánál, teliaggatva fényes marmonkannával, pillepalackval. A tövibe mán ott tanakodott Menyhárt, Gáspár, és Boldizsár. Epphogy kiugortak a Parlamentből, dzsekijök panyókán, s hajadonfótt. Boldizsár imigyen szólott: Ha nem életvitelszerűek, máma elég egygy figyelmeztetés. Gáspár reabólintott: Arról, hogy legközelebb ugrik a százötvenezer. Menyhárt meg aszonta: Hejszen mégescsak karácson van, még az ilyeneknek es. Jól mondod, főnök, felelte Boldizsár, hanem otthunszülést a legnagyobb jóakarattal se akarunk

látni. Tán hijhatnók a mentőköt, indítványozta Gáspár, s már organizálta es a mobilján. Azok meg jöttek nagy nénóval, penig hihették vón, hogy valaki hülyéskedik a Schmitt Pál nevivel. Menjünk méltóságval, mondotta Orbán Viktor, itt reank nincsen szükség. Békesség a jóakarátú embereknek, áldotta meg a gőzölgő pásztorokat Semjén Zsolt, azzal integetve visszahátráltak az ország házába, bécsukták a nagykaput kulcsra. A mentősök megmonták a köztévének es, a babakocsi marad, de az elkövető bégyöhet, ha ú az apa. Na, akkó vót kis csönd, azután a mentőből fölarsant egy erős sírás. A pásztorok szípkották bé a forralt borocska gőzit, nékik csóvállotta a Szentkorona az üstökit, kész halivúd vót, mint az Isten országába. Kis dulakodás ugyan támadott közöttük, hogy mit danoljanak, de azután elfútták mindkettőt, Mennyből az angyal, jókedvvel bőséggel, balsors akit régen tép lejövellt hezzátok, satöbbi. A végén oszlatni se köllött, vízagyúzni se, mentek ki a dermedett mezőkre maguktól, hejszen mind visszaesők vótak az életükvel, amíg meg nem haltak.

Parti Nagy Lajos: Magyar mesék - január

2012. január 06.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy I. Fülkefor Evör, a világ esze, az erő nyelve, minden oroszok kiszorítottja, magyajrópa fénlő viharkabátja népek harcának zajló tengerén emígyen szólott: írtunk néktek a tulajdon térdünkön egy alaptörvényt ezer évre, meg es szavasztuk néktek ezer évre, meg es ünneppőjjük helettetek, sajtónak küel tágasabb, Duna-tévé közvetít, Hary János ad astra, akinek nem teccik kapott vóna kétharmadot.

Így es lött, az új év első keddjén a magyarok megen főkerültek a világlapok első ódalára. Nem es csoda, hejszen világgraszoló esemény színhelye vót Budapest várasa, csak úgy feketéllett a tömegtől az Andrássy út, hun az Opera vót, A Magyarok Alaptörvényinek Hatálybalépésinek Gálájának Helyszíne, mellyből a jó pásztor magja a helytállás erős viharának gránitszilárdságú talapatján sarjadand ki. Mán délelőtt ki lött adva az ukáz, hogy nagy nap a mai, mer a híres történést idézvel, de szó szerént, a hatalom nagygyá tesz, az abcolút hatalom penig abcolút nagygyá, ergó mátul mink abcolut nagyok vagyunk. Úgyhogy nem ám megfázás, meg szopacom tuggya, mi, hanem összetartás, elgyövés Operába, nem bérezelés. Dacossan előre tekintés, nem nyilatkozgatás, ellembe arra gondulás, hogy míg odakünn a maroknyi, a nagy Szijjártó Péter mértékadó becslése szerént 5-8 ezer, szélsőség acsarog a savanyú szőlején, mi idebent ha egyedül vogymuk es kétharmadan vogymuk, azaz gyakorlatilag mi vogymuk Magyarország, nem azok odakünn, ha csak úgy nem, hogy azok es mink vogymuk, ammeg nem lehet, mer nékünk nem kivan a gálánk hanem idebe. Lényeg, hogy a mi mi vagyunk, mi, mi, mi mozgunk a ződleveles bokorban, beh örülne Bartók Béla kománk ha látna münköt, öltözék társasági, ha meg máskép alakulna, alagút előkészítvel, azon kéretik főlemelt fejjel közlekedni haza, ami nem lehet ellenzékbe. No, erre mán egy emberként béült a fülkeforradalom az Operába, mit nagyon es megérdemőt, mer ügön fáratt vót a győzelmes szembemenés feszített tempójátul, hejszen aki csak gyött a földgolyón vagy ment, avval mindvel szembe köllött haladozni, lévén a fülkemagarynak nem vót sehun előre, csak az ezeréves szembéje vót, horibile mán Amerika naccságos asszon se fért a bőribe. A kutya ugatt, a karaván haladt, hilari, hilari, hó, sohse bukunk meg, mer mán meg es buktunk, itt a vége, lassú lössz, keserves lössz, de itt van.

2012. január 13.

Egyszer volt, hol nem volt, vót eccő, hogy I. Fülkefor ablakába lőporfüstöt pödrített a szél, mer az es tutta, hogy öregkatona lévire azt ügön szereti a kerál. Arra a szagra bír gondúzkodni. Na, be es szítta mélyen, tábornokmód, oszt elnézett Magyarország feje fölött, ameddig a szem ellát, mer azér a földgolyó néki es gömbölű vót. Láttá, amit látott. Hogy a kamerák elejbe oda van animálva az egymillió spontán kiflivég, sonkás, mindahanyak tábla a kezibe meg molinó. Mer a népnek megtiltani nem lehet, hogy eccőcsak a fejihő kapjon, oszt híni kezgye a pártközpontot, de a kigyúlásig, hogy úneki, ha szabadna, nagyon tűntethetnékje van a kerál szuverénitása mellett, há ne má a BrókerEu (nem oláh az?!) vigye a magyarok puskáját! És viszont! Mer az nem mén, hogy a törpe

minoritás az uccán derenducázik, a majoritás meg hallgat, oszt nem nyilvánítja ki, mennyire teccik a szép új alaptörvény néki bőrbe, meg a benzin ára. Nem es lehetett vóna jobb pillanat megmutasztani a kétharmadjarok erejit, mer epp eljött a konszolidáció időszaka, epp csak meg köllött szilárdítani a mast mán teljes körűen alkotmányvédelem alá helyezett versenyképes gazdasági és társalmi rendszert, hogy abba mindenki megtalálja a maga helyit és számétását. Mán egyedül a finomhangolás vót vissza. Addigalé odafejlődött a demokratikus elköteleződés, hogy I. Fülkefort szemtül szembe megkérdhették újságírók(!), nem vóna-é felelős a hírös magyar forint gyöngülésiér. A kerál nagy bonmó létire azt válaszóta, hogy nem, kispircsi faluvégen folyik el a kanális. Hát, erre a gyanúsétott ország-világ előtt visszabeszét, mer még nem vót eléggé alkotmányvédelem alá helyezve, hogy ú a keráli fölség felelősségit kérdezte. No, akkó azér megállott a levegő még a Szíjjártó Péterben es. Hanem a kerálnak, e nagyübü sportpuskának helén vót az esze, s a földbe replikászta a partnerit. Nézze, mondotta, a kanális a kispircsi faluvégen folyik el, és kalap. Erre mán a szóvivőbü kipukkadtott a nevetés, csak úgy görnyedett a hétrétjibe. És ez ügön ragadós vidámság vót, mer átalvették az alvezérek, által a magyarok es mind, meg még az egész Ejrópa es röhögött, ha nem pont azon, amin a Szíjjártó szóvivő, az az ő bajuk vót, amíg meg nem haltak.

2012. január 20.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, végre ki köllött nyilvánítani: amit a magyarok szuvenírjával az Unio csaholnokjai művelnek, ahó képest Trianon szomorkás fizetésnap Brüsszelbe, semmi más. Mán régóta érett az idők méhibe, hogy a Kárpátok Öngyújtója, Novák Előd parlamenti képviselő testvér, Murányi Levente, 56-os (!) hős segítségével, elégesse az úgynevezett EU zászlaját, mi csak a diktatúra rongya, köcsögvécepapír. Méghozzá Budapesten, a Lövőház uccába, ahun a gonosz lakik, ki fejbe rúgta Magyarországot. Nem biztos, hogy ott es tartóckodik, mer nem tartóckodik az semmitül, de hogy ott lakik, az kőbébb vót vésvel még a kőnél es. Hosszú orra vót, horibile „Barroso”-nak hitták, ilyen egy cigány neve vót zsidó létire, a szintiszta mihöztartás végett. Aki látó vót, látta, hogy ez a Barroso mán reggel teli kukákat borogat a Cohn Bendit ölelgetve, s veszettü lengeti a sátán csillagos lobogóját, hezzá Árpád és Szent László vérit issza a Marcibányi-tér felé menet. S mibül issza? Pillepalackból! Ennyire becsüli a magyart, hogy még pohár se, semmi, penig ott mén mögötte a fehér limusin, meg a fekete, ahogy a mágija kívánja. S ha megitta, a Lukács György hónajjszörinek segítségével ront reá a magyarra, mikó az diadalmas élethalálharcát víjja szakadatlan. Rájaront, penig mióta világ a világ, magyar zsíron hízik a sátán úniója tetőtül talpig, mihő a magyarnak genetikusan semmi köze, epp csak annyi, hogy fondorlatval bekénszerétették a kometisták. Hogy a vérit szípják visszamenőleg es. Kicsinyég megmogyorózza a bankokat, meg a fenenagy demokráciáját a cigánynak, kicsit megcibbantja a karikásustort, mán uszítkoznak es ellene, fenekednek, ultimátumot intéznek, meg kötelezettségszegési eljárást indítanak, hogy ha mán tag a magyar, s tarcsa a markát, tarcsa bé a szabálokat es. De a Lövőház uccaiak ez eccő fölemelték fejöket, s megmonták: amilyen a nyújtás, olyan lesz a gyújtás. Szép, férfias ünnepség vót, Varga Miklós testvér a vén Európára gondút, a zászló vékonyan égett, mint a buzik selemharisnyája, Novák testvér fújogatta szpréjvel, ragyogott a szeme, járt a gégéje föl-alá. Maj a többi megtanulja, hogy jobban lobogjon, gondúta, mer ú, ahont csak egy kamera es világit, minden nap eléget esztán egyget a magyar jövő érdekibe, amíg meg nem hal.

2012. január 27.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy I. Fülkefor elúnta mán az izmozást, nem való az felelős szabadságharcosnak, hogy furtonity legyet fogdozik sas létire. Leszek fer, leszek paszé, mondotta, ha azt akarják a naccságos gyarmatosítók, a CCCP-örökösök, hogy meg kő változtatni néhány szuverén jogszabályát egy szuverén országnak, há legyen, okos enged, az mind te vagy, de én mi vagyok. Mária országába a rendszer állott, csupántly bé kellett üzemölni, úgyhogy a jogszabálokon nem múltott semmi, gyerkőc bibelkedik azokval. Mer avvót, hogy ezek mind csak szirénáskottak, ihol a péz, mondották, ihol az aranyod, a kerál meg nem győzött menekülni a szabad piacra, de a sarokba

szorulásig menően. Ammá más kérdés, hogy abból es mit aratott? Triumfát! Mer megen kiderült, hogy ami a magyarok országába zajlik, az egy komoly, szép és izgalmas kísérlet. Olyan, hogy bójárja Európát es. A kamuizmus kísérlete. S ha mán ezek ennyire pézt akarnak adni, há csak nem fogunk félreugorni. Na, mikó evvót, bójelenkezett a kerálnál egy hétmérföldes kiflivég, sonkás, ahogy kő, s akkaracska, hogy mán kicsi, de alig hasznát. Aszonta, ú azt a pézt úgy béhammantja, nyoma se marad, sose búsuljon I. Fülkefor. Jó van, jó van, monta a kerál, pénzhammantónk van elég, hanem mit tucc még!? Mindent, mondotta a hétmérföldes kiflivég, hun kiflivég van, ott kiflivég van, s ez így es vót, mer ahová csak bétette a lábát, eccőcsak ú lett a magyar igazság, mentül megrágvábban, antul inkább. Ez mindég tutta, mit kő csinyáni. Ha területet köllött foglalni, békapta Battonyátul Szabadsajtóúttján át Nemesmedvesig, ha éhségstrájk vót, odalopózott koronatanúnak, ha ellenvélemény vót, konkrétan uszétás, hazaárulás, pedofil majomnak a magyar szuverénnel jáccódása, akkó oda. Eccő főgyujtotta, máskó eloltotta. Eccő négyszázezer vót, máskó törpe minoritás. Eccő rémhír vót, de igaz, másszó békapta a rémhírterjesztőköt a zsiros betétükkel együtt, oszt irány a kincstár. Eccő plágium vót, eccő bizottság, mely eltörülte a plágiumot 1992-re visszamenőleg. El se lehet mondani, mi minden vót. Mán megföstötték, bérakták az alaptörvénybe, de ott es csak motoszkodott föl-le, kitörült, bétoldott, rendelt preambulánsan, ahogy az igazság kívánta. Addigalé, mígnem eccő bé nem kapta magát, oszt elfutott véle a kurtafarkú malacba.

Parti Nagy Lajos: Magyar mesék - február

2012. február 10.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy a magyarok országjába lebuldózeróták, amit még le köllött a kerál-kresz életbe léptetésihő, oszt kidobóták a konszolidációt. Ütemtervbe vevendött, hogy I. Fülkefor meg Lázár János minden magyar embert bérendel egy hejre, oszt megpuszil. Aki a tisztelt bankárkarvaly fifika miján megrövidült vón, az kettőt kap, emléklapval. Ekkó mán úgynevezett baj egyátaljába nem vót, eltekéntve egy-két küsebb botlástól, meg a szakadék vártnál nehezebb szélitül. Érthető, ha a Magyar Írószövetség, a Magyar Művészeti Akadémia és a Professzorok Batthyány Köre ezertöbb száz tagja, má nem bírta magába tartani a fölismerésit, hogy a magyar kormány nem csorbétotta másfél éven át a demokratikus alapjogokat! Má csak azér se, mer a lakosság, 1956-on trenérozódva, azokhó erőst ragaszkodott. Ez a három tekintélyes szervezet annyira a bőrin érezte a nincsbajt, hogy muszájn vót kinyilvánétsa, nem baj van itten, hanem bajkeverő, ki, legtörpébb minoritás lévire, az egész lüke Ejrópát markába tarcsa az álhíreivel meg rágalmaival. Például, hogy Magyarországon „demokrácia-deficit” van. Há hogy vóna!? Aki a mindennapokba él, s nem a Nyugat lakájkosztján, nem mond ilyet. Ellentétbe néhány balódali és neoliberais pártkötődésű, nyugaton nevet szerzett magyar értelmiségivel, íróval, filozófusval, zenészvel, sajtómunkásval, aki igenyesen külfődrú hangoztat bele a saját fészkebe, és emmá nem farok, hogy csóvája a kutját!!! Mer ehhó még meg es kapják a nagy nyilvánosságot. A hazájok elleni efektív uszításhó. Mán csak a nevük hiányzik, hejszen a buta nyugat nem tuggya, amit a magyar írók, művészek, tudósok nagyon es jól, hogy kik ókelmék személ szerint. Uszítók, akik álhírek és hazugságok bevetésivel, a demokrácia jelszavai mögé búva eppen a legalapvetőbb demokratikus jogtól akarják a magyart megfosztani. Attól, hogy maga ítélhessen kormányai teljesítményirül, eredményességérül a szavazóurnáknál. Vagyis azt akarják vad uszétukba, hogy ne szavazzon a magyar a saját országába, hanem ellenkezőleg! De ebből nem esznek mer a veszélyeztető szándékok meg fognak törni a nyugati demokráciáják tárgyilagoss közvéleményén, akik ideje, hogy a fejükhó kapjanak, amíg nem késő, oszt keleti szél.

2012. február 17.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy nem úgy vót. Nem vót éhes az a pár tucat borsodi elkövető, ki fő nem kerekedt a mínusz 12 fokba Budapestre az országgyűlés elejbe, demonstráni, hogy se reménye, se türelme, csak az éhes hasa, meg az éhes gyereke, s van ehhó pár millióan. Nincs!!! Mer a

magyar ember úgy van a nemzeti együttműködésvel, hogyha keves jut neki, ami elképzelhetetlen, hát inkább öszvehúzza magát, de nem panaszkodik. Hát mast éhes, mikó bé van a nagy mű fejezve, igaz gyün még az IMF mázóni, főtenni a karnist, de utánna csak finométgatni köll, ahun köll, oszt Ejrópa megcsókulhassa a gyakorlott tengerész-ülepünköt népek harcának zajló tengerén!? Mast éhes, mikó ihol, márciusba indul a Start-program, kétszázézer közmunkásval? Hát addig má nem guggolva es kibírgya, hacsak nem uszícscsák föl a szocimenisták, és nem gyalogónak véle, hejszen eppoly mély a szociális érzékük, mint az emült nyóc évbe, sőt. De bezon, hogy igen! S ha nem, mer nem, akkó nem es kerülük vót el Ludas községöt, ahun mán a határba megkérlelik őket, ne hozzanak bajt reájok, ha bégyünnének kormányellenes lévőkre, még majd hátrányba kerülne a falu, s nem nyerne pézt a kormánytól pályázaton. Ilyeténkép Mezőkövesden se esik meg az, ami! A gyalázat és döbrögítés. Mer az teljességvel kizárt, hogy a fideszes pógármestert, meg az epp ott tartózkodó, csöppöt se ittas belügyi államtitkárt, ne a szintisza jószándék és aufklér vezetné vót, mikó tréfássan (!) odaprovokál, hogy, no, ha mán ide tótátok a gyalogot, hékáim, mutassátok a kis táblátokat! Munkát, kenyeret? Ihon a kenyér, amit követeltök, azzal széjjel oszt húsz egykilósat, bé lehet hammantani. Aztán aszongya, ihon a munka, lehet havat lapátóni éjfelig, jól fog esnye a sétafika után. Mán annak, ki a szondát, az államtitkár úron kívül, meg nem fújja, mer az bezon részeg, s munkát fő nem vehet. Nem ám, és az es nemám, hogy olly erőbe vannak, éjfelig lapátolnak vót ezek a nyiksicek, de mikó a helyi szegények gyönnek, hogy ők es dógoznának, akkó bocsika, ecceri ajánlat vót, eszkluzíve a vendégöknek, a mű havunkot vállalkozó takarétja, nem a rongyosok. Na, mindez nincsen vót. Hanem a megtévesztett éhségmenetelője marad vót otthun a csúnyáján, oszt ha van villanya, nézi a frissen békötött Parlament-tévén, hogyan korcsolyál a kedvire háborgó tengeren I. Fülkefor, de nem ám oda, hun a korong vagyon, hanem ahun vót évtizedeknek előtte, mikor tán igaz se vót.

2012. február 24.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy nem vót oda Buda többet. Véres fővel menekútek a globális világba föloldódott „értelmiség” külföldi és hazai közhangulatot hisztérizáló puccsistáji. Aki csak nagykövet vót, körmöllötte az óvasói leveleket a balogsüti világlapokba, s ennek meg es vót a hatása. Annyira át lött tematizálva a vén, szenilis Ejrópa közhangulatja, hogy eccőcsak a Társadalmi Felzárkózásért Felelős Államtitkárság szép filmalkotása Ezüst Medvét nyert a berlini Berlinále keretibe, amit egy bizonyos Fliegaufról neví fiaatalember, az úgynevezett rendező vett át, lévén Balog államtitkár akadályoztatva vót. De nem a magyar finesz és tapintat! Mer az államtitkárság úgy nyelvi-, mint tartalmilag megíratta szórólapba az igazságot, oszt odamutyiztatta a mozisékekre, egyenest a kritikusok meg újságírók háccsó fertálya alá. Nem es szórólap vót, hanem komplett esszé arról, hogy ez a film nem a valóságot mutassa, mer fikció! Meg hogy mit köll érteni az úgynevezett „romagyilkosságok” béagyazottságán abba az Ejrópába, ahun, nem lévén államtitkárság, rettentő baj van roma meg szélsőséges ügyekbe. Úgyannyira, hogy a németek, a norvégokkal karöltve, csak mélyen hallgassanak (tiefhören), hejszen több halálos vaj van a fülük megett, mint a magyaroknak, számszerint es, percentre lebontva es. Mármost, kisebb egyenetlenségeitül eltekéntve, hogy se a sikeres nyomozásra se a magyar Eu-elnökség ezirányú szép pillanataira nem fókuszál, a mondott fikciós (!) filmről ki lehet mondani: kellő helyretétel, és eligazítás után efektív jószolgálatot tehet a romastratégia implementációja tekintetiben. Mer nemcsak a szél, de a közép es!!! A szabadságharcosok földjin ennek kiemelt fontossága van, hejszen a magyar belügyminiszter a minapába ült le a nemzeti radikális, de abcolút cigánybarát Jobbik vezérivel eszmét cseréni. Arrul nem es beszéve, hogy ugyan el lett vonva a filmtől 60 millió közpéz, ami korábban oda vót ítélve, viszontag 18 (!) millió forintval mégés lett támogatval. Ami majd a tizede (!) a békerülési köccségeknek. Hezzá nem es az utósó tizede, mer a magyar emberek adóforintjából való! Bátran mondható tehát a Nemzeti Együttműködés filmjinek, mely által a magyarság az államtitkárság vezetésivel esmég győztes csatát vívott a faji gyűlölet ellen, akarmennyire es fáj ez a bizonyosoknak, akik a CNN sokágú hóna alatti károgatív jódógukban nem átallnak amíg meg nem halni.

Parti Nagy Lajos: Magyar mesék - március

2012. március 02.

Egyszer volt, hol nem volt, vót eccör, hogy a gép, amit I. Fülkefor megálmodott, elkezdett forogni. Nem epp az Unijó rabláncán darvadó népgazdaságba vagy a hasonlókba, hanem az alattvalók elméjibe, e csiszolatlan gyémántba, kit csak erőst kézbe köllött tartani. Arra vót a Lojál Ignác Közszoğa Egyetem! A kerál leült, kiszámúta, kibül hány köll az ezeréves tervhő, még rea es hagyott párat, oszt jól van, oktatáskák! Had csiporkoggyon az ifjúság! Nem olly radikális, mint ű vót negyvennyócba a Kossuth-val meg a Petrovics Sanyival, de azér ifjúság. Mit csinýajak, sóhajtotta, héroszok egyszer vótam. Na, a keretszámra reagýott a törvény, alsó es fősó es, Hoffmann Rózsát előre igazóta az élet, mer annak es megvót az anyni esze, az életnek. Mer az élni akart, addigalé, hogy, isten bocsájtsa meg, I. Fülkefor se köllött hezzá. A fülkeforság a talajgyökérig menően szárbaszökött, Kádár nagypapánk nem élt s halt hejába. A mondott agyak eleje azt es tutta, amit a kerál nem es gondót. Illetve gondót, de nem monta. Ellenbe ki lehetött következtetni. Minden stallumhó ez köllött, a magáhó való empátia. Ki NER ma, evvót a kérdés. Aszonta példának okáér a kerál szent jobbja, hogy negyvenhétezer mán jobb, mint a fele a megélhetés rögös útján. Erre aszonta a másík, höjde naná, hogy jobb! Annyirast jobb, hogy ebbű meg lehet élni annak, aki meg tud. Mer az es tudomány, meg a belügyérség es. Mire a harmadik fülkeforgalmista rátromfult, hogy mit megélni!? Még tán marad es, ha el nem issza az elkövető. De hogy hun lakik az úristen, arra egy másík fércnél maradandóbb törvény lett, arrul, mellik gyülekezet egyház, mellik nem. Ezt se a kerál monta meg, oszt méges meg lett mondva kerálmód. Hogy az kapja a státuszt, akinek mink adni kegyeskeggyük. De amelliknek a vezetője áperté uszít, hazát árul, dacára, hogy kiket vót keresztölni anno szerencséje, na, az nem lössz egyház. Vót a kiválasztottaknak eggy kis rossz érzésök, de belátták, hogy nincs máskép, mint ahogy van, s bezon, azokval es lehet szolidarétani, akik vélünk vannak idebe, nemcsak azokval, akik, ezér vagy azér odakünn. Így es tettek. Fogták a lelkiösmeretöket, oszt leterétették a törvény napos ódalán, reatelepettek, s aszonták, attúl veresedik az orcájok. Addig-addig, hogy mán téleg csak attúl veresedett, a naptúl. Így vállott vérré a fülkeforizmus a Mária országában, ahon a kurtafarku malac túr.

2012. március 09.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy mán a magyarok országa ügön örvendhetett, mer a legnagyobb rasszista elröpűt, ahová való, a cigánbűnözés „mekkájába”, Kanadába. Lényegibe szabad akaratóbúl, ha rea vót es segítvel, hecc-pecc-kimehecc, mer azér mindennek van határa, a liberális hazaárulkodáson küel. Ekkó mán a nemzet tojott az öszves kohéziós himihumira, s gyarmat létire efektív mintanemzetté rugaszkotta el magát, úgyannyira, hogy a keresztény termelés legelsó motorja vót ennen vártáján, ha acsargott es rea az izraeltrianonista bankárkomenizmus. De hejába acsargott, mer I. Fülkefor szövetségbe forrott unortodoxiájával nem bírt mit kezdeni. Ejrópa csak nízte az apró, vizes szemivel, hogy nédd e, Kóbi, hát mán ezeknél a rasszizmus es megszűnt, minekutánna a kereszténynemzeti főháborodás szelíden, de érdesen kitessekölte a nemzettestbűl Ákos Kertész úgynevezett „író”. Mer az illető iceg azt tanáta mondani, hogy a magyar genetikussan alattvaló. De szószerint! Hát illyet még a Kárpátok alatt se néprül, se fajrül ember nem hallott, ezt a szót, se sajtóba, se az ország házába magyar ember a szájára nem vette, penig bővön lett vóna mér, a cigánbűnözés versus zsidólobbizás sasának körme között, de nem és nem, hogy a totrül es oláhrül ne es beszéljünk, pláne feketékrül a zódhatáron ugrándozval. Ha eccó megmondotta publicisztikába, aztán mán hejába jajvékót, hogy helyessen ilyen mondat nincsen, mer nincsen, meg hogy ű ezennel helyreigazétsa, hejszen azt má visszacsinyáni nem vót hagyható. Maj bolond lett vón a nemzet hagyni! Jó, hogy kibűtt a zsidó szög a szákbúl, az üzenetet minden nemzettestvér elsóre megértette parlamenten bévül es küel, s mingyár tutta magátul, mi a teendő. Kinek a vértolult kommentelés, kinek a díszpolgárság visszavevése. S még járhatott vóna rosszabbul es, naná. Hejszen megmaradt a Kossuth-díja, közlekedhetett utcán, mehetett uszodába (!), horibile fő se hagyták jelenteni, hejába

igyekezett a Jobbik, a magyar fajtolerancia mintapártja. Penig aki ilyet mond, az nem lehet, de ne es lehessen magyar, s azt igenis egyék meg a cápák a Vörös-tengerbe. Mán képletessen értvel, hisz tán nincs es ottan cápa. Ennek fényibe ki tehet arrul, hogy eccőcsak megelégelte a dorgálást, oszt elmenekült nyócvan éves létire? Nem tehet arrul senki, egy szikrányi lelkiismeretfurdalást avégett érezni se nem köll, se nem szokás. Elröpűt, hát elröpűt. Maradt bőven, aki maradt. S maradt a szégyen, mely tán még a reményt es túléli, ha meg nem hal.

2012. március 14.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy mán elközelgett Március Idusa, mán 1,848 millió magyar meg lengyel vót jövendő a magyarok kerálát ünneplni a béfátalanított Kihaénnem téren, de az IMF csak nem gyött. Csoda-e ha ettű egy I. Fülkefornak es elfogy a galambériája! Mer annólag lehet, hogy vót vóna egy küs fortyanás, meg félreértés, bíró sporttárs. Hon küzdés van, löködés es van, icegezés es, lobbanékony népnek kerála se téföl, de mán hónapok olta küs híjján coki van az igazságnak, se egy koki, se egy saller komolyan el nem zurran, legföllebb kósa indulatból. Akkó mér nem?! Há kerál létire új szabálhont trafikál, sőt fuvolázik az egész karvalygyarmatosétó, vidéki horgászgócerájval, hogy erősebb szavakat a békesség érdekibe ne használjon. Azoknak meg igenyesen van képük nem hozni a pézt, ami köll a fészkes fenének. Még majd egy dérreldurrabb percibe, nehogy a hajukra kenesse IMF-éknek a Matolcsy kolegával! Akkó maj nézhet a sok szibarita vazzeg, hogy mi a magyar! Ha mán a szóból nem értenek. Hát hejába monta meg I. Fülkefor a Frankfurti Általános Ojságnak a legnagyobb keresztényi tiszteletvel es szeretettel, hogy a Nyugot mind fordétva ül a lovon? Mentségökre legyen szógálva, egy se lovas nemzet, hunnét es lenne, mind vagy puhány vagy asszon, ha kancellár es a kis fékomatta, vagy illen-ollan biztos, a háztartás meg szalad. Mer mán a nagy piszajok meg ne haragudgyék, ebbe az Unijóba epp a lényeg van elhallgatva, az Isten a Nemzet meg a Család. Nem mondja, hogy istentelen kozmopolita buzik, de akkó minek köszönheti I. Fülkefor az új mártirijomi vesszőfutását, ha nem ennek? Annak, hogy végre Valaki a magos mélybe veti a sastekintetit, oszt reamutat: eztán a múlté a jövő, azé a rejtett Ejrópáé, ahon nem vót se fővilágosodás, se pógárosodás, se szekularizáció, se más internacionista őrzöngés, hanem hagyományos családmódel és nemzetállam a kereszténység zászlaja alatt, inkluzíve Egyesült Arab Emirségek es Szaud-Arábia. Mer álljon má meg a legitimitási menet! Ötöt, I. Fülkefort a magyar nép többszöröse választotta meg annak es aminek, meg annak es, aminek nem, ellenbe ki az egetverő kékeres dajcstamás választotta meg az Ejrópai Bizottságot? Há?! Hun van annak demokratikus legitimációja, Herr Hékám? Há erre tesszen felelni a kis klubrendezvényeiken az európai es amerikai világbaloldalnak a honi székértolonceikval egyetemben, amíg meg nem, vagy be nem, vagy ki nem.

2012. március 23.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy a nemzeti szabadságharcosok földjin, epp a komezizmus bűnei nem vótak még lelusztrálva. Azér nem, mer hejába szorétotta ki az oroszokat kerálfi korába I. Fülkefor, 2010 májussáig az ántivilág ülte torát, a senyvedet, az ezeréves magyar folytonosság megszakadása, győzte Szájér kolega a brüsszeli vonaton özvebogozni a szálakot Horthy Miki bátyánk szabad Magyarországóval. Mer hejába akarta mindenik kormány, Orbán Viktorval az élen nyilvánosságra hozni a más komezizmusának özves bűnit listástúl, delejszallagostúl, az „ellenzék” pártállami falán megtört a szent akarat, annyi lusztráció se esett, mint odale a bányába. Hanem a Fülkeforradalomval ennek az átöksúlynak vége lött. A Nemzeti Együttmüködés Rendszeribe nincs rejtegetnivaló, ott az ellenzékét es, az ügynöklistát es a kormányzótanács állítsa ki, oszt kalap. Há hun élünk, hogy utódpartocskák, meg mindenféle unokák terjeszgessenek bé törvényjavaslatokat! Mi az, hogy teljes egészibe megismerhetővé tenni a '89 előtti állambiztonsági aktákat, morogta a kerál a Kövér László bajca alatt, azannya gumicsontját az értelmiségi firlefrancának. Fő vannak készületlenek, oszt beszélnek hülyeségeket. Mér nem lehet főfogni, hogy ez a népet nem érdekli, a népet csak mi érdekeljük, ha jót akar. Hadd el, Laci, ne morogj, monta I. Fülkefor, ahunt van az árok, ott az

átalugrás. Megoldjuk, nem áll sokbúl. A lényeg, hogy a mindenre kiterjedő nyilvánosság mire terjed ki. Pláne Jézus márijám: kire. Ez egy szakma. Eddig es az monta meg, akiné a páncélszekrén kúcsa vót, eztán mér mondaná meg más? Hogy ki vót ügynök, ki vót tartótiszt, horibile rendszerműködtető, azt én döntjük el. Hogy kit kell lelusztrálni a Biszku-Gyurcsány-Szakasits trión küel. S mikor. A német népléleknek lehet, hogy jó egy ilyen Gauck, endékás (!) létire, de a magyar szellem ezt bé nem veszi, őhezzá csak közelébb áll a Boros Péter bátyánk mentalitása! Mer a magyar szabadabb annál, sőt zabolátlanabb, hogysen a hozzáférése korlátlanágát csak úgy eltúrje, csapott a tárgyalóasztalra az Erő Nyelve, há NE Basszunk mán szekéren! Na, ebbül lett a Nemzeti Emlékezet Bizottsága, ki végre mélyen szántván hág a magosba, mikép az ekepacsirta. Nem kő annak semmi, legfőllebb székház, fűzetés, nénónénó, életpályamodell kilenc évre, elnök Szűrös Mátyás. Tíz évig, húszig, üveghegyen átíg elnyilvánoskodnak, mikép a kurta farkú malac túr.

2012. március 30.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy végre megkapta a csárdás pofontját a kereszténynemzeti magyar erkölcs öszves ellenlábassa. A sok köcsög, azki nem hitt a kerál elnökinek doktori ártatlanságába kús hibákkal meg szabálatlanságokkal, penig hát azza kinek nincsen? Mán megszegett lehelettel várta a nemzet, hogy elibe áll a tudós bizottság, élin a MOB friss elnökhelyettesivel, oszt leteszi a nagy munka gyümölcsit, de úgy, hogy a hon asztala szabálhont beszakad az 1157 ódaltúl. Na, óvasta az együttműködő nép, oszt örvendett. Ott állott fehéren-feketén, hogy a dógozat 16 ódal teljes szövegazonosságot, meg 180 ódal részleges egyyezést mutat más dógozatokkal. Részlegesen, mer tanálható benne összevonás, kihagyás, még önálló mondat es. Az ám! Ebbül penig az következik, hogy az eljárás megfelelt az akkori gyakorlatnak, hejszen a legtöbb gyanútlan smitpál így doktorált. Hanem az Egyetem, na, azt kéne a Dísz téren megbotozni, ha vóna magyar igazság! Há mér nem vette észre a sok okos, hogy a delikvens jelöletlen szövegazonosságon alapuló dógozata jelöletlen szövegazonosságon alapul!? Csak tán nem bé akarták húzni a csőbe má nemelnök korába es bizonyos erők, akik mast se nyugosznak, ha megszűnt az az egyetem, ha nem!? Randa munka vót, na. A Pali várt odaki, mint a zabszem, hogy megkapja-e a summa cum laudét, járt föl-alá, ki kárhoztathassa, hogy eccőcsak köztársasági elnök lett a rátermettségül? Őnéki a kutya se monta, hogy pardonja egy szóra, ecsémbátyám, de ezt sajnos nem engedi meg a szabálat, ez még akkó es aggályos, a jelöletlen szövegazonosság, ha az embernek szín ugyanaz a véleménye, mint a bolgár kolegának. Ha mondgyák, hogy ez nem önálló kutatás, levonja ő a ferpléjit sportuló létire! De magátul honnét gondúta vóna, hogy nincs megengedve az ilyesmi? Karaokézni akkó mér lehet? Ha eccő a bíró megadta, kalap és csocsi, magikra vessenek, ne a doktorijára, mer az az üvé, miképen a köztársasági elnökség es. Azt mán csak a legfő kutyapecér veheti el ebbe a kutyakomédiába, az, aki adta. De mér akarná elvenni!? I. Fülkefor maj zuhanymód megejt egy magyaros seggberúgást vagy kokit, és aszondja bosszús orcával, nevető szemvel: „kisszógám, kisszógám, basszájinger, de aztán mastantúl maradgya má, ha jót akarsz!”. Ú meg ott áll a posztján, és erőst gondókozik a kerál huncfut mondatán, hogy ez mast mit jelent. Tűnést? Maradást? Ammá viszont igaz, hogy egész életibe csak egy jót akart. Jót s jól. Ebbe ált a nagy titka. Amibe a magyarok országáé es nyakig. A szarba, amin a tudós grémijom sorminta csak, amíg meg nem hal.

Parti Nagy Lajos: Magyar mesék - április

2012. április 6.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy a Nemzeti Együttműködés Rendszerin nagy fészekbepiszkolás készült esni, bizonyos (todományos?) körök részirül. Történt, hogy egy virtuális uccagyerek, egy névtelen gamat megbloggóta a kerál kabalattvalóját. Ez a nemzetközi öszveskűvés kinyútott balja avval a hírlapi kacsaával gyött elő patkánlikábú, hogy az államelnök öszvelopta a kús doktori dógozatját, ha nem epp vásárlta. Horibile anélkül, hogy a nemzeti sportember egy szál komünikét es kiadhatott vóna!! Nem vót szent semmi, se az anyáknappa, se az ártatlanság védelme. Mindenféle

HVG-k, meg nőnemű (!) bizoccságok azt es kicsibészketék, hunnét lött másulva a jóhiszemű férfimunka, s kimutatták fehéren-feketén, balra csálé, jobbra bakafánt. Mintha bármi kekec bizonyíték szóba gyöhetne az Elnöki Becsületvel szembe, ami ab OV sérthetetlen. De Nagyhet hétfejin leesett a magyar és nemzetközi Pilátusok csapott küs álla, schmitt rákenytek a száradok, le lett mosval a gyalázat merénye magosrul. A SOTE áldozata a keráltól az isten áldását kérvel úgyszólván azonnal lemondott, ellentétbe a Kövér László balján még mindég derenducázó komonista bitangokval parlamenten bévül és küel. Nagy pillanata vót ez a nemzeti magyarságnak, plágiumon kapott elnöke a közpolitikai moralitás olyan fokára hágott, hogy valami csuda. Megmondotta, ha mán a nemzet egységit nem testesítheti meg, ha megoszt, ahelett, hogy szorozna, ú félreáll és szerzői jogát bíróság keretibe, vótelnökként fogja megvédeni titkárságval, sofőrvel full. Szép beszéd vót, eccerre tisztázó és vizsont. Méltó a fülkérökhő, kiknek kebelibe motorként dobogott vót e jellemférfiú. De hálás es vót a kerálpárt, felállott, oszt olyan spontán vastapsra fakatt e mártirijom felett, hogy a Rákosi Mátyás kerál szelleme es majd elhánta magát az ország házába. Kósa Lajos a Rétvári Bence vállán igenyessen zokogott, hogy ecce homo, vazeg, végre valaki példát mutat a kalászvegasz magyar vidéknek moralitásbú. Hullott a súlyos férfikönny, csak üdő kérdése vót, mikor lessz bronz belüle, meg uccatábla s becsületrend. Hejszen valahogy csak ki köll fejezni a nemzeti hálát az Erény erányába. Húsvétra Kerényi Imre mán ki es írathassa a pályázatot az első hat lovasszoborra, Pünkösdre Schmitt-tér lehet a Dísz tér, Schmitt-rend a becsületrend, kis üres mezővel a véseten a hamarossy phd-nek. Eppen mintha le se mondott vóna, nem es vóna vége, el se futott vóna véle.

2012. április 13.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy a názáreti kolega nagyhetibe I. Fülkefor eligazétást adott a Washington Postnak. Ebbe áperté megmonta, a magyarok országa epp olan demokratikus, mint az USA, továbbá őalatta nincsen hatalomkoncentráció, hejszen az értékalapú (!) alaptörvény azt nem es hagyná, a sajtó szabadcságát meg egyedül a külföldi tulajdonosok veszéleztetik a hetvenöt percentjükvel, a karvalyok, hogy mást kifejezést húsvét táján ne használjon. Az újnáci beszéd meg? Hát, az mind ámerikai szerverrül szól, fájjon tüle az ú fejk, ne mán azt es ránkkenyjék jó szokás szerént! Penig ebbe küssé tévedni teccett a kerálnak, mer ember vót maga es. Hejszen vót beszéd, ami tőzsgyökeres magyar szerverrül szólott, magába az ország házába. Hogy aztán újnáci vót-e, nem-e, érdek kérdése vót. Történt, hogy a Jobbik a húsvét igazi problematikáját a tisztaeszlári Sólymosi Eszter személyibe gondóta kifejteni. Felállt Zsolt testvér, és a párt nagyasszonyának szép terminusával szólva, nemes célja érdekibe szokatlanul erős retorikai eszközt vetett vót bé. Szívből fölövasta, hogy Esztert, a nótáskedvű magyar kisleányt 1882-ben megölték a tuggyukik, oszt még el se lehetett őket ítélni a nemzetközi pénzügyi körök móján, és ez így van azolta es, szakadatlan. Hogy bántják a magyart Eszter gyilkosai. Gyarmatosíccsák, na. Egyenes, tárgyyszerű beszéd vót, Előd testvér es megmonta. Vót küs taps, de a zöm hallgatott, ki azér, hogy beszakad-é a mennyezet, ki azér, mer maga es el szokott gondózkodni a zörgő harasztrú. Egyedül Fónagy államtitkár végeszte a dógát, s monta meg, hogy evvel oda tette magát a Jobbik, ahová sokan gondolják leendeni. De enné nem ügön vót tovább menve. Azér se, mer a balódal vót az oka ennek es, megmonta Kósa alkerál. Annyi farkast küáltott a sok nemongyukki, hogy az öregisten se ösmeri ki mán magát az eltévedt bárányok közt. Meg azér a szónak csak súlya van! Hogy a tisztótt újnácikat a tisztótt kormány néven nevezze, ahó mégescsak több köll enné! Tán majd jövőre, ha a csoportos megdunáztatás retorikai eszköze kerül sorra tréfás bemutatóval a Szálasi-tévé kameráji előtt. Mér es ne?! Hát mán az elme gépkarabélyát se szabad csattogtatni a Kárpátok alatt? Mi van abba? Bármibe mi van, ha eccő megtehetik, meg es teszik, hejszen lassan ők lesznek a mérleg mocskos, ordas nyelve a kerál tátott retorikájába! Ha nagyon főmérgelődnek, megen lekirándúlnak véderehősködni, cigánt zavarászni Gyöngyöspatára, há kinek jó az a szebb jövőn küel? A karantént a főháborodást és hasonlókot meg kenyjék a hajukra, akiket illet, amíg meg nem hálnak, ha addig élnek es.

2012. április 20.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy hejába csapkották Európa szennyes habi a magyarok kősziklán álló Centrális Erőterit, csak nőtt attul, mint a pálma. Szép stüsi tavasz vót, mán furton furt csak hunyorgott a nemzet, szemit ki ne verje a sok gyarapodás. Itt vót az üdeje, hogy a kétharmagyarok meglepjék valami komolyabb dologval, azkinek mindez köszönhető. Pakojjuk öszve az új akarattya szerént az országot határon bévül és küel, monták, oszt ajáljuk föl néki. Na, így es lött. Legelébb az áldott magyar föld zsírossát rakták bé egy nagy ponvába, mer arra ott van a tetemös úniós támogatás, abbú egy kisujjintás nélkül meg lehet élni, epp tagnak köll maradni, dehát semmi sincs ingyér a Kárpátok alatt. Ennek utána bépakóták a vizet csepedős cseppig, ne mán kifussék a határon az édos magyar víz, aztán az eget kösöntyűstül, de szelektíve. Amellik csillag kellően fényes vót, nem szúrt, s kérte tüstént az állampógarságot, maradhatott. És így ecetera tovább, de mán abba megtévett a kezök, hogy a munkanékiüket mind bé-e pakújják, még ha a legnagyobb passiója vót es a kerálnak fel-felemelni ökök. Végül csak pár százezret csomagótkak bé, azkiknek helyök vót a Stadiony-programban. Válogattak, na, almábúl es válogat az ember, ha ajándékba viszi. Középosztályt raktak, ami belefér, romát, szegény embert, pláne nagycsaládot csak szörmentin s köröm közzül, pecsétvel, két ajánlóval. Budábúl vastagon, Pestbúl vékonyabban. Nyugdíjast csak fiatalt, ellenzékibül vagy liberálisbú mutatóba maroknyit az EU kedviér. A tetejire reacelluxozták a koronát, szípen átkötözték. Vonat, repülő el se vitte vón, akkaracska pakk vót, mer nagy vót az ország, még válogatval es. Főtették hát a Griffmadár hátára. A Centrális Erőter kapuja előtt egy magos grémijom megkérde, mi a heppenkedős ménkőt hoztak. Monták, hogy ajándokot. No, azok níték, tapogatták, körösztüldöfkötték, nem-e mérgezö. Aztán a földöftör intett, hogy rendbe, Magyarország a magyaroké, oszt bécsombolyétotta a kapun a pakkot, úk meg mehetek haza. Igön búsongtak hogy még egy ficig névjegyét se tűztek a pakkra, hogy méges küknek a válogatása. Na, attul evvót I. Fülkefor országa. Elvót véle kedvire, kiterétette, rakosgatta, masérosztatta, mással nem es törödött. Eccó asztán fővesztés terhe mellett elkeszte kerestetni poroszlókvál, hogy hát kik hozták eztet, mer ennek hijja van. Tűvé tétette a ponvát, de ugye nem tanált senkit, hejszen a tettesek ottmaradtak küel, s hazátalan. Még tán jelentkesztek es vóna, ha bévül lehetek vóna, de mán nem vótak, hanem sehun se. Hun bánták, hun nem, amíg meg nem haltak.

2012. április 27.

Egyszer volt, hol nem volt, vót eccó egy ember. Patája fizikálissan nem vót, de ott lakott a részletekbe, s avvót az elve, hogy ami az erő nyelvin kimondható, azt mondani kő kifele, hejszen ha nem ma, meglészen holnap, a becsületes humánerő nem szalad el, még hálás es a szigorú törődésér. S hogy kíméletvel szoktassák hezzá ahhó, amit bé köll látni, ha szépszerént, ha nem. De mongyuk szépszerént. Elég rea szóni, má bérottyant, nincs abba ördögösség, féjjenek kőcsönösen, együttműködésbül elég es ennyi. Na, Ópatátlanságát eccó behítták a Centrális Erőterbe, ahun végre ki köllött mondani valakinek, hogy mikép a haza, a pulya es minden előtt vagyon, de sajnos nem mindenikre igaz, ami igaz, hogy hát blablaba, tanulás meg kiművelt emberfő. Mer sokná hejába a nemzeti input, nagy lófaszt arányos hezzá az a kus ótput, ami kigyün, mán bocsánat püspök urak, s úrnók az igenyes beszédér! Egy részire, mondgyuk, igaz, hogy a jövő talpköve a fejbe dől el, arra a részire, aki nem halmozza a szegénységet meg a hátrányosságot fölfele, de a másik halmaz, a tetemösebb, az bezon butuska az ilyen tanuláshó, meg közismerethó, ahogy butuska vót az apja es, ha vót, meg a családipótlékista anyja es, le egész nagymamáig, s tovább. Békeüdübe még jól van, üsse kénkő, lehet pedagógósködni, főzárkósztatgatni a büdös csipiszeit. De válság idejin!? Mikó mán rég leomlott vóna az egész stüszitongyó Európa, ha I. Fülkefor nem tartaná ennen vállának Atlaszán?! Aló mars inasnak a motorüzembe, a magos hezzáadott értékivel, oszt kalap. Nyóc évig lóbálta, amit lóbált, végre hasznosuljon, és örüljék, hogy mán az ivarérés napján nem szelektájják ki, mellik lesz janicsár, mellik inas, mellik konzervhús. 14 esztendősen se ír, se olvas, de akkora lógyakó, hogy normális gyerepadba bé se fér? Hát akkó! Mi ebbe a rossz? Amíg világ a világ, a gyerekmunkaerőbül

lesz a felnőttmunkaerő és nem fordítva. Abbú nem lehet kiindúni, hogy momentánd nincsen munka, egyrészt mer van, akarat kérdése, nem másé, másrészt mastan köll megteremteni a törvényi hátteret, nem akkó, mikó má mi vónánk Ejrópa motorgya, oszt ott kőne improvizálni meg kuncsorkodni a szallagnál a jó küs gyerekmunkaerő után. Hájszen tessék mán tudomásul venni, hogy iskolába járni drága dolog, dógozni meg ócsó. Ha mind inas lessz, ki megérdemli, nem köll annyi iskola, több jut a termelésre, hogy még több inas kölljön, s még kevesebb tanár, a végin óvodábúl lehet menni dógozni, sok kicsi sokra megy, epp hozni köll egy lifety küs törvént: csak az magyar gyerek, aki definitíve rendes, a többi se nem vót, se nem lesz gyerek, amíg meg nem hal.

Parti Nagy Lajos: Magyar mesék - május

2012. május 04.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy a szegény Moszkva tér névadóját olly ügön szívökbe zárták a magyarok, hogy mán, a Széll Kálmán-nemzeti körök mintájára, igenyesen Széll Erzsébet körök kaptak lábra hazaszerte, hun teasütemény mellett megkonzultálták a tapasztalatokat, s hogy mennyire hálások az új vívmányér, mit a nyakukba ajándékoztak nékik. Hejszen csak jobb vót és lett a szógáltató államtúl a legmagyarabb nemzeti bóthálózatná béváltható utalványba kapni a gyerekvédelmi kedvezményt, meg tán még a családi pótlékot es, mint pénzbe, amihő mindég tapad egy küs gamatság. Arrú nem szóva, hogy nem es minden! A pízzele főső középosztáltúl lefele átaljába csak a baj van, sok közülök, igenyesen mondva, nem tud véle bánni, szórja széjjel, meg uzsorára veri el. Villanyszámlára! Hanemha utalvány, majd szépen béváltja és elmajszolja, Ha meg annyira pénzelkedne, há a küs utalványt es el lehet adni, legfőljebb ócsóbban, hejszen annak es csak kell élni valamibúl, a Közkeksznek, aki majd fővásárolja, s eladja újfent a magos kincstárnak. Egy gondval ezzel es kevesebb vót, epp csak a tranzakciós adót kellett megoldani technikailag, hogy darabonkint fizet-e a nemzeti együttműködő a kis juttatása után, vagy havonta eccő sárga csekken. Mán az es főmerült a józan ész részírúl, hogy a füzetést es csak bizonyos helyeken lehessen eköltetni, ha van, ha nincs, nem mászkáni véle szertefele, s bolondságok után. Epp létre köll hozni egy nemzeti alaplistát, hogy mit szabad vásáruni, mit nem, s mellik bóthálózatba, Wass Alberttúl háztartási kekszig, s viszont. Tudatos nemzeti együttműködő úgyes eladja a kekszutalványt, ha eszinél van, és nem akarja a Lex Diabetest megsérteni. Ha meg má cukorbeteg, akkó azér adja el, mer nem akar lecsúszni az ócsó, meg jó gyógyszerű nyócszázezred magával. Mer Mária országába má ennyien vótak a túnnassolók, mielőtt az egészség lett minden előtt, mármint a nemzeté. Az egyén meg, ha kirúg az egészségügyi hámbú, igya meg a levit. Mer az csak nem állapot, hogy az állam gyógyétsa bele a vakvilágba, csak mer beteg, ő meg bekekszezik minden következmény nélkül. Mastantú ha évente kétsző lebukik a kötelező vértesztellenőrzésen, osztég rossz lesz nékije a cukra, abba hejbe fizethet a gyógyszerér kéccő annyit, és nem ám utalványba! És ha ez nem vóna elég visszatartó erő, törvénde lesz hozva, hogy esztán lemezszekevényvel rendelkező házi orvos igényelhet egészségügyi vadászpuskát tébére, oszt a drágába kerülő vagyis ramatyabb beteget steril körülmények közt le es lúheti. Annyival es kevesebb háztartási keksz fogy. Szét lehet osztani a rászoruló közzött, amíg azok es meg nem halnak.

2012. május 11.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy Mária országába má annyiracskán együtt vót minden a jó kormányzashó, hogy szinte ki köllött hajétani ezt-azt, mint a léghajóbul es megárt a sok, népek harcának zajló tengerén. Mán egy kézbe vót a főd, a levegő, a tűz meg a víz, a közgépállaméba, aki viszontag I. Fülkeforé vót és viszont. Meg lett mondval, minden hatalom a dógozó középosztályé, ezen bévül a magyar nagytőkéseké, csak a komcsik oligarchák, de azok egytúl egyig. Mán zsák se ügön vót, hunnét a szög elébúvott vón, de jobb es, mer annyi szög masérozott bétiltott szittyacsendérrambónak ötözve, annyi zubogatta háboréttalan az érpataki modelljit, meg vadászott úniós zászlóra szabadidőbe, hogy jaj lett vón annak a zsáknak, amellik keresztbe tesz a nemzeti elébújás ótárán. Há ne má egy balicegi zsák mondja meg az együttműködés rendszere helett, hogy

legyen-e Horthy Miklós tér a mindenféle Szabadság terekből, mit ránkkentek a századok! Vagy legyen-e fehér bronzból lovas szobra kormányzó urunknak az ő sok hányattatása és mártírija után! Épp öleg sajnos, hogy turáni fajunk, és hazánk büszkeséginek, de ha köll élesen vágó kardjának, a Vitézi Rendnek köllött bált rendezni Sashalmon a gyűjtés végett. Az ezeréves magyar parlament meg közbe sunyított, félrenézdegélt, tisztelet a kivételnek, még jó, hogy vót átfedés a bálval, akadott államtitkár, ki vitéz es, honatya es, horthysta es vót, úgy készpénz, mint tombolatárgy tekintetibe, zene: Vitéz Tom Cat Band. Mán érett egyéni képviselői indétványba, hogy a kötelező oskolai leventeképzést es magárúl Őfőméltóságárá kőne elnevezni. Ki másrú, ha elébb-utóbb honvédot akar állítani a magyar a Hargitára? S mér es ne akarna, ha a bónusza úgy fordúl, hejszen a Magyarok Istene sohse hagyta elveszni Erdélyt, csak hát bé vót a körülményektől meg a Károlyi Mihálytól szorétva. Ebbe a paradigmába avvót a minimum, hogy Áder köztársasági elnöki béiktatása végin Lezsák házalelnök gondult egy hétmérfődeset, oszt a Szózat után a magyar parlamentvel eldanoltatta Csanády György es Mihalik Kálmán ezeréves zenezámát 1921-ből, szív küldi szívnek szívesen. Ha több üdő vót vón, tán a Lesz még a magyaroké Kolozsvár es békerül a repertoárba. Aki szereti, az szereti, aki meg feszeng, hát az fulladgyék a szerb, tót, oláj es satőbbi tengerbe, a népek harcájéba, s vegye eszibe, hogy visszasírja még őfőméltóságát, mikó majd Szálasi-lovasszobrok fogják testvéri tank gyanánt markokba mint a szikla az elporlott üdentitását a magyarnak, amíg meg nem hal.

2012. május 18.

Egyszer volt, hol nem volt, vót eccő a nemzeti együttműködés keretibe egy ember. Nem úgy értvel, hogy egyetlen vót, hanem egy a sokbú, aki fúró-faragó, az idők eccerű es változó szaván jól beszélő, a rendre meg az együttműködésre nyitott ember vót, hezzá amatőr genetikus es hazafi. Na, az addég sifondált, addég piculárkodott, míg eccőcsak főtanálta a liberálismérővel ellátott emeszpésszámlálót, ami politikusra pláne gerjedt, oszt úgy bésipolt, dobhártya lett légyen a talpán, ki azt repedetlen kiállotta. Igaz, ami igaz, mentálpedagógiailag ez es vót a cél, a kispulás a nemzet testibül. Úgyannyira, hogy a Jobbik brüsszeli csipkéje, Morvai Krisztina megindétványosza, aki harcos es ellenálló, ha az uccán kometistát lát, ahó fáradgyék oda, s mondja néki meg, semmirekellő ember addig, amég a pártja nevíbe nyilvánossan bocsnatot nem kér a magyarság 2006-os szeminek a kilüvetésiér. Maj lessz mihőtartás egy-kettőre, meg tiszta járda! Olyik harcos korább es oda-oda ment az elkövetőhő, de csak ránízésre, az orra után, s bár nem ügön tévedett, a műszer méges egzaktabb vót! 21. századibb, na. Béjelzett, oszt mán lehetett es vélemént nyilvánítani, érdesset, de igazságost, ha nem es törvénszabtát. Vót, hogy négyen-öten vételeztek egy készüléket, oszt járdostak véle országszerte fésztofész. De a gép es ember, oszt téved, ezér ókor-ókor derék magyar ember es beléesett az emeszpéségbe. Akkó a főlhorgadó fajkereslet láttán ez a főtanáló a fürge elméjivel osz-posz piacra dobta a hordozható utcai gévizsgálót aktivistáknak es, egyéb aberrátlanul gondulkodó embereknek es. Mer ezek ügön kíváncsiak vótak, ugyan ki hunnanfelül gyött ebbe a hazába a vályogmacesz családfájával, s ha onnandt, akkó hány százalékba, meg milyen kombinációba, tiszteletvel, úgy betegségre, mint viselkedésre nézvést. A tiszta megösmerés végett vót erre népszükség, nem másér, hejszen meg lett mondval, űk a rasszizmust meghagyják másnak, azzal dóguk nincs, ellenbe szeretnék nemcsak homályos laboratórijomokba, meg, uram bocsa, pisszoárokba mívelni a todománt. Hanem az uccán, a zsebbevaló kis készülékvel, szájkipeckelős es szoft változatba! A vizsgálat úgy vót, hogy a nyugalomba (pl. hón alá) helyezett fejen tanálható szájból egy steril acélkar kinyerte a delikvenci nyálkahártyát, s abba a hejbe mentek es bé a laptopba az adatok, nem vót értelme hadoválni, hogy így meg úgy. Mer a hájtek nem teknő, hékám! S akkó a fényképes

eredmény békerút a Nemzeti Génszék adatbankjába, külön térítés fejibe onnant lehetett emléklapot igényölni az átalesésről, s hogy széna vagy szalma. Aki nem hiszi, tátsa el a száját szaporán.

2012. május 25.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy két fityfiritty esztendővel a nagy fülkeforradalom után, a magyarok harcisajkján má minden le vót közgépesítve, s haza vót törvénykezve gondossan, úgy vissza, mint előrefeléleg. Na, akkó a legények kerálpárti eleje belécsapott az alaptörvényes lecsóba és aszonta: konszolidállottunk, mienk a vitorla. Ergó ergórum, mellik törvén tilcsa, hogy azt csináljunk, amit akarunk? S bezon, alig es vót mán illen törvény, ha vót, hát hiba vót, mer űk es emberek vótak, sőt. Példának okájér, még mindég több kézbe vót ég és főd, mint annak a rendgye. Hejszen ahun túl sok a kéz, ott folytonég csak csápulás van, mindenik adduramistend akargya a mindent, penig a magyar nem Síva! Hanem igen szereti, ha egy kézbe van, ami az üvé. Na, avval létreszavasztatták a Keráli Égésfőd Hivatalt, oszt kacagányos Árpád jussán szípen megpályasztatták, ami még nem vót az üvék, hogy haszonbérbe kiadnák annak, akinek. De nem ám az ország kerálának meg a falujának, ott bővön elég az a párszáz hektáros fodbalpálya, ami van! Há mellik akadémista tuggya azt béfutni, letámadásrú nem es beszélve?! Mer attul, hogy minden a mienk, hékák, még tisztességesnek köll látszani, ha eccő ez az ára a karvalyeu-támogatásnak per hektár. Hanem legyen a főd a válogatott kerálnemzeti nagytőkée, aki viszont tokval-vonóval nekünk muzsikál. Mer ahogy mink tudgyuk, űk es tudgyák, kitül kapták, amit elnyertek, ennek utána mellik zsebbe köll nyúni, mellikbe nem, mit köll tiszta hazafiságbúl támogatni fehéren-feketén a korupcijó elleni harcba, ha majd leszen netán kérésvel fordulás az erányukba. Hát, leszett es hamarég, mer ahogyan ezt a dógot morálkompatibilice elrendeszték, annak másnapján bément I. Fülkefor a Tanácsba és ünnepélyesen így szólott: tegnaptul mienk az ország, a hatalom, meg a dicsőség, ezér mátul ki köll mondani a magyart feszítő igasságot, a pártfinanszírozás a múlté, ami egy perc halasztást se túr. A növekvő jólét eme válságos helyzetibe a „pártok” eztán ne húzzanak zsíros milliárdokot a köz kis pénzibül, de a kerálpártval az élen. Úgy ám, mer akkó köll a békát lenyelni, amikor! Éljen meg ki-ki, amibül tud. S akinek a mutyi az élet, nem a tagdíj, azt majd jó kivizsgálja a törvényünk ereje. Két év múlva meglássuk, lesznek-é még a célszemél pártok, s esznek-e kézbül. Azt es meglássuk, legyenek-e egyáltalájába választások, hejszen ha úgyis bé köll regisztrálni előre, ott a jó alkalom megkérdeni a delikvencset, vadbarom-é vagy a kerálpártra szavaz. S azt akkó csak össze köll számolni, kihirdetni a Hazafyas Nemzetfront keretibe, oszt le van a gond, amíg meg nem hálnak.

Parti Nagy Lajos: Magyar mesék - június

2012. június 01.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy Pünkösöd táján, a Szentlélek kiadásakor esmég sokat halatt előre a nemzeti rendszer együttműködése, ennenmagával es, az elszakétott külhonjával es, ha ugyan vót még mit haladoznia. A kerálpárt kereszténydemokrata férfiókle akép áradott ki, hogy a szeretet és Harrach Péter erejével, elvi alapon izzé-porrá zúszta az „abortusz-tabletta” névön elhíresült nemzetpusztító áfijomot. Fogyassza azt csak melegjogostú a nyugat köcsöge, ha arra van gusztsusa! Mer arra még a nemzet nem érett meg vón szavazatoptimalizálási szempontbú, hogy ne legyen vón abortusz, de arra mán ügön érett vót, hogy az abortuszjával minné jobban szenvedjen meg a reavetemedő asszondelikvencs. Nyíjjon, na! Hejszen Jézus urunk se vót tablettás a keresztfán, mán

bocsánat! Akó meg ne tablettázzon a sok elmagdolnásodott néember two se, ódalborda létire, ha eccő kaparókanál es van a világon. Na, ilenkép a magzati élet meg vót mentve feszt, vót es mire megszületni, mókára, kacagásra, szoborgyalázásra. Ekkó lött, hogy bezonos D. Péter tettin, ki vót olyan útszéli balkretén, hogy leveresföstékezett egy Horthy szobrot, bezonos I. Béla útszéli jobbkretén akkorán főháborodott, hogy zsidó relációba föliratozott néhány emlékművet, fogatfogér alapon. Egy Mocskoszsídók ide, egy Dunábalövünkiktettek oda, egy Judenraus amoda, avval máris állott a jajvékszívűek bálja. Mer mindég áll, ha a magyartúl nincs hátrébbacska lépve a kígyótojasos agarakval, mire föl ollyat tesz, ami heles ugyan, de nem okos, oszt máris reavernek egy rongálásval súlyosbétott föstékvel való visszaélést, mikép D. Péterre es. Zagyva György Gyula honatya allig győszte lepszlicsárézni derék nyilastársra cselekedetit, viszontag megmonta, az övéivel egyetembe köpik vót rea, hogy ki mit gondol erről a kis föstékrül. Öléggé nyálbő napok vótak vón ezek, reaköpdösősök, mer bezonos Kövér László, a romániai Magyar Pógári Párt tiszteletbéli elnöke ezenközbe a románok érzékenységre köpött, mikó a magyar országgyűlés pénzibú s nemes furfangjával Nyíró József magyar kötelező óvasmány urnáját eltornéztatta a győzelemre rendőt Székelyfődre, azkinek lám, olyan fija van, hogy még a gyöngge hammától es félnek a félők. Mer lehet, hogy nevezett író némel maceszgeber tények, meg „körök” szerént erőst „nyilas” vót, ha az netán baj vóna lenni, de egy olyan irodalombarát, ki civilbe a magyar parlamentnek es elnöke, nagyon es széjjel bírgya választani az elméjibe az irodalmat, meg a politikát. Szemben az olájval, kinek úgy kell lenyomni a torkán taxival, had óvasson, reafér, amíg ki nem hal.

2012. június 08.

Egyszer volt, hol nem volt, vót eccő egy zongoraművész, zeneszerző s karmester, a legnagyobbak közül való, kik tán nem tolongottak, de vóni még vótak a győzedelmessen kivéreztetett magyar kultúrába. Ez a nagy zenész hírit vette, hogy néki a kerál nagy kitüntetést kéván adományozni, mer a nemzeti lövészárokbétemetés jegyibe esmég főtámasztották a Corvin-lánc hánkódó, de szép gondolatját. Eccő má fő vót támasztval, csak visszagyöttek a komenisták, kik rihtiglen megpuccsóták, s nyóc évre főd alá kénszerétették, a nemzetvel s tisztött kerálával egyetembe. De ennek vége lett ezer évre! Mán a centrális erőtér szerént le vót rendezve a nemzeti kultúra, le az oktatás, ki vót igazétva a torz szibarita tanterv, s mán derús méltóságval hazai fődbe lett átalsegétve Nyíró József es, a nemzet e fájó adóssága. Hála a magyarok isteninek, maga a Lánc alapétója es keszte bétölteni a helet, mit néki sikeres Hadúr, s Országgyarapétto lévire az utókor nem múló tisztelete kijelölt. Na, Kocsis Zoltán erőst teprenkedett, vót es min, ennek utánna pedig szükségesnek érezte megosztani a szélesebb közönségvel néhány odavonatkozó gondolatját. E kitüntetést bízvast elfogadhatná, mondotta, ha az nem vóna a Horthy-korszak restaurációjára erányuló kísérelt része. De minthogy az, ű természetesen nem veheti átal, antúl inkább, mer nem akar politikai felhangoktú se mentes polémijáknak táptalaja lenni. Ellenbe szeretné főhíni a figyelmet rea, hogy 2012-be az illen próbálkozások időszerűtlenek, értelmetlenek es nevetségesek, horibile éles ellentétbe állanak Hunyadi Mátyás haladó szellemivel. Epp ezér ű a túlnyomó többség, a magikot normálisnak nevező embertársai nevíbe nem veszi átal a Láncot. Azok nevíbe nem, kiknek elégök van a kenyeret sohse helettesítő cirkuszokból, a mundér becsületinek védelmiből, a demagógiából, az önjelölt messiások handabandájiból, a mindennapi gyűlölködésből, nemzeti kincseink illen-ollan előjelú kisajátetésából, a bűnbakkeresésből, meg a diktatórikus törekvésből. Végül, de nem utolsósorba, hogy es vehetne átal egy ollan kitüntetést, amiből az első keresztény-centrális erőtér idejin Bartóknak es Kodálnak csak az apraja, a koszorú jutott? Sehogy. Hiszi továbbá, hogy e döntésivel hezzájárul a társadalmi összefogáshó, egy toleránts, de avval vissza nem élő ország fölépítésihó, hon a fiatal nem akar elvándoróni, a középkorú nem mond le az álmairúl, az idős penig hezzájut a ledógozott élete jól megérdemelt jutalmáhó. No, e gondolatok az MTI segítségével rögvest meg es jelentek, de nem ügön túszte őket a kalaptyára semellik fertály. Hanem csönd vót. Tán igaz se vót.

2012. június 15.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy a magyarok országába békélt a szociális demagógiának, de addigalé, hogy mán öszve s vissza négymilliójan éltek a „létminimum” alatt, de az es, epp, hogy nem maximum vót, mer tévzgetni Erzsébet-utalványbúl azér nem harakiri! Allehet, hogy fődbérletre nem telik, de ahó teljesétmény es kő, hékám, nem csak okossat tojás! Vót mélyszegénység es, nem monta senki, hogy nem vót, csak a tévé, de abba a halmozott életvitel, meg a kriminogenetika taszajtotta azt, aki meg es érdemőte. Hanem a moralitást az adta, aki bódogút a maga erejibűl, s a maga hozta törvények keretibe elbérelte meg elvette, ami az üvé. Há millen csatár az, aki nem akar gólt lúni, ha kaput lát, küsebbet vagy nagyobbat? No, pattogott es a magyar lapda, Adides&Kuss, azki nem elkocsmázta, nem eltözdézte, az szorgosan pályázott égre-fődre. S ha vót es néki két társasházi lakása a messzi Svábhegyen, csak köllött gondúljon az öreg napjaira családi összefogással. Ebbű a paradigmábú mán a kerál se akart kimaradni, nem es tehette vón, hejszen a pártval a népvél egygy vót az útja. Elnénónénózott az édes-aptjáho a falujába, s ekép szólt néki a fuszulykaleves fölött. Apámuram, vóna-e valami csöndes, 13 hektáros 5 műemléképületbűl álló majorság, mongyuk ahejt, de a kellős közepibe, hun a családi földjeink feküsznek szorgos termelőgazdák lévén feleségemestűl, azki nyócvan hektáron gazdálkodik szabad idejibe, evvel is jutval ötrűl a hatra nő lévire? Eppen vóna fijamuram, Viktor Emmándöfi, felelte bizalmason, s a kerálfinevin híjva őtöt az apjaura. Ott vóna a József főhercegé, de pont ahun áhétani tecced, búzakalászkáeftétűl ővedzve. Ajjó lesz, biccentett a kerál, a Józsefé, ki legalább rokon, ha csak főherceg vót es, legalább a családba marad, aminek ott es köll maradni. Na, abba a hejbe tett követte a fiúi ábrándozást. Csudák csudája, eppen eladó vót a mondott ingatlan, merő véletlenségű Mészáros pógármester s főtisztartó uram bérleménye, ki holmi gépeket tartott e telephellyen, semmi más. Megmonta, ott építkezés nem zajlik, csak annyi, amennyi műemlékileg muszájn, új szint, tetőtér, trónterem, ilesmi, ami nem jelenti azt, hogy a kerál ott es fogna vón lakni, hejszen van annak tartós használatra annyi, hogy három tenger mossa. Ha meg ennek ellenire, ókor-ókor béköltözik kicsikét, hisz az üvé, s megkéri Mészáros uramat, ne zajolkodgyék a mély- és magasépítő futballkombájnyaival, az mér baj mán ebbe az irigyvert magyar hazába? Há millen erkölcsi törvény, milyen minoritás tiltsa, hogy egy apa, ha kétharmadbú állanak a csillagok, uradalmat vegyen a fiának? Semmilyen! Aki nem hiszi, nízzen átal az üvegen, s nyalja meg.

2012. június 22.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy Matolcsy uramra reagýott a ferítélhetnék. Bakarasznyit főlemelkedett a talajrú, bécsukott szemít a jövőbe merengette, oszt úgy. A Tündér Ilona országát ferítélte, mi mást, ahogy kigyúlt metrómotorokkal hasétott népek harcának zajló tengerin, fejsze se különben. Mán a magyarok történelmi középosztálya egy huszáros bébibumm keretibe teliszűlte a Kárpátnagyházat, ahont csak böcsőnyi hel akadt a temérdek béruházástűl meg lovasszobortűl. Ettűl a nemzet több, mint annyian lött, amennyien. Ami volumenit tekintve nem vót ugyan nevedés, de az ellenkezője se, stagnálás meg pláne nem, mer azt a magyar nem bírja. Hanem avvót, ami! Ki mint él, úgy ferítél. Kőccséget mán nem es köllött vetni, csak aratni, minden regisztrált munkamagyar köllően államosétva vót es vica versa. Az, kit a gerjedő hisztéria tán külhonba csábétott, mind hazatért, hogy a kerált majdan ne csalódás, hanem sok unoka vegye körül, inkluzíve Túró Rudi s Nemzeti Alaptanterv. A szólás szabadabb vót a madárnál, de nem ügön vót minek szóni, mire a száját kinyitta valamék, el es vót intézve nemzeti konzultációjába a probléma. Mán kétfajta gyógyszer vót, úgy értvel, az Alaptörvényen küel, egy ződ meg egy piros, aszt szemelgette kifele a gyógyszerkasszábú, ha eppen beteg vót vóna, de ez nem ügön fordút elő, mer csak nemzeti kistermelőtűl evett zőccségtudatosan, 40 kilométer sugarú körbe, ha egyáltalába éhes vót. Az utolsó válságadó, kit alvásadónak híjtak, epp akkoriba lött a magyar életbűl részbe kivezetve, részbe nem. Helyibe az önkéntes jellegű ébredési díj lépett, mellyet csak annak köllött megfűzetni, ki a teremttűl a mondott szógáltatást igénybe veszi. Nem es vót az adó, hanem legalább annyira „kapó”, hejszen oda es elvitte az elektronikát a Közgép, ahon tán hírit se hallották. S végre nemcsak a kerál vót fésztofész látótávolba, hanem a nép es, csendőronline. Abbul, mi a hídpézbűl, s kisöccsibűl, a

dugódíjból fakadott, bé lett kamerázval minden magyar és küssebségi hálósoba nyoszolyáni bontásba, hezzá még szervízölte es a Közgép a rendszert, s értékölte kifele, tárulta, ha probléma támatt. De nem támatt, mer füzethette az ébredő magyar az ágya melletti magánterületfelügyelőnek eppúgy, mint mobilon vagy trafikba, ha vót trafik nékije otthun. Avvót a lényeg, hogy lerendezés nélkül az uccára ki nem léphetett, mer vót egy kieresztő rendszer, amit a béeresztő rendszerrel együtt, epp az a Közgép telepített, ki a faragott hídpéz-szedő mobilkapuk állításával szerzett szép és nemzetközi gyakorlatot kártyás és kes-nyugdijas kivitelbe. Aki nem hiszi, sohse szűnő álmába ússza át a Dunát.

2012. június 28.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy rekkentőtös nyár lött, érett a gyümölcs, nem nízte, kormánytag-e a gazda, nem-e. Mária országába, aki vinni akarta valamire, Braziliátul Barackkáig iparkodott és szerzett főváltva, kivéve a sok állástalan diplomást feszt, ki csak merengélt a pesti romkocsmák félhomályába. Ahelett, hogy béállt vón rakodónak meg soffórnek, netán szervezett kikőcsönződés keretibe huszas truppokba elment vón meggyet szedni ahó, aki iparkodó es vót meg szerző es, de mán allig bírta a roppant drága rabokval az idénymunkát. Eccő a kerál reaébredett, hogy ügön szereti a cigánymeggyet, minek akkó vót a szezonyja, másutt es, de Agárdon különösen. Mikorra öszveszalatt keráli szájába a gondolat, hála sajátos észjárásának és gyors alkalmazkodásának, mán tutta es, mi a megoldás. Üstöllést meg kőne tekénteni egykomájának és frissen kinevezett kultuszállamtikárjának a mezőgazdasági vállalkozását, minek keretibe szemlét kőne tartani a cigánymeggyültetvény bétakarétásán, hejszen gazda szemle hízlalja a jószágot, ha gyümölcs es. L. Simon László uram kapott a ragyogó megtisztöltetésen, hejszen tutta, mit jelent az ű kistérséginek a személyes fővirágzásának egy ilyen vizit. Hanem hivatalos vóna-e az aktus vagy magán, kedves bátyám, kérde a több lábón álló kultúrmunkás, mán csak avégett, mi legyen a tónus úgy a Kerálpárt, mind a Saját honlapján. Hogy ódott-e s baráti. Oldott hát, monta a kerál, ölég lesz, ha kedves családtagjaidval és a település pógármesterivel együtt fogadol, hejszen panyókára vetvel gyövök, magánkerálként, má ha nem vagyok alkalmatlan. De szerencsére nem vót az, le es ért baj vagy dugó nélkül a birtokra, hun az ösmerkedés percei után elébb az L. Simon pincészet jó hangulatú megtekéntése lött napirendre véve, majd a főnnforgó meggyesbe látogatván a kerál szabálhont elbeszélgetett az állandó és alkalmi munkavállalókkal. Ha mán e két magyar úr, a főd szerelmesei amúgy es ott vótak a terepen, az egyik azt a magánindétványt tette, ugyan kerüljenek az ű csemegeszőlő dűlője fele, oszt ellenőrizték kicsinyég az eppen zódmunkát és gyomlálást végző dógozóknak, a Barackkai Büntetés-végrehajtási Intézet elítélteinek munkavégzésit. Úgy es tettek, bétértek oda kettesbe, minek előtte L. Simon, mint gazda a gazdának, előadta, hogy az ű képviselőségitül ez a rab-dolog mélyen független, mindig es avvót. Indokai a következők: ócsó idénymunkás drágáér sincs, ócsó rab meg van, amíg van. Mongyuk ménküdrága, hejszen még az állami fegyőrt es néki, a szegén magánfődbirtokosnak köll megfűzetnie, de ha tísző illen drága vóna, Petőfi kolegával szólva, akkó es a rabokat választaná, ha má „ez a kérdés”, aki nem hiszi, válasszon jobbat.

Parti Nagy Lajos: Magyar mesék - július

2012. július 06.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy I. Fülkefornak hivatalos papírgya lett arról, hogy a magyar út áperté sikeres, dátum, aláírás. Naná, hogy a magyarokkal nagy terve vót a kerálnak! Európa legversenyképesebb gazdasági rendszere akart vón lenni, mire jó esélye támatt a történelmi tettű, illiberális Matolcsy kolegával az élen. Penig beh mélyrül indult Mária országa! Két bő esztendeje még a szakadék szélén állott, mikó a fülkefori nép a kétharmadgyáná fogval úgy kiablakonbólintotta a nemzetire rontó balliberálokat, mint a macskaszaharint. Azok meg bosszúból reaestek a mondott népre, mer olan spektákúl hely vót a magyaroké, hogy nemcsak főnn vót a nép, de lenn es. Ebbül az

esésből löttek a rokkantak, a szocikéből, na. De ám több százezren vótak az idők során, mer adták alájok a lovat a nemzetközi körök, és ügön megérte fogyatékkal élni a korengedmény csecsin, s ollan jó karba, maj kicsattantak a kerekesszékből. Mán akadálymentesítve es vótak, küs híjján több lett a rámpa, mint a böcsületes magyar lépcső, s még a budapesti metróba es lejutottak ókor-ókor. Hogy ez megvót az ablakval, I. Fülkefor száznócvan fokba elrükvercolt a szakadék széliről, oszt padlógázval megújította az alkotmányt, a főszközéposztályt, a pálinkafőzést, s hogy kedvezményes deákmikrohitel segítségével végre szegény gyerek es bé tudott lépőt venni a Margitszigetre. De a rokkantakval nem bírt, nem vót a múltábon fogás. Se föl nem gyógyultak, se le. Vitték a píz, az csak rehab vót a tortán, ha valamék nyikfic nem szimulált. Akkó a kerál, ki együtt kormányzott a népvel, mer szenvedélyesen érdekölte a más vélemény, főtette a kérdést: vannak, akik úgy gondújják, hogy ön, tisztótt nép, feleljen, akar-e fogyatékkal és/vagy fél lábval élni. Az meg nem akart! Majd a posta el nem durrant a négyszázezer csattanós válaszlevélről, annyira nem. Hát erre mán csak tenni köllött valamit, ha eccő a nép cokit mondott a rokkantság intézményire, ami eddigelé a korrupció egyyik, ha nem egyetlen melegágya vót a magyarok földjin! Bezon, át köllött bogarászni a természettudomány górcsővel, hogy nem több láb-e az a kevesebb, nem-e limuzin a kerekesszék, horribile terepjáró, mer ilyen es vót az úri tatárok alatt, nem egyy. Ki köllött mondani: vagy eddig és ne tovább vagy keljenek föl és járjanak! Közmunkára, ha más nincs, s éljenek a 28 ezerből, mint a többi magahibájábúli lúzeráns. Mer a munka világánál a humánnum ereje teszi az erő humánnumát, nem fordétva, s inkább hulljék néhány határeseti jogosult forgácsa, mint ússza meg egyy visszaélönc es, mer az erkölcs nem vót pénzkérdés a Kárpátok alatt, hon éltek, amíg a nemmegszorétás oltárán meg nem haltak.

2012. július 13.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy a magyar kormán levelet vót írandó Hugh Grant britt színművésznek, csak nem bírta földadni a póstán, mer nem tutta a pontos elérhetőségit. Emmán akkó vót, mikó Ejrópanak bé köllött látni: egy házelnök kedvenc írója eccerűen nem lehet antiszemita, bárkifija él es az orcapirító fölvetésvel. De ez a kázus megmutatta vót, Fülkeufória maculátlan jó híre azért ollan rossz a nyugat szemibe, mer a Kancellárija, a nemzetet es beleértvel csak túr, mintha vaj vóna a füle mögött, ami definitíve képtelenségbe ótott rágalom. Ahelett túr, hogy erélyessen visszalúne vón a propaganda fegyverivel! Penig ha ókor visszalú, az offenzíve csattan! A kerál, példájul, úgy mártotta meg a gúny nyilait ötven (!) amerikai kongresszusi képviselő levelibe, hogy abbú nemzetközi kikacagás lött, nem más. I. Fülkefor azt válaszóta, tán tiltassák bé az illetők a kurucinfó honlapyát, ki hezzájok iszkót a kormán szigora elül, maj nem lesz antiszemita a magyar. Ha nem, vessenek magikra. De a labancznak es megmonta, cokilabancz, há mire gyövíl itt a sajtószabaccságval, mikó közkerálságomba a sajtó tetemös része a te tulajdonodba vagyon?! Nékem és pártomnak sajtóbirodalmam nincs, köszzógalatom szigorú függetlenségét médijatörvényem garantájja, melly kiállja a próbát ezer pifircvel szembe, csak a piszkálódásval szembe nem. Azokval, kik kritizálkodnak anélkül, hogy kancellárijámi dógozóimhó fordulnának. Penig úk megkűdenék első kézből, mi igaz, mi nem, mit hogy köll érteni a tények nyelvin. Mán e két példabeszédvel bővön megvót az értelmezési keret Ejrópa helyzetételire, hejszen a föllazétás a forró nyárba se pihen, híjják a tájékoztatlanság mezibe akar Hugh Grantnek es. Azki borzasztó szereptévesztésbe esött a hézagoska információjival! De ha mán belebrüsszelkedett vót, há mér Magyarországéval verte a csallánt, a sajátja helett? Hogy a média állami ellenőrzése nagy veszély vóna? Átaljába nagyones! Csakhogy a terepen epp az ellenkezője veszéles, hogy a fark lössz, ki csóválja a kutyát. De mán mindeggy, nincs harag, ha elhárul a technikai akadály, hezzá lössz segítvel részletessen a tényhó, hogy a magyar csóválás a legkényösebb Európajival es főveszi a versenyt. Amint a frissen megbízott, jónevű cég kikutassa a privát lalcímit, Hugh barátunk izibe meg fogja kapni a béosztását a magyarok vezetésitül. De ám nemcsak ú! Hogy a Gőzgép-csoporttó tartozó Son&Daughter-cég ne egyy miatt kapjon sok milliókat, komplett címlistát fog kinyomozni nemzetközi színészekről es más icegterákról, kik esztán mind üzenetet fognak kapni, de még a nemzeti konzultációjába es bé lesznek vonval, ha jó erányú tájékozódást mutatnak, amíg meg nem hálnak.

2012. július 20.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy addig es, amég a bankszektor fele magyar nem lett vót, lött a magyaroknak egy új bankja, az IMF. Megmonta a kerál, hogy mátul ez a mi bankunk, és semmi „krampusz”, saját bankjába nem csúnyabeszél az ember. Ha mán a várvavárt nevezettek elgyöttek tárgyalni, dacára, hogy Rogán uram szabadságon vót, Matolcsy uram dettó, de ez nem es vót baj, vegyék csak észbe, akiköt illet, hogy itt szabadság van. Egyedül a Kövér házelnök látott által a védőhálón, ki nem es értette, mit heppenkednek itt ezek, epp most, mikó átalverekedtük magunkat a túlsó partra, s bezon az ű ellenökbe. Mit gyönnek utánunk?! Nékünk pénz nem köll, de ha itt vannak, legyenek, csókulják meg a partunkot. Így aztán hírzárlat keretibe elkezdődtek a tárgyalások. De ettő függetlenű es, világra szóló sikerek ide vagy oda, mindég vót valami porszem. Bárhova fordút ez a lángoktú ölelt kis rezsím, béütött a kellemetlenség, onnant es, ahunnét nem vót várva vón. Az Alkotmánybíróságtú! Mán le lettek rendezve, fő lettek korszerűsétve a kerál nagy függetlenségű klienseivel, de úgy láccik, nem eléggé. Há mibű állott vóna, ha nem izmozkodnak a bírák hatvankét évivel, ami a nemzet kétharmados akaratja vót ezer éve?! Jó, hogy nem akkó pattantéroztak, mikó még nem löttek vót elnyuggeróva az útból ökelmék! Mer azt azér megvárták Balsai uramék, hogy a kolegák az ominózus törvén szerint ki legyenek rúgva, oszt ne roncsák többé a nemzeti levegőt a komcsigyanús tapasztalatukval. De akkó mast ezt minek? Hogy alkotmányellenes vót? Vót ami vót, valami mindég vót. Mér kell széllszembenizálni!? A kerál ezen a kekecérián ügön megmérgegett, mer ő es ember vót, sőt ember one. Annyirán, hogy melegibe megmonta, coki, a rendszer marad, a részleteket kimunkálja majd a szent erő és akarat. Ami kőbe van vésve, az vésve van a kőbe, nem fordétva. Ez penig hajszára azt jelentette, mit Kövér uram túlsó partja, csak más szavakval. De a veszett fejszét méges le köllött nyelni, ott vót a szeplő az Alaptörvényen. Mer most ezek a bírák mit fognak vót csinálni? Mivel vissza akkó se lesznek erisztve, ha ég es föld özszeszalad, perelni fognak. Hogy kártérítés nékijök, meg különbözet. Mer perelni azt tudnak végeláthatatlan. De csak tegyék, ha mán a morális fékjöket elvesztették, csak tászétanak még ök es az ország nehéz helyzetin! Vegyék csak ki a pénzt az adófűzető magyarok zsebibül, akar milliárdos nagyságrendbe es, méghozzá az Alkotmánbíróság (!) hathatós segítségével! Legalábbes, amíg nem pattan elő egy unortodox törvénjavaslat az ismert honatya, Külthammer Csubi tollábúl, miszerint, aki a törvénesség visszaállétásával anyagi kárt okoz a nemzetnek, azt maga fűzeti, míg meg nem hal.

2012. július 27.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy Mária országa eccőcsak le lött titkosétva, de mindenbe, ami nem érintette a nyilvánosságot. Hun tíz évre le, hun ötvenre, hun meg addiglan, amég az Alcsút el nem veri a Barcelonát, annyira, amennyire, de nagyon. Az úgy vót, hogy a kerál álmába egy szép stadion gyöpin sétállott a Hoffmann Rózsával, oszt kőcsönösen meg vótak egymásval elégedve. Mendegétek, kólázkottak le-föl, níztek a szép lelátók tömött seregit, mer ez nem úgy vót fudbalstadiony, mint a többi, hanem egygy emberi erőforrás vót, a magyar gyermekek részire készűt, kiknek a fudbal vót az életök. Azoknak es, akik fudbalisták vótak leendő, meg azoknak es, akik nézőnek tanútak. Mindenkinek, mer a Kárpát medencébe a fudbal vót az igazság és az élet, és viszont, a numerikus eredméntül független. Epp errű beszélgettek az álomba, hogy az átláthatóságnál egygy nagyobb érték van, a titkosság. S hogy ezek Castor és Pollux. Példának okájér, monta Hoffmann Rózsa, ott a Nemzeti Alaptanterv egyöntetű támogatottsága. Űk ezt az Erőforrásnál a legjobb tudásuk szerént megkutatták, és arra jutottak, hogy tíz évre méges titkosétják a szívet melengető eredmént. Nem mondgya, van ebbe bővön szerénség es, de kétlábfődi meggondulás es, mer mentül inkább a közre tartozik egygy adat, antul kevesbé köll reakötni az egyének orrára. Na, erre a kerál akkorát csapott a homlokára, hogy menten fölébrett, mer a sajátjára. Azon kábán megkérđte, ki aznap a konzultációs államtitkár, s hívatta, hogy áll a hogyállás. Ammeg jelentette, hogy remekül áll, illetve halad, mint minden, nincs más választás, csak az utolsó. Ha van pindur késlekedés, az a kérdések fajsúlyábúl fakad, hejszen csak meg kölletik rágni, mellik opció jobb, a munka vagy a munkanélkülség. Ahhó penig kellő idő köll. Pont amennyi Sz. István bátyánk nevenapjaig hátra

vagyon. Horibile, a 8,2 millió címzett ügön jelentékeny része még így es visszaküldte, amit köll. Mint a villám. Darabra hány, kérde ekkó a kerál. Darabra még jelentékenyebb, felelte szemrebbenés nélkül az államtitkár, mer mán a bűvös hatszázézes küszöböt es átlépte, s aki ezt kudarcnak minősíti, az igenyesen arculcsapja a tisztótt válaszulókat, úgy egyenként, mint. Leállhatol, nem köll a szíjjártózás, monta a kerál kegyessen, mátul a mondott projektet titkosétjuk. Hogy értvel, szökkent ki az államtitkár száján a markáncs különvélemény. Úgy, mint a pinty. Az egész konzultációj államtitok, tartalma, létszáma, satöbbije. Fődógozottsága ötven évre. Errül rövid, személes hangú levélbe kiértésítjük a 8,2 milliót, akit illet, ha visszaküldte, ha nem. Mátul eredményeink es titkosak, csak a gyöngö dicsekszik számokval, amíg meg nem hal.

Parti Nagy Lajos: Magyar mesék - augusztus

2012. augusztus 03.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy mikó Szegedi Csanád EU-képviselő testvér nürnbergileg lebukott fajerkölcsbűl, hála a csakramagyar Fennvalónak, kiderült, hogy a Jobbik nem antiszemita. Nem, nem, soha. Mer a zsidóval van ugyan baja, de közel se ollan sok, mint a cigányval. Epp annyi, mint az igaz magyarnak átaljába: nem húzza meg magát, ellenbe lobogtassa a kús holocaustját, ha kő ha nem. Ez penig nem antiszemitizmus, sőt! A kerál es megmonta, bele az usaképviselők szemibe, hogy ácsi please, há az antiszemitákat igenis ökelmék dobgyák átal a magyarok földjire szerver képibe, a Kurucinfójába nevezetessen, ki balkézrül lelkes médijatámogatója némel Jobbikos es kerálpárti főlépéseknek. Maj ha nem dobják átal, meg fog oldódni a problema. Ehhó képest a Jobbikot nem dobtá átal senki sehunnét, nem es vót antiszemita. Hanem itt sarjadzott, itt nevededett a gilisztoporhanyó magyar demokráciájába. Az ugaron, melly napok kérdése múltán rohamtempóba szárbaszökkenti a jó hazafiak Közép-Európáját a lehanyatló Nyugat romjain. Hogy kinek a vezetésivel, azt eldönti majd az Erő, mi nem lehet máshun, mint ahun van. Nem a tótnál vagy olájnál, az ziher. Ekkó mán a Nagy Centrális Együtműködéstül ollan ország vót es lött I. Fülkeforé, ahun természetes vót, hogy egy parlamenti párt alelnökje, maga Novák Előd áperté főszólétsa a buktatív Csanád testvért, hogy mongyon le! Márpenig minden tisztségirül, de üstöllést, mivel szabálhont eltagatta ennen zsidó (!) származását, legalább egy nagymamája tekintetibe. Ezt a korupcijó sunyiróka fegyverivel es tetézte, mellyhő bezon odakapott, de annyiracska, hogy úniós pénzbűl akarta vón etitkoltatni a jóvátehetetlent. Ami penig mán magába es mutatta az idegen vér s faj szavát, melly eccócsak elharapódzott a lelkiségibe. Oda züllött, hogy pár éve még pénzölgette es a brüsszeli apanászából Előd alelnök testvért, a párt szellemi öklit, s persze, hogy ott akarna ajvékolni magyar zsíron még ezek után es, hogy zsidó lött,! Dráma vót ez a javából! Hanem mikó a kerál eltöprengett rajt a felcsúti letuszkulánumába, gamat egyg érzése támatt. Átalhussant a tusványos fején, hogy mi lesz a szegény magyar nemzetvel, ha őnéki, mint legelső szógának, koalíciójóra kő lépni ezekvel a rigácokval, hejszen a haza minden előtt. Annak definitíve nem lehet más kerála, mint ő, aki az Erő maga, melly nélkül nincs öszvefogás. Sajna sajnórum, az ő hazafilozófiája szerént az öszvefogás nem szándék kérdése, hanem a mondott Erőjé, ami viszont ott van, mer nem lehet máshun, a kezibe. Amég onnét ki nem akargyák csavarni! Mer akkó a Jóisten szíves segedelmivel, néki a demokráciája helett egyg új rendszert köll kitalálni es bévezetni. A szélessávú deres szellemibe valami pöpec félázsiat, ha mán onnand származunk, amíg meg nem halunk.

2012. augusztus 09.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy augusztusba roppant közhöguta támatt a magyarra, de a Szegedi Csanádra es, ki elment a rabbihó, mint a viccbe, hogy ő mátul MTK-drukker körömszakadtig. Akkoracska vót a hőség, hogy még az ismert honatya, Külthammer Csubi es csak ült a szerény, lényegibe gumis, de vízforgatós medencéjibe, nízte, hogy ringatózik a fröccsöstálca. De bámultában es közgondolkodott, úgy es bóbiskót el, a vártán. Legelébb azt álmotta, hogy a hétfejeő sárkányt kivetette a veszélyes állatok jegyzékibűl, amér nagyon meg lött tapsóva. Annyiracska, hogy piros

szőnyeget gurítottak elejbe, tesszen szíves a mobiljához fáradni, mer a kerál a messzi Felcsútró fő fogja híni. Ő meg kurjantott vón az asszisztense után, hogy türeklözünk, Trafalgár, mer így hitták, de a nyakig érő vízbe esélye se vót, pláne, hogy el es vót szunnyadozva. I. Fülkeforval baráti viszonyt ápoltak az álmába, kús hijján fröccsöztek félidőbe, mivel Külthammer Csubi őszintén rajongott a fudbalér, különös tekintettel a Videotonra. Én, kérlek, idejárok operába, szokta vót mondani. Hogy vagy Csubi, kérde a kerál. Jól vagyok, uszodalással, felelte tréfással összecsapva a bokáját. de ezzel a melegvel már csak kőne valamit ügyködni. Bégyűrűzik ide, ahun csak éri, hejszen nem lehet mindenkinek úszómedencéje, akinek melege van, még ha mi es vogymuk félázsianér létünkre a lankadék Ejrópa motorja. Természetesen ú törvényi megoldásba gondolkodott, mer a törvényi megoldások szerelmese vót, konstruktív ötletjeinek se szerit, se számát nem tutta. Hezzá igazi péntekéccaka-specialista vót, mastan épp azon a módosításon dógozott, hogy ülészak meg szavazás nekül es lehessen törvént hozni, s akkó majd ú igenyesen a medencéjibú terjeszti bé online, hogy esztán a kerál saját kulcsot kap a jobb kezibe a Nemzeti Bankhó, meg egy alagutat a Kihaénnem térrül, legyen hun bonyolétani az unortodox tranzakciókot Európa okulására különös tekintettel. Na jó, de konkrétan mi vóna hőség-ügybe tehető, kérde a kerál, mer ugyan őnéki hivatalánál fogva nincs melege, tavasz olta látja, hogy a probléma nem gyökértelen. Kérlekszépen, motyogta a honatya az álombéli mobiljába, pofoneccerű, ha akarat van. Minden keráli közmunkás kap egy nagy legyezőt a Közgép beszerzésibe Köz-Kínábúl, oszt harmincöt fok fölött az ország kijelölt ponttyain közlegyezik szaporán. Mind a háromszázezer. Vagy hatszázezer, mer ugye az csak egy szám, excellenciás uram, ami jár minékünk. Nincs az még annyi numerikusán, te Csubi, mondotta szerényen a kerál. De végtagja csak több van neki es, replikázott a honatya. Fogjon két legyezőt vagy négyet, oszt ügyeskedjen, ha mán ügyes a levegőbúl él, de itt reabiccant a homloka a fröccsös pohárra és fölriadott, amíg meg nem halt.

2012. augusztus 17.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, mán lassan mindegy es vót, hogy hun vót, ami vót, konkrétan Devecserbe, hogy a magyarok újhungarista kisebbsége, parlamenten bévül és küel, béjelentkezett egy kiadós szabadidőspogromra, mivel küssé lecsúszott a Jobbik renoméja, mint az öltönyadrág, s köllött az adrenalin a kítartáshó. Éltek ottan szegény magyarok es, meg romák es, vót bűnöző ebbe es, abba es. De a romák, cionista támogatással, furtonity fenyegették a magyart, eltasztván a szerető kezit hetediziglen. Még jó, hogy a keráli rendőrség kiszállott előtte nap, oszt öszveszedette a cigánval mind a követ, féltéglát, nehogy mán a verbália hevibe dobálódzni kezgyen. Kusti legyen, mondták, mer hónap meg bírunk tikteket védeni, de mi lesz hónapután? Lessz-e még rendőrség? Vagy mán csak a keráli betyársereg. Na, gyöttek a hungárradikálok, alakzatba, vezényszóra szeliden. De mintha tutták vóna, hogy nem lesz kú, hoztak magikval. Szépszóval főhítták egymást a genetikai hulladék meggyilkulására, ettúl az opciótul erőst főhevültek, oszt dobígálódzni kezdtek bizonyos irányba, hun az elkövetők házai vótak. Önvédelmileg es arányosan, mer az élet kioltására alkalmas nagyságú kövük nem vót, hejszhen mikó az övéi fejbe dobták betonval Ferenczi képviselő testvért, alig es sérült meg, epp csak annyira hogy utóbb öszveté vessze, hunnant gyött a semmi kis nehéz kő. A rendőrök végigszógáták és védték a főhívást közvetlen erőszakra, meg a közvetlen erőszakot kődobálás által, de mivel korántse merút ki a közösség elleni izgatás tényállása, nem avatkosztak bé. Így főstött egy kifejezetten békés, nemzeti tüntetés I. Fülkefor országába. Annyiránt békés vót, hogy ú maga meg se hallotta, penig ollan füle vót, amillent csak akart. Hallotta ú a Vona testvért es, aki Erdélybúl izente, hogy a Jobbik szívesen öszveáll a Fideszvel kipucóni a közéletbúl az emeszpét. Hallotta, de meg nem hallotta, föl se nízett a népnek írott munkaügyi levelibúl, percegett a kezibe az új szíjjártója szorgossan. Tisztétcsák ki egymást csontig, gondúta, oszt ú meg majd uralkodik, mán epp csak a választást köll lerendezni, hogy oda lejtcsen, hova a magyar igazság. Aki például nem válaszul erre az ú levelire, el se menjen föliratkozni, mer nem írják föl. Vagy más efféle ellensúly. Addigra mind ki lesz osztval az anyaföld a történelmi fősőközgéposztálynak, lesz annyi véráztatta földhaszonbérlet, amennyi köll egy keráli családba, kit a komenisták eddig elzártak a tisztas gyarapodástú, a resztlit meg ossza el a Budai Gyula az effektív földmíves gyökereknek, mer, kedves

nép, gyökér nélkül nincs korona, a kiegyesített magyar földművesek két kérges marka az a dózsagyörgyi kasza, mibe sziklaszilárdan van letével a nemzeti kalász munkaheltemető fundámentuma SzentIstvánkenyeriig menően, amíg meg nem hal.

2012. augusztus 24.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy I. Fülkefor ügön nem szerette, ha a fudbalt öszvemossák a politikával, ezér öt napig a keráli fülebotját se mozdította avégett, hogy a Puskás Ferenc Stadionyba, hun Izrael játszott a magyarok ellen (!), a nemzetiultrák ajakán bővön indút a vonat Auschwitzba, s erőst zsidóztak az izraeli himnusz alatt. Ez a józlsen küel nem merített ki semmit, tán a renomét egyedül, de azt meg a kerál és jobbkezei olly magosan tartották, mint a lelköket. Az illen szurkolás legfellebb a majom külfődinek vót furcsa, a hatóságok rég megszokták: nem köll annyit ugrálni meg antiszemitázni, ha meghúzzák magikot emezek, majd amazok es kevesebbet zsidóznak. Cigánba dettó. De öt nap elteltivel az ultrák ügön kihúzták a keráli gyufát, mer I. Fülkefor kormánya a leghatározottabban elítélte a viselkedésököt. Höjh, ha tutták vón, hogy éles hangú nyilatkozat készül, de mint a penge! Akkó a Fradi-Újpest fudbalmeccs keretibe nem garázdálkottak vóna szét csoportosan pár buszt, meg villanyost, s dehogyég vonútak vón le Ceglédre segíteni a küszöbön álló Szebb Jövőnek, melly a nemzet Új Kenyerit a romák megpogromozásával gondóta ünneponi. Máma Devecser, hónap Cegléd, fönn vót a menetrengyök a neten, célmegjelölésvel, nem vót abba zsákbamacska! Mikó ezt az ünneprontást a kerál meghallotta, erőst földuhadott, hogy megen mit fog hallgatni a nemzetközi médijátúl, melly ebbül azt hámozza ki egyedül, hogy a magyarok országába egy parlamenti párt segítségével nyíltan és büntetlenül rasszista pogromokat rendeznek, penig a valóság sokkalta színesebb! Eggy hajszal választotta el attúl, hogy lekiránduljon Ceglédre a vörösiszapos gumicsizmájába, mint Kossuth Lajos. De aztán elbizontalanodott. Vajjon szélsőség-e ez? S ha az es vóna, itt-e mán az üdő most vagy soha, hogy két pofonval hazavargya? S mi van, ha aszongya a szélsőség, hogy othun van? Következésképp nem mén haza, penig az minden előtt. Netán el se óvasta, amit az új kormánya az Amnesty Internationalnak válaszót, hogy nincs tolerálva a jogrend kikezdése paramilitárisan. Hát enné többet má' mit csináljon új, mint kerál? Adjon ki újabb nyilatkozatot, hogy elítéli a szurkolók viselkedésit? Az sokbú nem áll! Ezt aztán el es határozta másnap, mer még az ünnep naptyán es ezen teprenkedett, miközbe hallgatta az Áder kolegát, aki ügön szépen szónoklott arrul, hogy fő kő emelni a lelket, mer mindennek az az alapja. No, ez teccett a kerálnak, s tiszta szivibül bízott benne, mihelyt az újnácik meghallják, ahelyt a fejükhő kapnak és a barna iszapból fölelemelik a lelküköt, különös tekintettel a magukval hozott karikás viperára, mielőtt valaki esmég meg nem hal.

2012. augusztus 31.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, a Tarlós pógármester erőst gondolkodott, s arra jött, új megnehezménezi, hogy Budapest újnnyilas színházában „A hatodik koporsó”-t műsorra tűzze az újnnyilas programval pályázó, és általa kinevezést nyert színigazgató. Mit bánja új, heppenkedett, jáccák a negyediket, az ötödiket, vagy amelliket csak akargyák az egyebekbe ügön jelentős Csurka Istvántúl, de a hatodikat mán nem támogassa, csak a testin keresztül. Mer mindennek van határa! Egy ollan darab, ami áperté a zsidókra kenyi az ország máig tartó földarabulását Trianon átal, az bizon necces. De legalábbis az utolsó jelenetje föltétlen! Az illen műalkotást akár antiszemitának es híhatná, ha nem akarna tartódkodni a túlzó és szakmailag vitatott kifejezésektül, de akar. Legyen ölég, hogy necces! Annyiracska, hogy ha ötöt meghurcolják a liberálcionizmusájér, akkó se támogassa. Egyebekbe más baja a magyar dráma szent ügyibe utazó színházval óneki nem vót, közönsége dagatt, mint a tenger, hezzá a legjobb irányba vót, hogy kiforrrja magát, mikép a

darabválasztásuk es ügön jól mutatta. Mi baja lett vón, hejszen méges csak ú forcéoszta anno, hogy szélesödjék a paletta a szellemi életbe, amit maga a kerál es provinciálisnak mondott. No, ez a paletta a magyarok országába mán olly megnyugtatóan széles lett, hogy a parlamentbe igenest „Solymosi Eszter Vére Baráti Kör”-ök alakultak, s a bográcskompatibilis rendfőntartó sétáknak se szeri, se száma nem vót, zenés hímtaglóbálásval, és/vagy képviselői kíséretvel. Ehhó aztán a pógármester odakutyállotta magát, a nemtámogatáshó, csakhogy a magyar igazság mán sokkalta elébb tartott az ilyesminé. Eccőcsak el lött terjesztvel, hogy a tisztótt társulat az ősz leple alatt ki fogna telepúni a messzi Csókakőre, hogy ott mutassák bé a mentoruk testámentomát a zsidó világöszeveskúvésrú, amibe nincsen semmi kirekesztő, s a rendező neve es csak azér titkos, hogy ne esküdgyenek ellene öszve a zsidók. Na, ez a belső információjó, hogy „Csókakő” seperc alatt eljutott a magyar rendőrség nagy, tágranyílt fülibe. Erre aki rendőr nem vót magánőrzővédő szógálatba, az a politikai akaratnak megfelelően, mind odament a nénónénóján Csókakőre, hogy megakadályozzon egy bűncselekményt. Műveleti területen úgyse vót még premier! Csakhogy ez fals hír vót, acélbúl, hogy a kóbik beszopják! Úgy is lött, ezalatt a másfele messzi Dunafődvár közelibe zavartalanul bémutatták a Csurka főtestvér darabgyát. S nem es eccő, hanem ez így ment, minden egyes gárdaelőadás előtt folyott a rabló-pandúr, amég csak közönség vót, ammeg vót, gyalog es, gójmotorval es, oszt ha má ott vót, még a nehéz dokumentomdrámát es kívárta fináléstúl, s bezon nem dűt bé a necckampánynak, mit a művészi szabadcság ellenibe folytattak azok, akinek fájt a magyar kreativitás, amíg meg nem haltak.

Parti Nagy Lajos: Magyar mesék - szeptember

2012. szeptember 07.

Egyszer volt, hol nem volt, az lessz, hogy még a levelek le se hullnak, mikó Magyarország baltát fog ajándékozni Azerbajdzsánnak, de ennek íziknyi köze nem lössz Safarov hadnagy nyárvégi kiadatásáhó rutineljárásba. Akkó az történt, hogy I. Fülkefort többedszó megkereste kérésivel a régtül való azeri komája, és ú gondos mérlegelés után engedett néki. Idehallgass Viktorham, bülbülérozott Ilhan Alijev, ül a tömlöcbe tikteknél az a katonatiszt, ki magyar baltával(!), magyar ágyba kinyuvasztott egy örmény katonatisztet. Néktek állampapír-jegyzés köll, meg keleti szél gáz képibe, nekünk a mi hősünk. Adjátok ki, hejszen ha van kiadás, van bevétel es, monta, oszt őszintén csippentett a szemivel, posztszovjetmód. Lehet, csak ne kölljön a törvénesség talajárúl lelépni, felelte nagy ravaszul a kerál, mer onnét ú lelépni sohse fog. Nem es köll, Viktorham, monta Ilhan, te kiadod, én különgépet menesztek érette, oszt kalap. Mer a kalap azeriül es kalap vót. Na de mit tész véle, kért garanciját a kerál. Há mit tennék! Előléptetem, lakást adok néki s a nyóc évnvi megszógált füzetésit. Höjdemán, remélem a börtönfüzetésire gondúsz, komám, tárgyalt kutyakeményen a kerál, hejába vonkotta Szijjártó külömegbízott a palástját. Pont arra gondol, mosolyintott az azeri elnök, avval meg es vót a „gentleman léprement”. Minekutánna történt, ami történt, megen kard nyúlt a magyar fele barlangjába. Örményország epp hadat nem izent, a művelt világ rászta a pöcsike öklit, de mivel Selmeczi Gabriella szerént ez moszkovita álbotrány vót, hamar elcsihatt a dolog. Naná, hogy a szeptemberbe fontosabb vót az öszves magyar pulya keráli iskolaköppenye, s hogy Hoffmann Rózsa bordásfalnak ötözve fogja ellenőrozni a mindennapi tornaórát. Na, mán epp föl vóna lélegezve a nemzet, mikó gyön majd az újabb megkeresés Azerbú. Hogyhát, a jegyzéshó még hibádzik valami. Ha mán I. Fülkefor így bétartott vót az ünneplő azeri népnek, jegyzékvel meg hasonlókval, hozza el a baltát különvonaton, épül nékije a múzeum. Na, a kerál majd himöl-hámol, hogy nem errúl vót szó. Dehonnem, feleli a jeles azerokrata szárazon, hanem ha az ú komája ekép gondulkodik hárommilliárd dollárrú, úgy es jó. Avval lerakja a telefont. Nem lössz mit tenni, azon mód fő köll fűttóztetni külömozdonyt, látványszerelvényt, és irány Baku a véres baltával. Az azeri állomáson a két kurátor nyugott és tárgyilagos beszédet fog mondani, mibe reményüköt fejezik ki az örmény-magyar-azeri megbékélés eránt. Ezt az elnök három vicces seggberúgásval honorálja, oszt hazaküdi Szijjártót és Navracsicsot, kik mán a vonaton sajtótájékoztatót tartanak az azeri-magyar műtárgycsere-program fontosságárúl. Annak utána penig Mária országá veres orcával várja a gázt meg a jegyzést, de hejába, Közép-Európa motorgyának, csak a belső égés marad, amég kerál a kerál, s még azon es túl.

2012. szeptember 14.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy méhibe élt a nemzet, kivált a kerálpárt és vidéke, megannyi derék, azerita férfiember országházán bévül és küel. A közszógalati nép epp madarat nem fogott örömbibe, hogy egy család vót bölc és lobbanékony vezetőivel, kik kemény kézzel kormányoszták a hazát a balternatív megoldások lejtőjén. Nem vót megállás, csak a főfele vót, ami a lefelének az unortodox aspektusja, nem más. Legfőlebb komonikatíve bé köllött néha vallani: hülyék vótam jótakartom hevibe. Mer annyi esze a legszerényebb honatyának es vót, hogy hülyék legyen. Megmonta a családfő az ősi sorakozáskó: hékám, a szám egy makacs dolog, avval nem lehet vitatkozni, az IMF hitelt felvenni nem kell félnetek. S akkó egyes hölgyurak, ahelett, hogy örvendtek vóna azon, ami el vót má érve, hogy a törvény lényegibe otthol es bünteti a gyerekfahóvágást, az asszonverést, de még az „erőszakos” nemi meghágását es a bűdös kurvájának, gyöttek a külön tényállással tangás jódógukba. Mer nem tuttak megnyugszani benne, hogy a magyarok egy család, min bévül ollan nincs, hogy vóna, ami van. Ami esetleg van, az nem az, avval kész. Erőszakrúl csak az fantáziájál, aki nem szült eleget a választott vezetőjinek, s visket néki. Miáltal bé akargya szeplőséteni a család intézményit. Horibile a Bódogságos Mária országába, ki eléggé sajnos, csak egyet szült a karrierjire tekintetvel. Ha vót es családon bévüli erőszak, azt sohse látta senki. Képviselő meg politikus kivált nem, azt se tutták, mi fán terem. S hogy hetvenkét asszon meghal esztendőről esztendőre, az es csak a klitorális úrhölgyikék kitalálása vót, kük mán mindent megragattak, a magyarság ízjét es beleértve, hogy a labancz gazdájiknak megfelejjenek a külhonba! Még hogy a családon bévüli erőszakrúl disputálják a Magyar Parlament a nagy tekintélyivel, mintha valami szingliklub vóna!? Még hogy egy grádicsra hozni a családon küelivel!? Jóra az nem vezet, mer csak szüli a kikapós vért, a magyar meg fogy. Há csak más egy pofol otthol, ahun a családfő adja, vagy májlerúgás, mint idegenbe! Mer otthol az meg vagyon érdemölve, ásóval-kapával. És ezt látni köll, hejába írt alá riszáltába sok megtévesztett asszonka, ha férfi vót, ha nem, több ezren a százná es, népi kezdeményezés keretibe. Mer egy illen dolog, tisztelet a kivételnek, eccerűen nem lehet népi. Mi lesz az országbúl, ha a családfő ki se pofozkodhassa otthol a feszültségit rendessen, amitt epp az illen cafkanáriják okoznak? I. Fülkefor Félázsiája nem eszdéeszes lelkiességű és bővön hisz előljáróinak. Ha a választott vezetői éccakai órán aszongyák szakmailag, hogy aranyoskám, emmán jól benne van a büntető törvénykönyvbe, akkó az jól van benne, aki nem hiszi, leszophassa, mán bocsánat, hun a kurtafarkú malac túr.

2012. szeptember 21.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy mán a magyar asszonok hölgyikébb részinek a nagy öntudatjokval semmi nem vót elég. De ténleg! Mán a Varga honatya élő virágot vitt nékik, fehéret, lapogatta a küs kosztümös hátukot, horibile még azt es megengette, hogy tán dűrűckösebben fogalmazott az éccaka hevibe arrul, hogy aki rendesen szül, s öleget a hazának, azt nem bántság, illetőleg ha van es odasuhintás, fő se veszi, mer nem ér rá, ecetera, különben se ösmerhette még a Rogánné tisztót álláspontját a kérdésbe, de hejába. Ezek úgy fő lettek mérgeződdel, hogy feszt kötötték az ebet a húrhó, mi pattanásig vót feszülve amúgy es. Penig mi történt!? Ültek a Patkóba éccaka, küssebb társaság, a férfijak verbálissan elerisztették magukat, ezen az asszonyok puffogni kesztek, meg beszóni ha köll, ha nem, de a végin szépen hazamentek, mint mindég. Oszt ebbül lett, ami lett. Mán a kerál pártja nem győzött elhatárolódni ennen impertinencs férfi tagjátúl, meg legfőképp attó a hamis, minden alapot nélkülöző ráfogástúl, hogy ú, mint pártszöveccség, egy minutomig es nem támogatta vóna teljes mellszélességvel, sőt cici-, mán engedelmet, hogy a családon bévüli erőszak önálló törvényi tényállás legyen. Legfőlebb ne a családon legyen bévüli, hejszen hogy gyün ahó az erőszak, hogy e szép intézményünköt a törvénykönyvbe bésározza. De ettű eltekéntve nem ollan párt úk, hogy elrontója lennének akarmi jónak, há hogy a retkes barbiba ne támogatták vóna!? Őróluk messziről lehet tudni, hogy genetikusan sohse mondanak mást, mint amit mondanak. Pláne nőügyekbe! Csak ahó köllött vóna egy küs kombinatórika, egy fejlettebb intelligencia, ugye, amellik észreveszi az álláspontjuknak a lassú fejlődésit mán a serkedő állapotjába es, különös tekintetvel Rogán Antalra, akinek megmonta a felesége, hogy ú az uccára es kimén, ha szükséges, és nem támogatólag, mitül a frakciójevezető abbahejbe meghajlott a hölgyek akarátja előtt,

kük magyar választópógárasszonok magik es, hezzá nem es kevesen. De ehho mér köllött botrány meg sárdobálás?! Ha a kerálpárt nőtagozatja teljes világosságval látta, hogy mi van a vita heve mögött, akko az ellenzéki tisztótt hölgyek es láthatták vóna, ha akarták vóna a megfontolt módosulást, de legalább a jószándékot az üres parlamentbe. És nem mingyán kiverni a magoscét egy éccaka után, nem hebrencs mód hisztizni, meg tüntetgetni vasárnapi ebédkó, ami sajna, pont azt mutassa, hogy tán még korán es vót az előlegezett bizalom, de mindegy most má, sok lúd disznót győz, ha úgy gondolják, hogy verik ököt, há legyen meg a kis akaradjuk, legyenek benn a törvénybe, ha köll, név szerént, mit csinájjon az embör, ha eccó olanok mint a punyhó gyermekek vagy a cicák, hogy addig toporzékulnak, amég világ a világ vagy amég nem teljesül a kívánságjok.

2012. szeptember 28.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy a NER szíves segedelmivel ügön szép ősz köszöntött a magyarok országjára. Még szeptember végén es künn lehetett üdögélni a szabadba, nem köllött fűtőcködni gázval, nádi hegedúvel, kinek mije vót a létminimumja alatt. Vagy nem vót. Ott ült I. Fülkefor es, az udvarba, sajtófőnököstül, féképészestül, iparkottak feszt, munkaalapon. Vót min, mer mán az egész Kárpát-medencébül, de a tengerentúlig menően özönölt a rendelés, aki magyar, mind öszvegyürt kólásdobozt akart a kerál saját kezű aláírásával, kistérségi szuverén-bótok nyílottak ecélbül a munkahelsteremtés szép példáiképen, egész hálózat. Vót doboz sima, vót doboz aranyozott, vót továbbá számozott „Multik! Haza!” föliratval. A kerál egyet hörpentett a fotóhó, a többi kólát beléburította az alapétványi hordóba, maj csibészes tekintetvel öszvegyűrikélte a dobozt, s aláírta eskán. Jó kedve vót, mer eccócsak túl jók lettek a magyarok számai. Az IMF maj megpukkatt, mer Fülkeufória, ahogy két esztendeje minden álló nap, ügön nagy gazdasági es társadalmi siker küszöbjin állott. De akkorájén, hogy el se látott a küszöb túlfelijig, hejába pipiskodott, hejába állongott a nemzet a cipőjibül kilógó nagylábujjára. Szép, homorú egy küszöb vót, de mint az üveghegy az Óperenciján, egy legén látott csak rajta átal, a kerál, még ű es csak akko, ha fölhágott a Matolcsy tanár vállára. S állott a magosban, sasokval szítta az ózont. Vót es mire, hejszen jobban kezelte a gazdasági válságot, meg az abbú fakadó kihívásokat, mint sok más ország. Ezt csak a vak nem látta, meg a közgazdászok, de nem es vót nekijök lap osztval. A jobban kezelés vót a lényeg, abbul es a jobban, mer kezelésre csak a bolond járt. Mer mi vót!? Avvót, hogy nehez vót vóna a magyar sors az adósrabszolgaság jármába, ha I. Fülkefor nem folytatott vón egyfajta szabadságharcot, de folytatott. Még exportra es jutott a folytatásbú. Megmonta a Kereszténydemokrata Internacionáléba es, hogy nincs mese, Ejrópába a jóléti társadalmaknak kampec, tessék a segélyorientált herelóbálás es kólázgatás helett dógozni, mer mán a munkaalapú társadalmak kora jó el, az olyanoké, mint a magyar. Mer mi van a magyarokná? Jólét van? Annak dacára, hogy küs hijján hat millijóan élnek a létminimum fölött, nincs jólét. S ha nincs, akko jóléti társadalom sincs. Ellenbe munka van? Van. Közmunka képile, de van. Eddig a segély fejibe szegénynek köllött lenni, meg legföllebb sorbaállni a magyarnak, eztán árkot es érte heti tízezerér, másík héten bétemeti ugyanannyiér. Segély meg, ha köll még ezek után, csak kőcsönbe lesz, igénylőlap a levegőautomaták mellett tanálható a kormányhivatalba. S ha majd ez így kolektíve lábrakap a ködös Albiontúl az Urálig, akko elüldögélhetünk a Kánaán, amíg meg nem es vizsont.

Parti Nagy Lajos: Magyar mesék - október

2012. október 05.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy I. Fülkefor ügön szerette a jeleket, vót reájuk füle, több es. Ezér vót kerál, hogy azt óvasson ki belőlök, amit csak akar. Hogy példajul új törvények világa gyün Ejrópa fele, annak penig első parancsolattya nekünk szól, kik a turulba születtünk: az erős népek erősöggylenek, a gyöngék meg hulljanak széjjel a büdös csipába. Mikó aztán elaluvott, nyilallásval elegy megvilágosodása lött. A sumér Uristen turul ősképibe ejtette meg a magyarok bódogasszonyát, így lött I. Fülkefor Krisztus Urunk maga, de ez hagyján, ezt eddig es tutta. Hanem végre turulszámnya nőtt a hátán, akkaracska, hogy 2,1 magyar méter

vót a feszítva. Avval fölroppt s kőrözött. Eccó meglátott odalenn valami csillogót. Nem egy nyerőgépet az, a maga titkos nemzetbiztonsági kockázatával, kérte. De! S mán le es csapott reá, mer a vér, az vér. Szelte ketté a kardjával, ami nyótt néki dettó. Na, ahogy megébrett, öszvehítta a kormányzótanácsot Pusztaszerre. Gyöttek a miniszterek, gubbattak, tollászkottak. Egyikük aszonta, nincs baj, új biztos helyről tuggya, csak az Unióból lesz kilépvé délutánra. Nem úgy, monta a másik, hanem hadüzenet lesz, legföllebb a címzettön van vita, hogy Örményország vagy Amerika, s errű mén az eggyesztetés Lázár és Matolcsy kolegával a nemzeti viájpiröptetőbe. De nem ez vót, hanem sokkolta fontosabb, mi reggelig nem várhat, mer még főpuhul a végén. Akkó belépett maga Lázár János, avval, hogy hónap nulla órátúl a nyerőgépet nem fér bele a mi politikai családukné krédójába. Itt vagynak az épek, a kétkarúak, há mér a félkarú rablóba hajibálja a pénzt a nemzet? Ha nem lesz hová dojni, avval epp annyit takarét meg, amennyi el lesz vonval a nemzeti segélyplafon keretibe, isten műnköt úgy segítjen. Evvel pénz az ablakunkba, mindenki jól jár, aki eddig, lehet hazamenni, mihöztartás, hajrá magyarok. Illetve vóna még valami, szólt a kerál és föroppt a trón hegyire. Aki a turult bántsa, a kerált bántsa, ezt bé köll venni alaptörvénybe. Meg aki Hódmezővásárhelyet azt es, lobisza ki Lázár miniszter egy füst alatt. Aki továbbá érez a hátán valami tollas bizsergést s dudorot, ne lepődgyön meg, annak napszentületre turulszárnya nő, akar másfél méter feszítávvá es, ha jól végeszte a reabízottakat. Ha kinek nem visket, asse renyekedjék, meglássuk, át bírgya-é venni az új tempót földönjáró lévire. Eztán a viselet mindenesetre: kócsagforgó, kacagány szárnyhasítékval, sportszár combig, rámás csizma stoplival, lézersarkantyú. Na, evvel elindúttak haza, még a nap föl se gyött. Olyik talányosan mosolygott, olyik fehér vót, mint a fal. De egy se mert hátradúni az Audiba, kinek visketett azér, kinek nem, azér, máig es ott görnyednek, ha meg nem haltak.

2012. október 12.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, I. Fülkefor kihúzott megen rongyos kétszázmilliót a nép farzsebiből, hogy ojsághirdetés formájába tájékosztassa őtöt, mit es kíván a magyar nemzet az IMF-től, meg hogy mit nem. Tiszteletet meg bizalmat kíván cserébe a tiszteletér meg bizalomér, amit mindég es sugárzott őkelmék fele, mikó kihajétotta üköt taknyokcsúsztán akko es, mikó visszafátlankottak handlémód, akkor es. Igaz, ami igaz, vót mire hirdetni, ódalán a tetemős likakval, mint a furula haladott a szárnyas magyar óceánjáró, mán két tökömpaszuly ellenségit, az Önsajnálatot meg a Lebeszéléskultúráját bétöltötte kóbászba, ettül strukturálisan olly alkalmas lött a sikerességre, mint likas hajó sohse eddig a histórijába. Hasgatta a hitván ejrópai kulisszát, hon még nem tutták, amit a kerál, hogy eztán a Tízparancsolat, a Család, a Videoton, meg a Nemzeti Reneszánsz Kora gyön. Ugrott a tenger félre, ahogy csak bírt, dacára, hogy a legnehezebben kormányozható nyáj vót a magyaroké, még a Jó Pásztor maga se bírt vóna véle, ha nem úgy híjják. Ellenbe egyik minutomról a másakra évek olta tartó vihar kerekede, hun a nép zömletes zömje ügön értékölte Turulbanszületett Fülkefort, aki kikötőbe fogja vót vezetni őtöt, kerál amibe kerál. Ott es állongott a hajóhídon a tisztjeivel, níték, hun a föld, s hogy hány hektár. Giró-Szász meg ott lógott az ódalán, keráli megafon gyanánt. Akibe eccőcsak elszakatt a szíjjártói cérna, attul, hogy forradalmi üdőbe, a nemzetközi bukóhullámok ármánykottán ott burungérozik a fedélközbe egy réteg, kinek penig van munkája, hajaj, ötven óra es hetente, mégés tajt bé van ittasodval, s egyre pocsondábban követelődzik. Aki orvos vót, meg ápolónő, meg hasonló kuvik, mán mind átúszott az Óperenciáson, de ezek csak itt éltekhaltak. Penig ha elmennek, a kutya se pislant utánok, mer a magyar tananyag az megtanicsa magát becsületvel, nem kő ahó okostojás. Aki a turulba született, annak bévülrő gyön a Nyírő a Wass Albert, meg a Tormay Cécile. De ezek a pedagógosok ahó es butusok vótak, hogy elmenjenek az emelkedő hajóról. Hát, ha illyen hebekóták, akkó tanétani hogy? Hejszen az élet nem ám életpályamodell! S ebbe a Rózsika hajópedellus es hibáduzott bezonyos fokig! Felelős tényező lévire, hogy dughatta belé a nyelvit ollan konyakba, ami nincs!? Mármint odale nincs, a fedélközalkalmazottnak. Ennek dacára bújtogatta őköt, hogy amég új tükörbe bír nézni, addig konkrétan bé van ígérve ez, meg az. Mongyuk bé es vót, de hogy hihette el ezt diplomás ember? Há egyse nyitta kü a szemit, hogy mi van küel? Hogy tombol a hétfejeő sárkány hydrája, mitül csak I. legény van talpon a vidéken? Ehelyett nem még azt es akarták küs híjján, hogy tálcán vigye le nekik a konyakjokat Matolcsy tanár? De! S tán meg es itták vón, ha éhen nem halnak.

2012. október 19.

Egyszer volt, hol nem volt, vót egy hely a magyarok országába, hun kifabrikálták a jövőt es, a múltat es, egyszóval a magyar igasságot. Ez sohse vót messze attul, hon a kerál vót, ki jelzseni lévére azt es látta, amit senki, ezér vót örökös kerál. Egy szép őszi nap es csak főreppent, elkörözgetett, elmesszilátott, s mán úgy szállott le, mint a fürgeteg, avval, hogy amit nem lehet hagyni, abba nem engedünk, és viszont. Délutánra el es laborált egy diktátumot, abbúl föl es sorolta, hogy mit nem. Édösanyánk nem gyarmat, nyugdíját elvenni nem erisztjük. De nem ám, csapott az asztalra a kormányzótanács. Továbbá nem adgyuk ki a kezünk közzül a koronát. Csak a testünkön átal, hörrentek a miniszterek. Azután a magyar zászló közepibe bé nem hímezzük az IMF-logót, amég áll Buda vára. Naná hogy nem, mennydörögte a magos grémium, de mán az ablak alatt ott pezderkedett az epp arrajáró Békemenet, kik gyöttek a Kerényi Imrérő könvét venni, mer mán elégük vót a balliberális kánon jármábúl. S akkó a kerál kivágta a trompfot: Ha az égből potyog es, ami potyog, nem adjuk, Fejér-megyét! Hő, há mér adnánk, merett meg a halgatóság? Há mer ki akargyák típni a nemzet testibül, de elevenen, hogy vigyék Svájcba, szertefele, tisztelet a kivételnek. Hát, erre mán minden szakminiszter oda vót kapva a szivihő, mondani se köllött, kik azok a ganaj trianonisták, akik ezt diktájják esetleg a magyarnak. Fejér megyét nem adjuk, zúgott odalenn a nép, alig hallotta egymás szavát a kormányzótanács, hogy üstöllést adgyák föl újsághirdetésbe, mi es az, amibül nem engednek, még ha a világosi síkon köll es elvéreznie a magyar igazságnak. Másnap meg es jelentek a nemzet jajkiáltásai, kék alapon, fejér betűkvel, akarha a tenger háborgott vóna. Nem kisbe kerűtek, de a hasznukhó képest fabatka vót a kétszáz millijó. „Édösanyánkot nem adjuk!” „Anyánk a miénk!” „A Ti anyátokot”. „IMF non koronát!” „Trikolorrondétók kifele!” De főleg arra vót kipiárolval a népharag, hogy nem adjuk Fejér megyét, egy talpalatnyi földjít se. Mán kapára-kaszára egész bandérijomok szerveződtek békemenetbe, mán fönn keringtek a Griffenek, húzgálták a hangsebesség közelibe a sok molinót, hadd lássa a címzett! De azér páran, küknek nem vót jó fantáziájok, megkérdték, hon lehet eszt az aljas diktátomot látni, mán csak a hadüzenet végett es. Hékáim, nem a látása a lényeg, monta I. Fülkefor, hanem a sugallata. Mondani lehet, hogy nem monták tételesen, na de ki állétsa, hogy ne mondhatták vóna! Hejszen vannak jelek, olanok, hogy a fal aggya a másikat, verte hátba népit a kerál, avval szárnyát főcsapta, oszt az erő nyelvin eldanolta a Fehérvári huszárokat, elébb magába, aztán a nótáskedveő kerálpártval egyetembe, amíg meg nem haltak.

2012. október 26.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy a Forradalom évfordulóján küsseb-nagyobb tapicskolással az öszves szónok megtanáta a maga 56-os trambulinját, amirű, huss, magyar ember főröppenhet a haza üdviig, meg vissza. No, vót es röpködés, a politológusok ellemeztek feszt, végül a fideszbuszok hazapöfögtek a magik járásán. Éccaka Turulbanszületett Fülkefor azt álmotta, hogy az ünnep délutánján rendőrhelikopternek van ötözve, oszt nagy berregésvel körözgél Budapest fölött. Zsiborkonnak odale a küs méhecske-alattvalók a csuromarany napsütésbe, civilek, fehérek, feketék, tarkák, továbbá a náci béközép, erőst zsidózval. Őköt a kerál nem nízte, nízék őköt a libsik, oszt féjjenek, suppanjon az adrenalin. Hanem a maga töb milljós tömegin ügön legeltette a gazdaszemit. Annyiránt, hogy eccő még le es izzadott, hogy mellik a mellik, mer a magosbú kétsző se láccott töbnek az üvé, mint a másik, a pár ezres az Erzsébet-hídná. Na, akkó a BM szakembereivel tisztászták numerikussan, hogy küssebb, méghezzá szászó az idegenszívű halmaz, sőt kupac, de allig bírja, hogy rá ne rontcson szellemi értelembé a békemenetelő többségre. Örömmel látta a kerál, hogy a haza megen többen van, ott danolja az élin Bencsik és Bayer kolega a Székely Himnuszt, meg hogy mit izent Orbán Viktor a regimentjirű, s baj má akkó nem lehet. Nem es vót, de valami kényelmetlen érzés méges ott motozott a kerálba. Valami furdancsérijom, hogy mi van, ha eccő le kő maj szállani? Hogy less-e maj hová, mámint az új trónjárúl, hejszen a haza nem ülhet máshon. Mer ezek ott a Szabadizé útyán ügön izgágárkonnak, s ha csudák csudájára eccőcsak nem ugornak egymásnak az ülésrend míjján, meg hogy merre áll a halkés, ollan történhetik, hogy óborzalom. Mindenesetre fő lett íratva a Havasi személnökvel, hogy Gyurcsánysukorót Bajnaira rátóni, Századvégtül gágogási

szakanyagot rendőni. De a kedve oda vót. Mi lesz, ha a törpe minoritás bemén a fülkébe, oszt eccócsak kidagad, mint a gombóc a fazékbú, regisztrációjó ide vagy oda? Még tán ezek se mind őtőt fogják ikszóni, kiket buszosztat közpénzen félnapszám. Hanem ahogy nízett álmába lefele, mán meg es tanálta a megoldást. Há ki kő menni az uccára, oszt a hitván számháborúó szabadságharcot köll csinyáni. Kerálpártiak ide, a többi oda, meg kő csak szá-mó-ni a levegőbú, amit a vak es lát, hogy ki van többen. Nem kő urna, boríték, annyi kő, hogy aki mongyuk nem úhezzájok húz, az bemén adatlapval a jegyzőhő, oszt igényel sárga trikót, s főhúzza az érvényesség végett. Evvel leszállott, átőtözött kerálnak, és elmonta a beszédjít, eccerre a Bajnaival, hogy hátha el lehet nyomni annak a hangját, de nem lehetett. Erre riadott föl, s hogy valami mintha megpattant vón a fejrevaló koronájában bévül vagy küel.

Parti Nagy Lajos: Magyar mesék - november

2012. november 09.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy a magyarok országába ügön izgolódott a kormányzótanács, hogy amég nem nyeri meg a szabadságharcát, úgy köll élnie a magyarnak, ahogy a hitelezői diktájják. Nem rúghat ki bírákat, nem kőtekezheth kedvire, oszt ezt tudomásul es köll vennie. Még jó, hogy bétartani nem! Bezzeg, ha maj nem lesz adós! Csak megcserdéli a karikásustort, oszt főszisszen bele ülepig az egész majombrüsszel, hogy a kokit meg a sallert bé se vesse a vita sűrűjibe. Ha a jelen küssé eb es vót ugatta, ott vót a jövő! Annak határa nem vót, csak a képzelőerő, abbú meg vót a magyarnak csepedős cseppig. Mán a napba lehetett nízni, de ebbe a jövőbe nem, legfőllebb olyan acéltekintettel, mint a Balog Emberi Erőfor miniszteré. Mer miolta a magyarok kerála, mint egy Ali Baba, megmonta a Szépművészeti Muzejomba, hogy „Cezanne, nyíl meg”, ollan virulásba kezdett a kultúra, hogy csuda. De napok alatt! El nem vót vonva tüle egy peták se! Nem vót továbbá levegőnek nízve, hogy legfőllebb futball-lapdát lehet véle főfújni, aszt se soká. Mer ahun illen reneszánsz a kerál, reneszánsz van a kultúrába es. Mán a küs hobijára kőteni se kőtött, hejszen a látvánsportba erőst dürrögtek a befektetők, egymás nyalativ nyelvit maj le nem tiporták. Hanem a művészet! Aki csak szólott néki, s Markó Ivánnak vagy Kerényi Imrének hitták, I. Fülkefor ónezsenánts bényúlt a zsebibe, kihúzott egy marék keráli közpézt: fogjad, kisszógám ezt a párszáz millijót a prioritásodval. Na, Balog Erőfor miniszter ügön szerette a jövőt, ha csak belenízett, feszt látta es Felcsút keráli városát, hon a Nemzeti Bank szittyahightech épülete mellett szemelláti sorba feszétettek az Akadémiják, a Magyar Puskás Ferenc, a Magyar Tudományos, meg a Magyar Művészeti, három olly ékköve a magyarságnak, mellyen kívül nem vót kultúrélet leendő. A Művészeti Akadémia különösen oda nőtt a szívihő, mer annak mán földjei es vótak, saját Vigadója az öröme, saját passzusa a keráli alaptörvénybe. Há érthető vót, hogy oda szervezték ki a tiszta forrást, amit a keresztény-nemzeti kultúrára nem akart maga a kerál elosztogatni. Osszák el az ótónómija keretibe, mi amúgyes Fülkeufória vezérlő csillaga vót, ne miniszter ossza! S államtitkár es csak akkó, ha művész maga es. Oda bé vót kellő lépni minden eggyes illetőnek, s ha fővették a fővevők, mán kapta es az akadéjmikusi füzetésit. Nem vót ebbe politika semmi, de semmi. Elhagyhatták a házat, lényegibe alkothattak szabadon, a kerál politikai családgyának krédója szerént. Mer jobb, ha egy akolba tagoskodik a művészek eleje! Amék meg evvel a Kánaánval se bírt eggyet érteni, az úgyes a rostos hátujja vót, nem művész, oda es vót való, amég meg nem halt, a kurtafarkú malacba.

2012. november 16.

Egyszer volt, hol nem volt, vót eccó, hogy mán a kaszójáná fogva lebukott a nemzetközi lucernamaffia es, a szálai fő lettek számóva, hanem a kerál tisztótt ellenzékje, ami nem vót, de méges, le nem nyugodott. Ellembe mindent megtett a féreg fogával, hogy az utánpótlásná rágdozza el a magyarság labdarúgásba vetett ezeréves hitit. Mán a létező szocialisták a népszavazás álgyjúját es bévetették vón a felcsúti stadiony ellen, hejszen egy több milliárdos béruházást csak egy több milliárdos népszavazással lehet opponáni annak, kinek semmi se drága, ami ócsó a közpéz mégvédésinek a

hevibe. Penig az „Aranycsapat”-stadiony, hová másfélszö bé vót a falu férendő, nem közpézbü vót elgondúva, hanem társasági adókedvezménybű, mit tiszta szívű, sportos tekintetű magyar vállalkozók adományosztak öszve, s nem olligarchák. Arrú senki se tehet, hogy a szép létesítmén, a keráli s kerálnéi birtokok legközepire vót megálmódva! Ammeg igenyesen vakvéletlen, hogy I. Fülkefor táltos lévire a Felcsút SE-nek es az elnökje vót, nemcsak a Naprendszernek. De mikó ez a pitianérijom kipattant, odanyilatkozott, hogy jól van, ú bírgya, s meg es szívöli a kritikát, akit illet, ha arról kódul es. Ha ez a valós társadalmi igény, há ne legyen egyedülnek Felcsúté ez a kis ékszerdoboz! Oszák meg az osztók az egész magyarsággal Hencidátú Boncidájig, hejszen ha más nációjó igényessen olimpiát rendezhetnek, meg saját tengerpartjok lehet, a magyar es kitűnhet ippeg valamibe. Na de mikép!? Hát akaratval, képzelőerővel, szabad, homloktéri gondúkodásval. Jó van, épüljék meg Felcsúton a Stadiony, de má a Holland-Felcsút örökrangadó es az Ákos-koncert másnaptyán induljon es útnak. Ez csak nem lehet problema a technika korába! Kő hezzá nyócszáz kerék, meg a nagy rúd, miné fogva annyi közmunkás húzza, amennyi. Nem a sebesség számít, hanem az irán. Járra bé Mária országát a, a legnagyobbttú a legküssebb községig, de ahon se kerál nem született, se képviselő, azt es. Ha csak ezer magyar településre eljut évente, mán ezrede a köccség, szembe a haszonval! Ha ebbű se lesz húzóágazat, akkó semmibű! Még bezonos logisztika köll hezzá, de ezt eligazétsa a Közgép. Mer ugye egy illen létesítménhő, köllenek utak, nem es akarmillenek a kellő szélességbe, magosságba, bé ne akadjon a nemzet ékszerdobozva valami ebbe-abba, mi régebb korokba sajnos ádogálni szokott az utak mentin. Ha van rea alulró igény felülró rációjó, meg lehet aszt építeni egyhamar, elébb a budapesti Kihaénnem térig, s onnant aztán csillag alakba, szemellátig. Még röpülőgépek es leszállhatnak rája, s föl, ha épp másfele jár a Mobilstadiony. Addigra mán úgyse lössz huhogda meg abajgás, mer mindenhon Felcsút lössz a magyarok földjin, nyócmillió gondossan kiregisztrált szurkolóval, amíg meg nem hálnak.

2012. november 23.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót hogy ollan sűreő lött az élet a magyarok földjin, hogy bárhova es nízett a jövőbe tekintő tekintet, mesét látott mese hátán, jelenést jelenés hátán, púpot púpén, hon a kétharmad karavánja haladott előre napkeletnek, s állott, mint a cövek. Ippeg piros pontya nem vót a magyarnak, mint a jappán gyerekecskék tisztott fenekinek, s ha vót es, elenyésző vót. Legalábbes, amég I. Fülkefor az ázsijai származást elődejihő hasonlón le nem nyilatkozta. Akkó se rögtön gyött meg a pont, mer azér a jappán-magyar közös isteneknek es köllött üdő a visszacsatoláshú, tán még több es, mint a magyarnak. Hanem eccő a Matolcsy uramnak kiütközött a teste huzattyán, aminek ki köllött, igényest a homloka közepin, ámbátord néki mindenhun feje vót, miolta az vót, ami. Megtutta eszt a kerál, béhívatta pöttyös szógáját, gratulállott, s nízett borús tekintetvel. Ettül-e, nem-e, eccőcsak pánikszerűen megtörtént, aminek fordétva köllött vóna: a saját keráli homlokán es kigyúlt a Jel, még két mikronval nagyobb es, mint Matolcsy uramé. S akkó mán, mint a popkorn, pattogott ki Kövér uramtúl a Hofmann Rózsáig, virítóbb vagy halaványabb kivitelbe, kinek mekkora vót az ázsiája. Ha valaméknek nem serkedett az elitbűl, tetkósztatott magának éji órán jappán mestervel, kibül vót pár, jártak kézrű kézre éccaka, s kopéoztak gyermekfotórúl szaporán. De az eredeti csak jobb vót, hejszen aszt bévüről parancsulták a gének! Ha magik a jappán kolegák nem jelentették vóna, akkó es láccott vóna a stiklérijom, mán az első raporton. Ezér asztán a tetkópöttyöse kivált zakatót, éjt nappá téve nyútotta bé a törvénjavaslatokat, de húszat es, negyvenet es a nagy hezzáértibe. Vót amék ocsú vót, vót amék búza, de a jobbétáshó nem fért kétség. Ez akkó vót, mikó a választás kérdésit rendeszték le, s az öszves fifikosság oda rúgott ki, a magyar igazságra, hogy a következő X ezer évbe mindég I. Fülkefor es a Hazaffyas Népfront tisztott jelöltje nyerje a megmérettetést. Hejszen mecsoda kászomkóc ember, aki nem lukasenkérozza le előre, mán a saját okos gyülekezetibe az illen kérdéseket, ha módgya van rea? Márpenig a magyar kerálnak, a Kárpátok nagyübü sportpuskájának vót arra módgya, egyre jobb. Ki tudgya, 2014-be lesz-e illesmire őnéki ideje, meg energyája, továbbá lössz-e még értelme akkaracska eggyetértés mellett fülkészkedni a köz pézibűl, ami nem két fillér. Jobb azt előre odaadni eggy nagy pungába a Simicska kincstárnoknak, kihő úgyes kerül a végin.

Kampányolgasson belüle, nyomjon egynehány plakátot „Kapuratörő Fülkefor a nép választottjára szavaz” címmel, s lógassa ki Kárpát-medence szerte, hadd örvendjék a magyar, amíg meg nem hal.

2012. november 30.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy I. Fülkefor parlamenti kétharmádiája mán annyiracska odavót a demokráciájér, hogy a kiszélesítése érdekibe letörvéneszte: esztán a belhoni magyar csak akko szavazhat, ha előre elmén a jegyzőhő, s megerősíti az alázatos, csókolomp szándékját: ha arra kerülne a sor, ű bezon szavazna. Ha kizáró környűllálás nincs, aló máris bé lesz regisztrálval. Azki legalább 15 napval elébb nem regisztrál, az Urna napján má ne furkólkodgyék a lumpenátos voksával, mer abbó Fidesz-szavazat úgyse lösz. De egy másik regisztrátom es szóba gyött, mi még régebb cseperett az üdő mélymagyar méhibe. Avvót, hogy Gyöngyösi Márton nyilas képviselő testvér a Kárpáthaza Nagymagyarság talajérdekítül hajtval, nem először, de nem es utoljára odanyilatkozott: bezon má csak eszve kőne írni a zsidókat egy regestumba a parlamenten küel es, de bévűl mégannyira, a kormányig menően. Mer azt csak tudni köll, mekkora nemzetbiztonsági kockázatot jelentenek a dógozó magyar nemzet öszves gyöngyösímártonjára nizve! Na, ezen az unortodox fölvetésen a Patkóba üdögélő képviselőtársak olybá elteprenkettek vót, asse monták rea, hogy fapapucs, de legalább cipő. Az a cipő, ami odakünn ácsorog sokadmagával a kereszténynemzeti magyar Duna-parton bronzbú, oszt a gyesznólábakra vár, miket a Gyöngyösi képviselő vér- és rögtestvérei időnkint belégyaknak, addig es, amég elgyön az igazság pillanata, oszt nem köll igaz magyar nyilasnak elbújkanni a szavak megé, hanem ratata, idehuggyozom néktek Szálasi nevit a porba. Elég a hezzá, szóni es elfeledtek nagy gondolkottukba a honatyák es atyánék, hogy vajjon erre mi löszs a frakciójok csattanós politikai válasza. Addig, addig, hogy emúlasztottak főháborodni, oszt ember módra, kikérve magiknak ezt a gyalázatot, kivonúni. Az es igaz, mit izmozkottak vóna sokadgyára, mikó eleddig se tették, csak otthun s magik elé, ha. Nem es beszélve arrú, mi rossz van abba, ha pontossan tuggyuk, ki a zsidó ki a nem. A lényeg mindég es avvót, mit kezd a listával a magyar. Rosszat avval csak a német kezdett!!! Ha eccő nem így vóna vót, akko köllhetne tiltakozni, de addig jobb a békesség. S ügön demagóg, aki mán a sárga csillagval vagy mivel gyön, hájszen az Euban es vogymuk, demokraták es vogymuk, mit sikantérozunk, hogy ez mán túl van minden túlon? Amikó nincs es túl! Mer lesz itt még cifrább cipőmeggyakás es, hejszen a vak es lássa, hogy ne látná akko a Gyöngyösi testvér es fajtársai, hogy I. Fülkefor köpönyege alatt akarmi szutyok vígan mondható, s teliszájval. Másnap béabszolválja ki-ki az elhatárolódását, a metélt hegyeő biboldauer kormányban es azon küel es, oszt jól van. Akik meg heppenkednek, pukkankodnak, legalább jól alá lesznek húzkodval egy illen listába, amíg meg nem hálnak.

Parti Nagy Lajos: Magyar mesék - december

2012. december 07.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy egy faggyas, novemberi éccakán I. Fülkefor az álmába juhász vót, subás, botos, terepladás nemzeti együttműködő. Legeltette nyáját, fúttá furuláját, élt a fődbű, amég vót. Úgy hitták, Bolhász Mihál. Lehetett ű vóna bárhun a föld kerekin szegény ember, de nagy kekecségibe ippeg ott vót juhász a jövő útjába, mer Alcsúton, ami nem akarkijé vót! Hanem a felcsúti pógármesteré, s fodbalakadémikusé, Mészáros Bíró Uramé, ki bérelte azt a keráltúl, s viszont. Na, I. Fülkefor bulcsánkodik ott csöndesen, s lássa egy búgyakta szombaton, hogy gyűn egy nagy markulógép, oszt főmajszulja kocsira az ű érett birkatrágóját, mit saját kezivel gyűtött, forgatott négy álló esztendőtt, mikó csak juhászost álmodott. Hítta vón a terrorelhárétókot, de nem a jó mobil vót nála, hanem a másik, a kajla juhásztelefonja. Ott vót az egyszál ujjára hagyva, kerál létire. Kérdte a munkásokat, mi a fészkes jóba járnak kentek? Csak abba, hogy elfogyott a Bíró Uram marhatrágója. No és, kérte a kerál. És itt ez a trágya, még tán jobb es, mint avvót, választák az illetők. S űk csak annyira vannak főhatalmazva, hogy Búzakalász '66, orrod seggembe pattanhat. Héák, ez az én ganajom, pezderkedett a kerál, de hejába. Azok csak nevettek a markukba, hejszen

jól tutták, kijé Alcsúton, ami valakijé. Térútek-fordútak, és elliferálták mind a 125 magyar tonnát. Erre I. Fülkefor, hította a rendért. Nem a Pintér Sándort, mer az nem vót benn a szegény juhász mobiljába, hanem a bicskeit. Ammeg gyött, mint a csiga, ha a fogát húzzák. Főjelentést akar tenni, mer lopás történt, mondotta a kerál. S hogy epp most viszik a Bíró Uram földjire az ű trágyáját. Oj, hogy a Szent Ammóniák tegye belé a magos égbe, nyögte a rendér, oszt ahelyt főhította Mészáros Uramot, eligazétásér. Mikó ez megvót, saját hatáskörbe hazaengette a juhászt avval, hogy jegyzőkönyv az őrsön, s főjelenteni csak hetfőn lehet, addig mise es van, meccs es van, mennyen a dógára, ha kedves az élete. De hát mán hónapra beszántcsák az ű tulajdonát, protestállott a kerál. Na na, monta a rendér, hun a papír, hogy úvé az a trágya? Hun a papír, hogy a Bíró Uramé, kérde a magyarok kerála. Ügyvédnél, monta a sokat látott rendér, még le se állott a traktor, komám, mán a Mészáros nevin lesz az öszves birkaszarod vissza es, előre es. De ű ezt nem hagyja, elmén magáig Bíró Uramig, ha köll, mondotta Bolhász Mihál. Úgy es lött. Na mi van, deres mán a határ, kérde tréfásan a felcsúti bíró, mikó meglátta a szegény juhászt. Erre I, Fülkefor nagyot toppantott, lerántotta condráját, lekapta koronájáru a golfsapkát, hogy tatárittyom, táliber, én vagyok! A magyarok kerála! No, ennek igen megörvendett Mészáros uram, s ölelte, csókolta, amíg meg nem haltak.

2012. december 14.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy úgy a tények, mint a komonikációj terepin I. Fülkefor egyik sikert szenvedte a másik után. A kétharmadjar nép epp a kerál ajándokát, a választási regisztrációjt ünnepte vóna, ha elejbe nem tolakodnak eggyesek avval, hogy elébb a konkrét zsidókat kéne fölregisztrálni, melly csak kultúraltabb módszer, mint ha a népakarat kamerázza bé a piszoárokat, s a fővételekbű Novák Előd képviselő testvér öszveséti a kurucinfón, hogy mi az Ábrahám. Ekkó mán Ádvent célegyenesibe fordút Mária Országának páncélvonattya, de hejába, ha a mondott idegenszívűek olyika az ecetes szivacs furorgyával esett néki Semjén Zsolt keresztény hitinek, ki mán egyetemista korába es a mártérijomig menően hitte, hogy az idézőjel az ördögtű való, s hogy szakdógozatot abbú írunk, amit tanálunk, mer a tudás mindenkié. I. Fülkefor csóválta a fejit, nízett maga elé a jövőbe szavatartóoszlop gyanánt, ki nyílt kártyákkal jáccik. Szeme tisztótt bogarán hun Selmeczi Gabriella, hun Giró-Szász képiibe lobogtak a szeretet gyertyácskái. De még e kirívó keresztényüldözésnél es jobban fájt néki, hogy a ménkű drága es pazarló magyar fősőoktatásba mán a józan belátásnak es, a szövegértésnek es leáldozott. Mer mit lehet várni a deáktú, ha mán a rektor se érti a magyar szót! Mán bocsássanak meg a kedves fiatal barátai, de magyar nyelven a tandíj az definitíve az, ami. A nemtandíj penig az, ami lessz. És ez faktum, néki es tartani köll magát a reguláhó: amit a kerál kimond, attú I. Fülkefort a pokol keretszámai se tántorítsák el, issza, nem issza, ez a premissza. Ha ű eccer azt izeni a Rózsika igazgatónéivel, hogy esztán, világelsőként!, a fősőoktatás önfenntartó lesz, abba hun a tandíj? Továbbá abba es hun a tandíj, hogy az eddigiekhő képest több, mint 30 százalék ingyér tanulhat, hezzá öccő ennyi részösztöndíjba részesül, s az mán nettó 15o százalék. Abba meg pláne hun van tandíj, hogy a többi, de bárki fija-borja, vígan tanúhat diákhitelbű szakadásig. Hun az a szótár, ki aszongya, a diákhitel tandíj? S millen torz logika azon pöndörködni, hogy vissza kő fizetni? Vissza hát! Azér hitel, s nem tandíj, quod erat demonstrandum. Evvel együtt nem köll félni, türelem rózsát terem. Próbálgassa csak a küs erejit a nagy pulyája, ha mán a munkaerőpiac helett a fűtött melegbe harabdálja a csecset, ki főtáplálta! A kormány, ha meg es dobják kövel, bundáskenyérvél dob vissza. Megérti, ha a dejákság tart a változástúl, ami érte van, nem ellene, de ne tartson, ha jót akar. Vagy bánja kánya, tartson! Hejszen még benne, a kerálba es vót türelmetlenség süvölvén korába, mielőtt úvé lett az igazság és az élet, hisztizzenek a türelem keretei között, úgyes abbahagyák, amíg meg nem halnak.

2012. december 21.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy Mária országába még a kisjézus születése környékin se csihatt a gőzerő, amivel folyott a magyarok átszabása az ezeréves palánkon. Nízett a nyugoti világ, meregélte a kancsipás tekintetjít, de nem láthatott egyebet, mint a törvényező feredést a demokráciája jól

szabott medribé, mit a kerál ásott a maga kétharmados verítékivel a nemzet egyetértésének ótárán. De olly mélyreszántólag, hogy ha ott se vót es ott vót, ahun csak köllött, hejszen hun demokrácija van, ott demokrácija van, ha ezt kereszténynemzeti népturalomnak es gondúták, mit a kerál és udvara gyakorol a megelégedők legnagyobb megelégedésire. Csak az a bélsaras komonikációjó!!! Elmagyarázni, hogy mi miér van nem úgy, ahogy, vagy fordítva, csak avval ne lettek vóna küssebb bajok! Történt, hogy I. Fülkefor, elrendelte az önfenntartó fősőoktatást, a hezzá való keretszámokat, meg hogy azki külhonba viszi a képzettségít, ki es kő fizesse a békerülést, ecetera. Ezt a Matolcsy főkomornyikval odatette ajándok gyanánt a Nemzeti Jövő karácsonfája alá, avval kicsiddég elment Brüsszelbe, smúzolni a labancval. A dolog apróját reahagyta a Balog házitanítóra, meg a Rózi szobalányra, azkik epp a sugallatját nem értették meg a verdiktnek. Vagy ha értették es, nem bírták lekomunikáni. Istennek sajna, a keráli meszidzsbúl, nem gyótt le más, mint hogy „elrendölte”, meg hogy „aki nem, az kifizeti”, meg hogy „önfönntartás”. Az, ami benne vót, betűre. Az, hogy aki szegén, másszon féllábval a Himalájára jogásznak. Persze, hogy fölhorzamlódott ezen a dejákság, de hazaszerte, oszt tűntettek össze-vissza, s nem ok nekül. Hejszen ű maga, kerál lévire es főháborodott vón, ha azt köllött vón érteni a rendelettje alatt, amit elrendölt. De nem azt köllött! Pont ott vót a dolognak a veleje, hogy nem ott vót! Gyütt haza Brüsszelbű, foga es fájt, látta, áll a bál. No, monta, nyugi, maj ű rendet tesz. Egy szombati délután elsétállott a tekes barátaival az Ötkerhő címzett room-kocsmába, hogy hátha tanál ottan pár dejákot, kik epp protestálnak. Na, tanát es, merő véletlenségbű csupa fidelitasbélit, kik odaállottak mögéje, mikó a facebookon megizente a turulbaszülött ifjú véreinek, hogy nem hagyjuk! Szép pillanat vót, belenízett a kamerába, mint felcsúti vőfély a kulcslukba, s megmonta, hogy abcug önfenntartás, esztán keretszámok nem lesznek, s minden ifjú személnék ingyenes lessz a fősőoktatás, aki csak az ingyenes fősőoktatásba részt vehet. Az ehho tartozó részleteket szerdáig a Balog kolega kidógozza, ki merre mennyit, oszt kalap, hajrá magyarok. No, erre a dejákság ollan egetverő éljenzésbe törött ki országszerte, hogy meg se bírt szólalni, csak ült a parlament előtt, amíg meg nem.

Parti Nagy Lajos: Magyar mesék - január

2013. január 04.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy a Fennvalók kegyes akaratjábúl vége szakadott az Űr 2012edik esztendejinek. Nem elébb s nem utóbb, mint máskó, penig bé es íráthatták vón az alaptörvényökbe, hogy múlt év kilenc évig tart, vagy a világ végeig tart, de nem tették, mer az egymás eránti szeretet és jóakaratt mellett a mértéktartás vót a legnagyobb erényök. Arrú nem es beszéve, hogy az elrugaszkodás éve vót ez nékijök, s nem a valóság túl, hanem ellenkezőleg. A Centrális Erőtér győzedelmes röppályáján egymást érték vót a fényes sikerek, Schmitt Pál méltóságval viselt mártérijomátú a dicsőséges regisztráción át az alsó- meg a fősőoktatás lerendezésig, de ollan matolcsinikus lendületbe, hogy a szemit es kibökte annak, kinek szeme vót a látásra, lába a Békemenetre, ami nemrég nyert el a kormányzótanácstúl egyg ügön magos civil kitüntetést. Miolta a magyarok egymás szerencséjinek vótak a kovácsai, szemben a többi embervel, ki csak a magáé, békemenetnek illen respektye sohse vót. Bayer Zsolt uram csak meglóbálta bikacsök gyanánt, hogy azt a föl-földobott kövit a röghő kötőznivaló nyikhajának!, már iszkolt es haza az öszves dejáknak láccó bajkeverő az anyja bejglijébe. Üdeje es vót, hejszen mán a doktor Ötker tanácsára a keretszám kivezetése es bé lett vezetvel, mehetett tanúni mind, aki akart. S akit fővettek, tanúhatott es, amit a kerál akart, a kőtcségeken kül lényegibe ingyenér. Karácson innepin vastagon, állt a rugaszkodók sora a budapesti Blaha Lujza téren, mint kalácsba a mák, majd a Dunáig lógott a korgósabb vége, de nem ám éhezve vagy valami, mer azt legfölleb csak úgy érezte, már amellik bédölt a szociális demagógijának. Szilveszter éjjelén penig, ha vót es vóna probléma, túlkölt es durrogatott a magyar, hogy távol tarcsa az IMF-et és satöbbiket az újszülött esztendőttül. Az eppen államosétott oskolájikkbúl kiszaladtak a kis magyar pulyák, igenyesen a Lánchídra, hun spontánd eldanolták a nemzeti egyetértés Himnuszát. Még meg se vót idejök húlni, mán megjelent a köz képernyőjin a kerál köztársasági elnöke. Véle vót a szép jelelője, a siketek és nagyothallók megbecsüléseképpen, kik csak

akkó lettek vón jobban megbecsülve, ha Áder János mond es valamit a levegőn küel, mi a bajca alatt kitávozott. De nem evvót a lényeg, hanem hogy lélekben ű es beléfújjon a közös böcsesség trombitájába, emmeg szípen sikerült. Ha vennénk egy nagy levegőt, kérde a feszülten figyelő népet, vajjon az új esztendőben nem élhetnénk-e úgy, ahogy a himnuszunkban áll: „jókedvvel, bőséggel”. De erre a nép csak magába válaszót, hun nem köllött kisípóni. Ama Fülkére gondút, hogy csak szabaduljék bé oda mégeccer az életbe, lesz akkó nagy levegő, ha ugyan meg nem hal addig tetemös jódolgába.

2013. január 11.

Egyszer volt, hol nem volt, vót eccő Fülkeufóriába egy ügön rabiátus ember, azki roppant békeszerető vót. De még a békénél es jobban szerette a tényeket. Ebbű mindég csak a baja vót néki, akkorán, hogy rendszeressen likvidáni akarta őtöt a bosszú népe, mer nem vót a kölykük soha. Meg mer ez az atyafi a semmittevés büdös tavacskája helett még a náci beszédet es vállalta, azon okbúl, hogy jobb, ha ű beszéli, mintha a náci beszéd a kurucinfóba, a magik bornért módgyán. Mária országába akkaracska vót a baj, hogy má nem tűrte a politikai korrektség liberaberrációját. Nem es a nyomorval, nem es a szegénységvel vót a baj, hanem a bajjerekvel, kik a féktelen nemi szaporaságjuk folytán sokan vótak, ha momentánd kússebségbe es. Vót kösztök illen es meg ollan es, rendes es meg gamat pocsondek es. Szilveszterkó vagy negyven rohadt állat bajjer öszeállott, ketten közüllük megkéselték két fiatal sportulót, egy elkövetót a rendőrség el es fogott. No, eszt mán ez az írástudó nem tűrhette, hejszen Babits Gyula szép Kodály-versit idézve: „Növeli, ki elfödi a bayt”. Tutta ű, hajaj, hogy a gazember „jogvédők” ösze fogják toleráncskodni magikat, méges szembenézett a bajjerkérdésvel. Megírta az ojságba, hogy tény, ami tény, a bajjerság jelentős része nem alkalmas az együttélésre, merhogy állat es állatként viselkedik. Komonikációj nuku, tagolatlan hangok törnek elő a koponyájából, avval üzekedik, azkit meglát, oda huggyozik, ahová. Bezeg pózolni bír az idióta nyugoti világ fészbukkján, fegyverrel a kezibe, avval a pofáján, hogy kicsinállak, te hülye nembajjer! Lényeg a lényeg, azki rendes bajjer, éjjen bódogan, azki meg állat, annak a nemlevésit meg kő oldani, emberi jogi lözung ide vagy oda. No, ebbű az érdes nembajjer jalkiáltásbú, a bosszú népe meg a bajjerság szekértolói részirű pont akkora ajvék lött, amekkorát ohajtott ez a cikkíró. Széles e hazába jeles publicisták hördűtek föl, nem es kevesen. De ám a kerálpárt ötös számú tagkönyvivel a zsebükbe, hezzá a Magyar Hírlapba magába, mer ugye érintve vótak nómenikusán, sőt eo ipso. Mind aszt mekegték a pólkorekt haszonlesőjükvel, hogy ez az elviselhetetlenség esszenciája, azki ezt le merészölte írni egy tragédia ürügyin, az bezon az egész bajjerság ellen uszít, ecetera ecetere teringette faszekere. Úgy vicsorkottak, úgy álszenteskettek, mintha fő nem fognák, mi a napná es világosab vót, hogy ökelme egyyetlen konkrét bajjert se akar likvidáni, hejszen akkó nem beszélne róla. S ha netán akarna es, hát azon mód ű maga es a párttya állana ennek útjába, mint a cövek. De az mán csak nem rasszizmus, csak nem uszétás a Kárpátok nembajjer ölibe, ha végre kimongya, itt az üdő: a bajjerság jelentős részinek a nemlevésit azonnal es bárhogyan meg köll oldani. Márpenig a jelentős rész nem az egész, csak aki a tények szerént állat. Amíg meg nem hal.

2013. január 18.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy Mária országára mán januárba lesújtott a tél. Hezzá hó képibe, ami ollan nincs, hogy véletlen vót!!! Hanem evvel es támadva lött bizonyos körök részirűl a fülkemagyság, csakhogy hejába. Mer a hótul es csak erősbödött, nyótt, mint a pálma, sikerekbe gazdagon. De vót baj más es. Hogy azki nem vót vélök, az a gyilkosok pártján vót, fehéren-feketén, kinek a korifejesei ollant adtak a kerálpárt ötös számú oszloptyának a szájába, mit az nem gondúhatott, ha monta es. Még maga Navracsics miniszter es megtévett egy minutomra, akkoracska vót a boszorkánüldözés! A végin ügön magosrűl köllött direktívába adni: azki rasszizmusnak, pláne uszétásnak alítja Ötös testvér nézetit, hogy a cigányok jelentős része állat, s ki kéne öket nemlennizni üstöllést, na, az a gyilkosok pártjára áll. Konkrétan az ellenzékére, ki evvel es bátorítcsa a genetikus cigánybűnözést. Köllött vóna, nem-e, I. Fülkefor nem szót erre egy vakhangot se, mer nagy bánatja vót. Ereje személes megfeszítésivel epp sikerült visszavonatnia a regisztrációjt es, a főlvételi keretszámokat es, erre tessék, ollan orcápirító támadás érte a magyar labdarúgást, mi a termőfőd

mellett az új országának legnagyobb értékje vót, hogy mukanni se bírt. Csak nízett a turulmagos szemín átal, oszt kiizent a Berci inasval, hogy mindenki elmehet a pizibe, ő inkább nem es mondja, amit gondol. Há hogy túrheti a magyarok istene, hogy egy szaros kis zsidózás végett a FIFA a maga kettős mércéjivel megen végigvágjon ezen a nemzetén? Há millen világ az, hun egy radikálszurkoló annyit se rikkanthat, hogy „zsidó”, ha Izrael válogatottjával ví a magyar? Hogy ezér büntetés jár?! Hogy zárt kapuk megett kölljön megrendezni az eljövendő tétmeccset, horibile a szőrestopli oláh-val, ki csak erre vár Trianon oltá! Na, szóni nem bírt, de fölnek azér föllebbeztetett a kerál az MLSZ-vel, hogy hun itt az arányosság?! Ha barátságos meccsen esett a sajnálatos zsidózás, még sajnálatosb, hogy nem barátságos meccsen köll lekvittelni. Há millen anyagi veszteség ez az erkölcsi mellett, mit egy szegény, de fudbalnemzet zsebiből húz ki a FIFA?! Több tízmillió! Ami azér summácska a 16 milliárd közpézen belül es, mit a kerál a csonkamagyar hazai labdarúgásra fordét az új esztendőbe. De hamvokba hullnak vissza fejükre a fifaisták, mer Vona testvér a stadiony kisantant által bezárt kapui elé tízezrivel fogja odaszervezni mindama hon- és sporttársakat, kik nem és nem állanak a gyilkosok pártján, hanem a Jobbik kótségin bérelt kivetítő előtt az örök magyar igazság nevébe, egy emberként kiáltják majd a setét magyar égbe, mit nem gondolhatnak, tisztótt bíróság, ha mondanak es, olanképpen, hogy hümhümtalpu hümgyányok, hümjétek az anyátok, amíg meg nem hümhüm.

2013. január 25.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy Lázár János uram elbóléntott valamék ülészakon. Nemcsak egészségire szógált a tollpöhölnyi aluvás, hanem hasznára es, mer ügön előremutatóat álmodott, ha szomorút es. Eggy szép, fatornyos vonaton, a Kihaénem térrül utazott a távoli Svejcba. Nagy dologba járhatott, mer ott feszített megette az egész Országgyűlési Őrség vadonatódon uniformisba, Kövér László főkalauzval az élin. Farsang vót, minden állomáson megálltak, elbeszéltek útjuk célját, avval meg lettek áldva, s pöfögtek tova. Mentek a listájér, mibe ügön vágytak mán szemezetni, hogy erőst megadóztassák, ki szíjjat ofsorozott magának a nép hátából, és odakünn mosassa a gamatos pénzit, ami a kampánymagyar dógozó népet illeti választott kőccségvetésin keresztül, visszamenőleg es. Rég itt vót az üdő, hogy ezer év után a nemzet fővilágosodjon, rágcsálói közzül ki rendelkezik betétvel bármellik svejci bankba. Ez akkor vót, mikó a magyarok országa az elrugaskodás gigantikus lázába átmenetileg küssé nem növekedett, minek sok oka vót az EU rabszóján és a komonistákon küel es. Köllött a péz, nem es, hogy elkötteni, hanem ha Matolcsy sziklaszilárd büdzséjin likat ütne a nemzetközi áfium, legyen mivel bétömni. Níztek szegényre, gazdagra, ennek nem vót, az nem adott, eccőcsak eszökbe jutott a csokirúl a Milkabankárok országja, hon úgy dagadozik a törvéntelen magyar péz, mint gombóc a fazékba. Na, akkó szóltak Lázár uramnak, álmodjon egy nagyot. Ú penig nem habozott. Legelébb fogott egy megafont, s megkérde a nómenklientúrát, hogy akinek Svejcba van a péze, tudja-e, mire számítson. De nem vót ilyen személ, még rokon se, senki. Amijök netán vót vóna az anyós fülbevalójából, meg a régi Lada eladásából, azt mind itthol tartották, békekötvénybe. S naná, hogy adóztak, többször es, mint köllött vóna a haza meg az erkölcs oltárán. Ami meg tél-túl csorrant a pógármesterségbű meg a képviselőségbű, azt lényegibe eljótékonkották. Mikó ez megvót, ultimátom lett küldve Svejcba, a meglepetés erejivel, hogy ezt meg ezt készítsék ki, gyönnek érte a magyarok. De mán kopogtak es ajtóstúl, s monták, mit akarnak. Amér jöttek, azt. De hogyhogy? Úgy, hogy ők egészen megdöböntőnek tartanak, ha a bankár uraimék nem a transzparencia pártján állának. Azok meg monták, hogy ott állnak ők, csak hát a banktitok. Ismeri új ezt a banktitkot, horkant föl eggy emberként Lázár János. Hát akkó, kérde a nevetős szemükvel a svejci bankárok. Akkó elmegyünk haza, felelték vészjóslóan a magyarok, s hogy nem vót ellenvetés, visszakaszálódtak a vonatba. Epp jókor, mer Lázár uram fölébrett, s azt mégse jó idegenbe. De inentül a magyar kőccségvetés minden likaiér, isten és ember előtt, a svejciak feleltek, amíg meg nem haltak.

Parti Nagy Lajos: Magyar mesék - február

2013. február 01.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy a magyarok földjin egyget rugaszkodott, kettőt csusszant, s máres gyött a tavasz, a jövő hajfodrása. Ennek dacumál ügön sok vót az eleven szegény, azki semmit se szerzett az életibe, de annyit is ért. Ha fagydoztak es meg, legföllebb ötösivel, mintha szándékval opponálták vón, hogy I. Fülkefor vasmarkába sikeres közgéphatalom kovácsolódgyék öszve azokból, kik a halmozottan hátrányos helyzeten küel es letettek valamit az Asztalra. Horibile hejába éheztek-fáztak, ollan gusztustalanul megedződtek, hogy még télen se haláloztak abba a feszített tempóba, amit a nemzeti méltányhaladás elvált vón. Teccett vagy nem, tény vót, ami tény, több tél köll egy illen anomálijának, hogy a maga természetes szelekciójá keretibe lerendeződjön. Na, hejába vót vége a válságnak, ez a földhőragadt másfélmillió nem tutta a télvíz idejit egy derús, több hónaposra sikerűt tavaszelőnek főfogni, penig elég lött vóna azon az ablakon kitekénteniök, amelliken a kerál és dógos kompániája. Szép, tükrös ablak vót, oda nyílott, hová csak nyitották, mer vót nékijök egy orvosságok a szűkmarkista valóságval szemben, mégpenig az álmodozás. Gyere Gyuri, álmodozunk, parancsóta I. Fülkefor, mint egy pujhó gyermek, s Matolcsy mán sorolta es, hejparittyom, dzsidípityem, úgy megduflázzuk a nemzeti jövedelmet, füle ketté áll. Teremtünk továbbá egymillió munkahelyet. Ezen fölül hazahozzuk a megtévesztett ifjú dógozókat a Nyugatrúl, azkik a mü nemzeti kincsünk, székel szavazóinkon küel. Na de mikorra lesz ez, te Gyuri, kérde a kerál a fölhős homloka alól. Akkorra, mondotta a nagyívü államférfi, amekkora. Ezen nem vót mit beszenkedni tovább, a dátumon, inkább níték az Orbán-tévén a zenés kibontakozást, aminek a közmunka vót a zászlóshajója feszt. Pedig ollik elkövető az evvel járó tetemös előnyöket meg se érdemlette! A szervezett üdültetést, példának okájér, ami pézt és fáradságot nem kímélve lött meghirdetvel. De ám mind a háromszázezer nyaralandusznak, akinek csak vót az utazáshó önkőccsége a havi 49 ezerbű, vót továbbá friss munkavállalói igazolása, nyomtatója, s internetcíme, hunnét a kitőtött úrlapot elektronnyosan visszaküdhette. Támatt es fene nyüzsgés odalent a dércsipetű vidéken, kapcsótatták vissza a villanyukot, nyomtattak, szkennöltek szaporán, kit a yacht-bérlés izgatott, kit a trikolorcsöves szolárijom. De vót, azkit a nemzeti filmszerep, mer arra külön el lett rakval 50 milliócska, hogy az Erzsébet-programot népszerűsítő, előremutató háttérü filmek készüljenek a rögválóság napos oldalárúl, hadd tudgya meg, akit illet: Mária országába így nyaralnak szociálisan a közdógozók, amíg meg nem halnak.

2013. február 08.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy azki éhes vót a magyarok földjin, megérdemlette feszt, ha büntetni nem es büntette a törvén. De azt mán becsületes nemzeti civil nem túrhette, hogy a „nemzetközi” Ron Werbertül megvezetett tuggykik éhségmenetet szervezessenek az eppen elrugaszkodó magyar nép zsírján. Há hogy níz az ki, níztek egymásra, hogy promptom-bontom öszveállnak, oszt csámberoznak fölfele, Budapestre. Hezzá a hecc kedviér gyalog, mer mi másér? Arrú nem es beszélve, hogy mire föl mast éheznek? Há éheztek vóna a három éve elmútt nyóc évbe, amikő bővön vót miér, nem ám a fülkeforradalom trambulinjának csillagösvényin, világ nevetségire! Azt minden szalajtott szájszoci mondhasa a közmunka szünetibe, hogy üres a hasa! Menjen a hüttőhó, oszt egyen! Aki meg netántán éhezik, mer enhibája van, az nem vonulgat síruhába, hanem ül otthun a tévé előtt legyengülve és kalap. Hejába, minoritás minoritásnak nem vájja ki a szemit, hanem főtüzeli a magyar gyomorig menően. Hát erre mán csak köllött lépni egy férfiasat! A magik eszköztelen, kormántávoli függetlenségibe ezek a civilek el es határoszták, hogy élve az Alaptörvény s a kétharmad atta jogukval, bőségmenetet szerveznek. Arányossat, de méltót a nincsválághó, ami meg lett hirdetvel. De nem úgy, mint amaz kampánygírhősök, nem ám gyalogszervel a 21. század csúfjára, ha eccő az emberiség mán kitanáta a fideszbuszt, hanem szípen, keréken, főpántlikázva. Avvót a cél, hogy elébb éjrenek a nemzet mélygarázs alapú szívcsakrájába, mint a rongyosok. Mer ha ővélok lessz teli a Kihaénnem tér, akkó nincs ollan nemzetfizika, hogy a komen pisták oda beférjenek, oszt mehetnek haza békivel, csattogják az a retúrbakkancs, de szaporán. Na, így es lett, meg lettek

szentölve, oszt elindútak. Legelől öszvekapaszkodva a főcivilek a terepjáróikkal, s az akadémiai cigánzenekar. Megettök hosszú, tömött sorban gulyásálgúy, flekkentankok, tőtöttkáposztartálykocsik, ami dukál, s még az üvegezett szerkocsi egydecis pálinkás butéliákkal, rajtok a küs Orbán Viktor tisztótt képpel traubista korábúl. Mentek, mendegéltek, mint a kisgömböc, úgy nőtt a hírok. Ahont csak megállottak, bárki magyarnak oda lehetett menni a multságba, nem vót diszkriminácijó. Aki gyökér odagyütt tiszteletvel, s aszonta éhes, kapott egy adagval a műanyagtányérjába, de aztán mehetett isten hírvél, mer Buda nem vót oda az öszves csóradékot pógári pénzen zabáltatni. Hacsak a jobborcájúja nem gyött félre, oszt alá nem írt jókedvvel, bőségvel, hogy a prolik menetibe többet nem keveredik, hejszen mast lakott jól meleg ételtúl a családja nevide es, de ha másfél esztendő múlva, ne adja az Isten, a haza ellenzékbe szorul, amitúl egy csapásra éhkopp lesz, akkor mindnyájának el köll gyönni a nemzeti éhségmenetbe, ha addig meg nem hal.

2013. február 15.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy a magyarok országa egy szemhúnyásra nem maradott örvendnivaló nélkül. Eccó a kerál hozta ezt néki, másszó I. Fülkefor. Ki békötötte az istállóba fehér lovát, mivel hazahaladott Brüsszelbúl, hon bús hadát igen nyögték az euk, s mán ki es ment a balkonyra. Lenizett a lezárt Kihaénnem térre s tuttára adta az ott dógózó tömegeknek a világgraszoló fieskát. De azok mán érezték es a bőrükön, hogy esztán nem 660 ezer forint labanc-píz jut a magyarnak per koponya, hanem 712 ezer, ami, Istennek s az Eurónak hála, még nyőhet es, ha továbbra es illen szépen halálozik elfele, ki nem bírja a tempót meg a mórest. Na, erre olly éljenzés hallaccott Kerényi Imre rendezésibe, mind elfúttá az éhségmenetelők kalaptyát, ha mán magik le nem vették Brüsszel kerála előtt, bumburnyák voltakura. S álltak ott csóré fejjel, egy szálíg elcsúszval a szociluxus banánhéján. Abba vita nem vót, hogy kik rángattyák őket, mint a fél karú rablót a gyöngyösi kaszinóba, hová csak azér nem mentek bé szauna után, mer leütte őket a becsületes magyar szárazhő. Meg azér, mer ahogy a Fidesz Magyar Alpári Párt örök dicsőségire Kubatov uram szóvicce hirdette az ország háza előtt, csak a hatalomra vót éhes mindahány. Hejszen a miattok fönnálló szociális feszültcségen küel okuk a rendetlenkedésre nem vót, céljok antul inkább: a Bajnacsány malmára hajtani a nép tiszta vizit. Ahelett, hogy kóbászós rántottát termeltek vón odahonn a kiskertjökbe, mihő minden hejbe van, csak akarni kő a havi negyvenhétezer forintbú. Bezzeg gyalogóni van eszük, meg önkormányzati (!) luxusfürdőbe járogatni, inkluzíve douche-val, szaunával pártpénzbúl! Ahelyett hogy ríva keresnék gyermekeiknek a papsajtot odaki a hó alatt. Arrú nem es beszéve, szabad-e őket illen fürdőbe becsürhérozni tisztiorvosilag, hogy körömgomba vagy valami, s hogy aki ezek után, rendes gyöngyösi fürdővendég, oda bemén, annak a higénikus jogaival ki törődik a parttalan demokráciába? De erre is vót orvosság a keráli patikába! Mivel akkorjába az „alkotmánybíróság” mán csak a nagy mú bőrkötésivel meg páratartalmával foglalkozott, s villanyórát járt leóvasni szabadidőbe, ihol belémódosétották az alaptörvén gránítjába, hogy a népi demokrácia további kiterjesztésének érdekibe az életvitelszerű szaunázás a haza üdvire tekintetvel rendeletileg megtiltható. Méghezzá az alanti településeken, s szípen fel es sorútták az az öszves magyar helséget a Kárpátok ölin, ne legyen abbú problema, hogy egyik tőkömbököm alkotmánybíra így érti, másik úgy, oszt nagy fifikosságába még fogódzót es keres valamék korábbi bűnös döntésibe a pártállam talaján, amíg meg nem hal.

2013. február 22.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy a magyarok I. Fülkeforba vetett centrális akarata egy lendületvel törülte el a dejákság úgynevezett röghő kötésit, mi az elmútt nyóc évbe ügön visszavette az ifjúság jövőbe vetett bizalmát a komonisták röge alatt implicity. De ám belé törülték el, igényest a nemzet ezeréves talapatába, hogy ahó ne nyúlhassek mindenféle alkotmánybíró, de maga a kerál se, amég máskép nem gondúlja. Márpenig mér gondúná máskép az a férfiú, kirúl immár az egész lonyhatag Ejrópa tuggya, hogy el nem tántorul, s mindig igényesen azt gondolja, amit gondol. Megmondotta, hogy a fölvételi keretszámok forradalmi elvetése után, a magyar üdő méhibe most született meg a pillanat, mikő az ország gyüllése a

maga kétharmadájának segedelmevel ettől a csökevéntől es megszabadul. Mer hun helyes alkotmányos elv az, hogy az egyiknek, hezzá a magyar jövő zálogának, kijér a magyar jelen fülkefóristái éjt nappá tével hadakoznak a múlt setét erőjével, hogy egyes egyedtéig csak annak kölljön vissza füzetnie az édes anyarög büdtségibe a küs összeget, amér vérvél, verejtékvel a haza kifősőökétotta? Hát ne csak annak kölljön! Mer a rög mindenkié! Annak föl-földobott köve nem ám játékszer, nem ám eccő használatos fecskendő, ha ez nem es teccik a nyugotrúl pénzelt Haha-féle szekértoloncoknak a telefonos hídfoglalás terin. Mer álljon má meg az a csámpaliberális menet! Elébb vagy utóbb csak meg köll kérdeni a dógozó nép színe előtt: millen egyenlőség az, ahon egyedül a diploma forintosétható?! Há a rögtű nemcsak az a frissdiplomás kapta meg az eligazétó anyatejet ingyenes képzés keretibe, hanem a régi diplomás es, meg a nemdiplomás es, a hidegburkolóig és satöbbijig menően. Mármost a turul nem strucc lévire, egy komplett nemzet nem dughassa homokba a fejit, annak látni köll, hogy mér menynek ki dógozni, akik istennek sajna kimenyenek. Na mér! A kimondott haszonszerzésér! De nem ám a hazájoknak, hanem ennen magiknak, mit elkőteni idegenybe nem átallanak. És mér!? Csak mer momentánd a többszörösít keresik annak, amit a szülőhaza melegibe! De ebből a belhoni magyar embereknek hasznok nem származik, csak a keserűség! Épp ezér, az egyenlőség elvitű sarkallván láng betűkvel lett beszavaztatval a röghőkötés gyászos helyibe annak eltörlése, minek keretibe ki amivel többet keres odaki, azt szabad akaratabú, esélykiegyenlítési célzatval a nemzeti Antirög-alapba befizetni tartozik. Nem ótómaticusan, csupán mindaddig, míg a külhonn és itthol dógozók közti jövedelemkülönbség a mondott befizetések folytán meg nem szűnik, sőt ellentétibe nem fordul, mitűl fogva, ha még mindég Burgenlandba akar orvoskodni az illető, a különbözetet akar vissza es kaphassa, ha addig meg nem hal.

2013. február 28.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy a kivont forrásval elkűdött egyetemi oktatóknak bitang szerencsējők vót, amennyibe nem hitták őket Simor Andrásnak, ki ügön rosszul járt az utolsó munkahetibe, mer a Finkelstein-skálán az üveget es kiütte a bésorolása. Evégből az akasztás versus lefejezéspártiak a kurucmagyar hírlapinfó szerkesztőségibe bémutatták a szereteti békenagybilincset, kit a CÖF égisze alatt föl es ajánlottak a Magyarok Nagyasszonyának. Ettől vagy nem, de az ország házába kacagval ütött bé a kikelet, hon a virágnak megtiltani nem lehet, hogy cigán képviselőnt fehér létire megdöfjön, ha meg nem es kévánhattya. Evvót az I. Fülkefor újjévalasztatása előtti utolsó tavasz. Fővött es a galambepe az öszves kormányzati boszorkánkonyhába, allig fért a bőribe a szellem napvilága. Fővött, de ám magyar epéből, s nem holmi nemzetközi karvalyébul, ki hun ezt fúvik a likjábú, hun azt! Fennen rotyogtak a lábasok, süstörögtek az üstök, abárolták a húsz évre rúgó jövőt, tőtötték a kampánykóbaszt ösmertető füzet képibe, amit kikűttek tekintet nélkül mindenkinek, ha megérdemlötte, ha nem, ha szegény vót, ha nem. Óvasgatta es a nép jó kedvvel, mer szép küllemű füzet vót, s még hulladékpapírnak se derága, hejszen nem vót többbe, mint az öszves magyar hajléktalanok kistafférozása egy-egy esztendőbe. Nem mintha szükség vót vóna illen füzetre! Ellenkezőleg! I. Fülkefor országa a legtöbb EU országnál, számszerént háromná es, jobban teljesített, úgy a mutatottak, mint a mutatók tekintetibe. Úgyannyira, hogy mán minden második gyerek, akkó es gyerek vót, ha nem es vót gazdag, mi a Gyurnai Bajnacsány érájába el nem lett vóna mondható. Annyira nem vót a haza ellenzékbe, hogy ellenzék se vót szépszerént a házába. A nyugotrúl pénzelt libagág minoritás kacagságra vót vóna csak érdemes a lármájával, mán ha lett vóna üdeje kacagni a rezsím öklinek, a békemenetnek. De nem vót, mer éjt nappallá téve masérozni köllött mindenhon, ahun csak egy iceg es meg akarta dönten a kormányozót. Őt, ki eleven kőszikla gyanánd lavérozta kiválasztott népit a matolcsi kánaán fele, minek mán látctak a körvonalai. „Főd, főd”, rikkantoszták a bőség árbockosarába a szógálatos kliensek, mer a „területalapú támogatás” ügön hosszú szó vót, hezzá küssé labanczos es. Ami penig a rezsím öklit illeti, azér se vót ideje néki, mer darutollval a kalaptyán bé köllött hatoljon a megújúlt fősőoktatás szentélyeibe. Méghezzá effektív tanétási célból, hejszen mit csinálhattak vóna, ha eccő a HÖK behívta őket, mondván, erőst sérült az új oktatáshó való joguk, s epp elég nékijök, ha a kötelező, szabad listázhatás fejiibe rendet tartanak a megbaszandók ratyitarka seregibe, amíg meg nem halnak.

Parti Nagy Lajos: Magyar mesék - március

2013. március 01.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy a kivont forrásval elküldött egyetemi oktatóknak bitang szerencsésük vót, amennyibe nem hitták őket Simor Andrásnak, ki ügön rosszul járt az utolsó munkahetibe, mer a Finkelstein-skálán az üveget es kiütte a béSOROLÁSA. Evégbűl az akasztás versus lefejezéspártiak a kurucmagyar hírlapinfó szerkesztőségibe bémutatták a szereteti békenagybilincset, kit a CÖF égíse alatt föl es ajánlottak a Magyarok Nagyasszonyának. Ettül vagy nem, de az ország házába kacagval ütött bé a kikelet, hon a virágnak megtiltani nem lehet, hogy cigán képviselőnt fehér létire megdöfjön, ha meg nem es kívánhattya. Evvót az I. Fülkefor újjéválasztatása előtti utolsó tavasz. Fővött es a galambepe az öszves kormányzati boszorkánkonyhába, allig fért a bőribe a szellem napvilága. Fővött, de ám magyar epébűl, s nem holmi nemzetközi karvalyébűl, ki hun ezt fúvik a likjábú, hun azt! Fennen rotyogtak a lábasok, süstörögtek az üstök, abárolták a húsz évre rúgó jövőt, tőtötték a kampánykóbászt ösmertető füzet képibe, amit kikűttek tekintet nélkül mindenkinek, ha megérdemlötte, ha nem, ha szegény vót, ha nem. Óvasgatta es a nép jó kedvvel, mer szép küllemű füzet vót, s még hulladékpapírnak se derága, hejszen nem vót többbe, mint az öszves magyar hajléktalanok kistafférozása egy-egy esztendőbe. Nem mintha szükség vót vóna illen füzetre! Ellenkezőleg! I. Fülkefor országa a legtöbb EU országnál, számszerént háromná es, jobban teljesített, úgy a mutatottak, mint a mutatók tekintetibe. Úgyannyira, hogy mán minden második gyerek, akkó es gyerek vót, ha nem es vót gazdag, mi a Gyurnai Bajnacsány érájába el nem lett vóna mondható. Annyira nem vót a haza ellenzékbe, hogy ellenzék se vót szépszerént a hazába. A nyugotrúl pénzelt libagág minoritás kacagságra vót vóna csak érdemes a lármájával, mán ha lett vóna üdeje kacagni a rezsím öklinek, a békemenetnek. De nem vót, mer éjt nappallá téve masérozni köllött mindenhon, ahun csak egy iceg es meg akarta dönten a kormányozót. Őt, ki eleven kőszikla gyanánd lavérozta kiválasztott népit a matolcsi kánaán fele, minek mán látctak a körvonalai. „Főd, főd”, rikkantoszták a bőség árbockosarába a szógálatos kliensek, mer a „területalapú támogatás” ügön hosszú szó vót, hezzá küssé labanczos es. Ami penig a rezsím öklit illeti, azér se vót ideje néki, mer darutollval a kalaptyán bé köllött hatoljon a megújult fősőoktatás szentélyeibe. Méghezzá effektív tanétási célbűl, hejszen mit csinálhattak vóna, ha eccó a HÖK béhívta őket, mondván, erőst sérült az új oktatáshó való joguk, s epp elég nékijök, ha a kötelező, szabad listázhatás fejibe rendet tartanak a megbaszandók ratyitarka seregibe, amíg meg nem halnak.

2013. március 08.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy Habony Árpádnak, a magyarok kerála főtanácsossának, hajdani koronagondnoknak, s kendóbajnoknak támatt egy kis titkos próbaüdüre bocsájtása. Na, ez pont lejárt vón, s jó magaviseletbe, mikó eccócsak megírta a bolsiberális karvalsajtó. Szabálhont belétagosott a személyiségi jogaiba, dacára, hogy a „bocsájtás”, miképp a neve es mongya, nem büntetés vót, ha vót es bírósági vonatkozása. Hanem rutín-intézkedés vót egyfelül, markáncs figyelmeztetés másfelül: aki nyugdíjjas úttesten átkeltibe (bérelt!) terepjárót keresztez, s arra ráutaló magatartást tanúsét, mastantú a Lexus-Habonyval tanálja szembe magát, s meg es nízheti egy füst alatt. Emmá benn vót az Alaptörvénybe, méges leírták az új titkos nevit, ollan rafinált láccatot kőtve, mintha a Fővárosi Bíróság ötét „elítélte” vóna garázdaságér, holott az igazság ettű legalább egy, ha nem kettő féktávolságra vagon. Arrúl nem es beszéve, hogy ami meg se történt, hány esztendeje történt meg se! Hatná es több! A tények szintjin avvót, hogy I. Fülkefor főtanácsossa a kudarcba fült rablás tárgyát képező Lexus-terepjárón vett részt a közlekedésbe. Ekkó túntek föl a trükkös nyugdíjjasok, kik az úttesten való átkelés ősi módszerit alkalmazva, életszerűtlen lassúsággal előtte elhaladtak, s ötét mozgási szabadságába áperté akadályozták. A meglepett főtanácsos élt a gyanúpervel, s a motorzúgást átalkiáltva ismertette vélök annakelvi lehetőségit, hogy legközelebb nem fékez, hanem elüti illetőköt a bűdös piczába. Evvel haladott es vóna tovább, ha elkövetók a korholó hang gazdáját keresvén szemet nem vetnek a nagy értékű, de bérelt objektumra. Habony uramnak nem maratt más választása, mint méterekvel később esmég rea lépni a fékre, kiszállani, s preventatív önvédelem keretibe, a tettes-házaspár bűnjelnek teccó bévásárlókocsiját belétagosás által működésképtelenné tenni. A

célszemélek, reményeikbe csalatkozván, ezen intézkedés arányosságát erőst vitatták. Mit vót mit tenni, a bérelt autójáér küzdő kendóbajnok a trükkös páros férfi tagját fejre irányuló leütéssel, női tagját hasba való rúgással átmenetileg harcképtelenné tette. Ezek után a Lexus-terepjárót a tetthelyről kimenekítvén biztonságba helyezte. De nem számolt az ellenérdekelte fél dühivel, akarki es legyen az. A hoppon maradt tolvajanduszok szívós főjelentgetése, a „bűnüldöző” szervekkel karöltve elérte célját. Több év alatt jutottak el az ótót szabálosan bérlő főtanácsadóhoz, de meg nem büntették! Hanem a garázdaságnak titulált eset kapcsán, minek kétrendbéli könnyű testi sértésig menőségít a tisztótt bíróság nem állapótotta vót meg, két év próbaüdüre bocsájtották. Aki hiszi, aki nem, ne trükközön a centrális erőtér úttestjin, amíg meg nem hal!

2013. március 14.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy a győztes szabadságharc és hidegháború negyedik évibe, a magyarok földjé még mindég nem magyar föld vette körül. Mán csak ezér is legfő ideje lött megregulázni a meteorológiját! Mer az mégse vót rendbe, hogy gyütt a szél, ment a szél tökönpaszujonvást, s lengetett, amit tanát. Lengessen otthol, piacgazdasági környezetbe, vagy ahon akar! Le lett törvénykezve, márcziusi szél zászlót a magyaron küel nem lengethet, legfőllebb a székegyekét, meg az árpádsávossat, ha valakit le kő rendezni a maga járásán. Lényegibe az únió majomzászlaja se vót tilos, arrú még Kövér László uram se tehetett, hogy nem vót rea tömegigény, csak lógott a sutba s ványadott. Le es szették az illetékesek, köllött a nyél kaszára, kapára, hejszen valamire kapni köllött a magyar embereknek, mikó a bajnaista gázzógalátatók a szippant mohóságokban tövig hústák a gyufát kifele. Ez akkó vót, mikó I. Fülkefor eccócsak drágállani keszte az áramot, meg a gázt, s azt gondúta, ahogy röpüni tud, úgy evvel es elbír. Hejszen mire van az erő, mire a pungáshatalom, mire a dógozók állama, e híressen jó gazda, ha nem arra, hogy az eddigi szógalátatóknak alómarsot kévánva a rezi csapját a maga csaposaival markótassa meg, de szoroson. Mer azoknak mán a markulás es tiszta haszon, hogyne adnák annyiér visszamenőleg es, amennyit a kerál mond a magyar emberek érdekibe, kiknek kerül, amibe kerül. Ki vót ez fundálva, le vót kormánrendelkezve, mint a parancsulat. Hanem erre micšinátak az elvetemült gázzógalátatók?! Szabálhont pucánkottak jogilag! A csúrés-csavarás leple alatt bíróságon támadták meg a magyar emberek eleven zsebjit. S mit tett erre a hatályos törvények alaptyán az elveteműt magyar bíróság? Az extraprofitty lovagjainak adott igazat! Föl es hördűtt erre a kétharmagyság pógári pártja, majd el nem fúvintotta az ellenzéköt, a setétben bújkáló gázzógalátatók internacionalista csolkosát, ki avval vót megbízva, hogy figyelemelterelésbű az Alaptörvén módosításával kekecójon, Édes kórusba az aberát Ejrópával, kinek má Petőfink es megizente: foglalja ám tisztótt / stratégiai partnerünk, a németek kurvannyát / nem a mű nemzeti rezsinket”. De hejába, mer a módosítás el vót döntvel, szakmai érv ellene nem szólt, erő erőst mos, Barroso orra attúl fokhagymás, dakota non boronat. Ozsonna után meg es szavaszták legott, szégyenpír orcájokat íziknyi el nem hatta, de elébb bévették utolsó módosításnak azt, amivel mán három esztendeje kezdenjök köllött vóna: ha az úgynevezett „bíróságok” nem a magyar emberek érdekibe ítélnek, azt a legelső magyar ember facebook segedelmivel vagy baráti esemesbe bármikó megsemmítheti, átalírhasza, torkukon leszuszakolhasza, amíg meg nem hálnak.

2013. március 22.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy a Mária országa últ a márcziusi hó alatt, minden világos vót, mégse vót reggel. Annyiba vótak informálva, hogy a frissen kitűntetett elmenáci, a kerálpárt szavazóinak egyik legnépszerűbb ojságírója, Szaniszló tesvér tanétásaibúl megtudhatták, ki kütte a hófúvást, s mi célbú. Az emberszabású zsidók kútték rea a szkítamagyarra a Moszad robotrepülőjin. Na, mivel az effajta karcos fővetés szembe állott az általa képviselt értékekvel, Balog miniszter végül megkérte a díjazottat, szíveskedgyék a díjat visszaadni. De a nagy hezitáltába elébb megjegyezte, hogy az ú rossz döntése mégés jó döntés vót, s nyilván Halász kolegát es az vezérelte a lobizásba, hogy a Szaniszló tesvér hallatára, mint a tömjénére, az öszves hazaáruló visszaadta a korábbi díját, s tisztult a névsor, ami rea es fért vérvonalice. De nemcsak evvel vót elfoglalva az ország, kit vészek

hányának, hanem a belügyminisztérium esemésével, mely szabályhoz beléhasított a magyar délelőttbe. Föl es pesdült a nép, leste, mikó fogy el mán a kűs benzinja, mer akkó végre átülhet a szomszéd autójába, és így tovább, ha köll péterpálig vagy amég a kerál meg nem köti a cipőfűzőjét, s el nem indul kamerával, mikrobuszval, Pintér kolegával, hogy kimentse népit a hóból, s ha prompt Csíkszeredába valók, ehő gratuláljon es nekik. Ez akkó vót, mikó a magyarok földje, három év renoválás után, ász-pász-mitkalimpász, Ejrópa legversenyképesebb országja lett, de a távoli Jordániáig menően. Ebbe vita nem vót, mer nem vót mirül. I. Fülkefor ollan kerál vót, hogy amire lesuppan, s amijével, arra reamonta: ihol e' a talpam, s onnantú ott es vót néki, jancsiszeg se különben. Ki véle kötött ki, a tényekkel kötött ki, miknél csak ű vót makacsabb egyedül. Brüsszelgették őtöt a mobil alaptörvényivel, hogy szembemén az ejrópai evvel-avval, de ű oda konfront állott, s toppantott, hogy tényeket akar. Akkó megen monták, de kórusba, hogy nekik alapos a gyanújuk, a tisztótt kolega szembemén mindavval, aminek a magyarok es a tagjai. De ű megen toppintott, hogy mutassák meg néki a mindazt meg a szembét konkrétan, mer amivel gyönnék itt a kettősmérce-lóbálók, az nem tény. Hanem? Hanem az a tény, amit ű akar. No, addig-addig burungérozott, hogy eccő reahagyták, oszt megkerülték, politikai családon bévül es küel. Ki lép jancsiszegbe, ha nem muszájn? S mivel látták, ollan keráluk van, hogy ki nem adja kezibű a jogart, míg csak rúg, harap s alaptörvénykezik, megkerülték a magyarokat es országostúl. Váltásák le magik, gondúták, mégescsak az ő jancsiszögjök. De nem váltották, csökkent a rezszi, nőtt a népszerűség, ültek a magyarok egymás kocsijába, míg a benzin tartott. Egyedül vótak, níztek bele a félhomályba, mi nekik a legkedvesebb munkafény vót, amíg meg nem haltak.

2013. március 29.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy ami vót, akkor vót, mikó a neonáci Jobbikot tilos lött neonácinak híjni, legalábbis első fokon, mer sértette a jó hírnévjit, hogy mindenféle iced történészektúl csak úgy, falmellékin le vólhatott neonácizva neonáci lévire, minekutána „neonácinak nem nevezhető” lött a hivatalos titulusa a neonáci Jobbiknak, a magyar parlament harmadik legerősebb pártjának. Na, ettú még gyütt a tavasz, gyütt a nagyhét nagy hóval, de mán Tél Tábornok tutta, mi a regula a magyarok földjin: I. Fülkefor epp csak fölberluszkodott a levele mellül, mit a német gyerekeknek fogalmazott, epp csak elkezdte bífűzni a hétmérfődes cipőpertlijit, mán iszkolt es őfehérése vissza ahonnant gyütt, Labancfődre. Oda, hun a demokrácia fügefalevele megett nagyon es függő kezekbe vót a független médiija, konkrétan a harács-érdekelt energiacegek kezibe. Azkiknek ügön nem teccett hogy a magyarok kerála beléköpött a levesökbe, de magosról es kimonta milljók elnyomott akaratát: az áram én vagyok. Nagy acsarogtokba nemzetközileg özvefogtak a magyar családok ellen, minek keretibe odaszótak főnrű a német köztév gyerekhíradójának, hon a sok megfélemlített Kika-dógozó mán szaladott, es azon mód egy perces tudósétást animált özve hazugságokból, nohdacú valótlan tényekből, fals véleményalkotásra késztetve a német gyerekeket, mondván, amék ország nem tartja bé az Eu szabályait Eu-tag lévire, azt piros lapval lehet büntetni, mint a futbalba. Emmég átaljába igaz es vót vóna, hadd tanuljon a gyerek, ha a saját csallánosukval sörprögttek vóna. De nem, hanem a szuverén Fülkeufőriárúl vélelmezték, hogy a politikusok többsége úgy döntött, eztán az ország legfontosabb bíróságának kevesebb lesz a jogosultsága. Meg hogy a kormány azt akarja, a médiából csak jó híreket halljanak a zemberek. S némely rádióadó azér nem kapott tartós működési engedélt, mer a kormányról rossz vót a véleménye. Na, ezt a totállis hazugságot állétották a gusztustalan médiatermékjökbe, es nem folytott ki a savós szemük. Mintha az EU valami hájszemrittyem vóna öregistenvel a közepibe, ki majd megmondja, hogy mit igen es mit nem. Nem oda Kika! Megmondani itt van ű! Nehogy mán néki, öreg futbalistának akargyák magyarázni, merre pöttyös a pettyes! Evvel együtt ügön sajnálja a német pulyákat, mer a gyermek nem arra való, hogy mindenféle politikai agyomosásnak legyen alávetve. Illyen az ű magyar királyi ARD-jében elő nem fordúhatna, ha penig mégés, hát, kedves német gyerekek, ott mindenki röpülne egyetlen perc alatt, s nem a szárnyával, hanem ellenkezőleg. Ezennel zárta es a levelit, aláírta, titkosétotta, oszt ha mán rajta vót a bakkanca, elvitte a póstára egytúl egyig. Aki nem hiszi, álljon bé mögéje a sorba.

Parti Nagy Lajos: Magyar mesék - április

2013. április 05.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy az Úr 2013dik esztendejibe a fennvaló szíves gesztusaképpen az ezeréves Kerálpárt huszonötödik születésnapja egybeesett a Húsvét innepivel, ezáltal es kihangsúlyozva az esemény rendkívüli jelentőségét. Na, I. Fülkefor köszönte szépen a lehetőséget, de a legendás szerénységibe el es hárította, nem, mennyei Atyám, mondotta a telefonba, hát kik vónánk münk, én és a tanítványaim, hogy így reatelepeggyünk a kórmenetelő nemzetre? Hejszen miolta csak a fejünkön máskép tapad a haj, még a kús láccatát es el akarnók kerüni hogy azok vónánk, amik vogymuk, áperté a főtámadás és az élet. Nem kő nekünk kórmenet, sohse es köllött, pláne nem nagyszombaton, amint ki teccettél szaszeróni, Elleszünk mink a nagypéntekvel a Lendvay uccába bővön. Sajna sajnórum, ez avval jár, hogy másnap nem tekénthessük meg, ha gyönnék megemlékezni rólunk a tiszta orcájú fíjatalok, kiknek ezúton kévúnunk molinós, békés ünnepet. Az élet rendje az az élet rendje, csinálják csak magokba, a saját szubkultúrájuk szerént, mink se szívesen közősköttünk János bátyámékkal vagy akár Imre bátyámékkal, anno. Nem köllünk mink ahho hogy ünnepljenek münköt, csak zavarba gyönnének, mint a múltkor, ha béhínánk öket a kertbe vagy kiállanánk a Kövér meg a Bayer kolegával integetni nekik. Még aszinnék, az élökre akarunk állani, penig nem. Hejszen úgyes ott vagyunk az élükön, amég világ a világ mindennek ott vagyunk az élin, a beretvát es beleértve, nem kő semmi további ojnározás, mennyei Atyám, csak öszvefogás legyen meg szeretet, ha török, ha szakad. Elbambizgatunk mink magunkba, válogatott öreglegények, abba hiba nem lesz. Torta se kő, aki nagypénteken tortát eszik, az a tuggyukki annyit is ér. Mi, alapító atyák biztos nem, egye csak meg az eccerű nép, ha mán úgyes ott kórmenkedik kilométeres sorba a Blaha Lujza térig az édes szájával. Így es lött. Bambit ittak, narancsízűt, nem es csak, hogy emlékezzenek a régi üdökre, mikó bambi má nem vót a nemzetközi liberálkomonisták ármányaképpen, hanem a bambi a B. kollégijomra emlékesztette öket, hon görbületlen útjokra indultak tiszta forrás gyanánt, mit I. Fülkefor fakasztott s fakaszt azóta es. Orcájok pirítékjával jót beszélgettek, hogy öszövetség ide, újszövetség oda, ma es az áll értékrendjük közepibe, mint negyedszázada. Konkrétan a munka, a család, az otthon és a nemzet az, ami olly markáncsan megkülömbözteti öket mindenki mástól, mint Makó Jeruzsálemtől. Vót tán kús bizontalankodás, még tán „kanyar” es, de ahho, hogy a múltból indultak, s a jelenen átal haladnak a jövő fele, ahho kétség nem fér. Továbbá akik bambiseviknek megmarattak, a lelkök mélyin mán akko es színugyanaszt akarták, mint most, s hogy ez bajnak nagyobb vagy igasságnak, döncse el a kurtafarkú malactúr.

2013. április 12.

Egyszer volt, hol nem volt, vót eccő egy ember, úgy hitták, Sárgacsek. Nem vót nagy ember, de legkisebb se, hejszen a magyarok országába mindég mindenkiné vót küssebb, hogy a legrúghodottabbnak es legyen, kibe rúghassék. Egyedül a legnagyobbnál nem vót nagyobb se a Jászság, se a Kunság, se a karcagi bíróság. Annak nem parancsút senki, csak az Erő, akiről hittön hitte, néki van egyedül. Mér ne hitte vón, hejszen akarkit bokán viccentett vagy sípcsonton trafált, az sziszegett, fejet csóvált, legföllebb intézkedést sürgetett, oszt kalap. Ahelyett, hogy az aljas tévedésit bélátta vóna, mer zsigerbú, a kettős mércéjig menően gyűlölte a magyarokat. Nem ám I. Fülkefort és udvarát, hanem a dógozó népet. Irígységbűl, hogy illen kerála vagyon, ki szabálhont kiverekedi a magyar családok rezsiijnek csökkentésit, kerüljön nekik, amibe kerül, s egy füttyre meg es szavaztassa a mókuseörs parlamentvel. De ám a kiadott vérszipók esztán es gyöttek a jogval, s vót „bíróság”, ki a javokra ítelt! Meg köllött mán mutatni, hogy Magyarország a magyar bíróságoktól eppúgy nem hagyja magát, mint a nemzetközi magyargyűlölök nyomásgyakorlásától. Addig-addig, hogy világraszólló aláírásgyűtés kezdődött, akarja-e a nép személyes adatai főtűntetésivel, hogy

küssebb legyen a béfizetnivalója. Ha szegény, kicsivel, ha gazdag, sokval, ahogy illendő. Ammeg gyakorló szabadságharcos lévire hogyan akarta vón, ha eccő kapott es valamit, legyen néki mibű visszaadni a négyszeresit. Na, főkampányozódott Mária országa, sercegett a madzagos golyóstoll, a kereszttyén Ejrópa legjobb közszógalati Híradójába minden estve fölövasták, ki írta alá aznap a Rezsicsökkentés Egyetemes Nyilatkozatát névszerint. Ebbű látták, hogy ki nem. S hogy pont a Sárgacsek nem. Kiszálltak hezzá, jobb, ha fész, tufész, monták, de ű megkutyállotta magát. Inkáb adgyák néki oda a ráesőt az adatgyűjtés kőccségibűl, egyhavi rezsicsökkentés kigyün belüle, ha nem kettő. Hogy a forradalmi nyugdíjszámlájárú ne es beszéljen. Továbbá mi lesz az ívekvel, kérde. Azok egyfelül kirajzolják Ejrópa egin a magyar igazságot, felelte a köztévé, másfelül szépen fő lesznek kubatovozva. Na, ű nem, monta Sárgacsek és bécsukta az ajtót. Másnap az öszves euzászló csóré rúdján ott feszített a molinó, hogy „Le a Sárgacsekvel”. Meg hogy „Sárgacsek, takarodj”. Na, takarodott es, annyirán kiheccölték, nem vót mit tenni, ebrud a fakó. Onnantú legalább nem vót rezi semmi, egyedül azt köllött béfizetni pirosfehérzöd csekken, amit. Állott a nép a szabad ég alatt napszám, oszt mikó megkapta a gázfejadagját, meg a villanyt, minden vételezészko aláírta az árkust, hogy Magyarország nem hagyja magát. De senkitű se, I. Fülkeforon küel, Avval tolta haza a fényt kézikocsin, amég meg nem halt.

2013. április 19.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy Mária országába közelebbű nem ösmert valakik elfeledték főszenteltetni a 2011-es népszámlást, minek meg es lett az elfogadhatatlan eredménye. Sajnos, a számok ravasz nyelvin kétmilijóval kevesebben monták magukot keresztény felekezethő tartozónak, mint tíz esztendővel korábban. Ezér, ezér nem, a Kárpátok Esze cím büszke birtokosa, minden magyarok kerála eccőcsak nem bírta tovább, oszt jártába-keltibe megkifogásulta az úgynevezett európai fővilágosodást. Korszakos meglátása szerént, Európába nem más, mint egygy agresszív szekuláris politikai látomás uralkodik, minek a hívei ügön sajnos töbseget es alkotnak. Horibile van képök ezt progressziónak híni, sőt egy Istentűl mentes társadalom fölépítésén munkálkonni, s a vallásrú úgy vélekszeni, hogy az kinek-kinek a magánügye. No, ezt ű, ki a kereszt jegyibe eszmélkenni puchó gyermekkorátűl nem rest, el sose fogadhassa, s keresztény bõrit le nem veti, akarhogy nyúzzák es a magyart. Mer nyúzzák! Egygy három éve tartó, öszvehangót lejárató kampány keretibe! Ennek során mán az a kűs lepel es lehullott a nemzet- és hazaárúlók maroknyi fogafehérjirűl, mellyet a kerál es szeretetpártja eddigelé ökelméken lengedözni hagyott. Nem vót mismásóni mit, aki nem vót a kerálval, az ellene vót, azki meg ellene vót, az a magyarok ellen vót, mer üzleti sérelembűl nem bírta lenyelni, hogy I. Fülkefor mintaparlamentye éjt nappallá téve bővíti az Alkotmánybíróság kűs jogkõrit, még bővõbb es nékijõk, mint azt a háládatlan kececjei érdemõlnék. Evvel egyűtt a sok ejrópai zűgfirkász, meg magyargyűlõlõ politikus rég megatta vóna magát az unortodox magyar igazságnak, mi egységesen es a magyar igazságnak megfelelően vót lekomunikáva. Csakhogy egy jól körülírható, magát tévesen magyarnak tartó liberálminoritás, a félretájékosztatás fegyverivel folyamatossan lázétotta Európa mondott szekulárjait, kűknek a firlefrancos ojságjai a Magyar Nemzet-Magyar Hírlap tengelyhõ képest mégescsak a hunafaszom perifériján vannak, mán bocsánat. Ezér nyikkot se tunnak Ejrópa legjelentõsebb konzervatív forradalmárűl a maga kiobbanó szellemi potenciáljáva. Penig könnyű vóna bélátni, amit minden békemenetista, minden követségi levélíró úgy fűj, mint a hiszekegyet, hogy I. Fülkefor országa sikertörténet, ahun definitive minden rendben. A nincsmindenrendben-féle bérárvékolók törpeléptékű nagy pofája nincs rendben egyedül, mellyel furtonfurt ellenkezõ értelemben nyilatkoznak, ami a hazugság szinonímája, semmi más. Mentségõkre szóljon, hogy nem magyarok, s az anyagi haszonszerzésen túl a nemzetközi tuggyukik mozgatják õkõt, de a sabotázs alapú hazaárulásig menõen, amíg meg nem halnak.

2013. április 26.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy egy csicserfüttyhedt hajnalon I. Fülkefor legózott a parlamentbe. Magyarországgal fáradott, mit az ejrópai örökség legódarabkáiból rovott öszve a maga unortodox képire és hasonlatosságára. Olyan es lött, hejába kunkorkottak eggyesek. Mán az utolsó izeköt pattingatta bé, mikó munka alapú zümmögést hallott a Kihaénnem térről, hon epp láncfűrészölték kifele a fákat. Hársat, platánt, komonista ezüstfenyőket pláne, hullott a forgács. Engedélyvel, ahogy köll, mer előző este megkútték magiknak a kivágérek a pappírt, hogy holnaptú az öszves fa életveszélyes, minek folytán ügön gátulja a túristamilliókat, inkluzíve magyar embereket az épület északi sarka akadálmentes lefénképezésibe. I. Fülkefornek ki se köllött níznie az ablakon, úgy es látta, hogy tisztúl a kép. S evvót a lényeg, akarhogy es füttyútek a hazaáruló ződrigók, a rea ruházott örök többség akaratóbú az erőseb kutya baszott a paravánra. Ki penig kunkorkodott, még örúhetett, hogy a többi budapesti fa-delikvencset es ki nem vágták egy koszval, hátha a kerálnak arrafele támad egész alakos közfeladata fotózkodni. Az Orbán-tévé bémonta, hogy a Főd napja tiszteletire a keráli kormán 133 új fát fog telepíteni, a régít meg karitatíve hasznosítsa, mint mindent, amihó hezzányúl. Miér, miér nem, mégse így vót, hanem ahogy lött, úgy. Harmadnapra, epp a Főd napjának hajnalán visszánőttek legyalásztukból a Kihaénnem-téri fák. De ám sűrűen, s végig a Duna meg a liberálkettes villanyos karéja köszti csóré terepen! Zengtek-bongtak, mint egy főd mélyi fafúvószenekar, s arasznyit es gyarapottak fertályóra alatt. Bénőttek a Nemzet Mélygarázsát, Tisza Esvány megérdemőt helyit, mindent. Nem vótak tekintetvel se a konzervatív forradalomra a maga '44es álmával, se a szegén keráli favágókra, kik önfeláldozóan reájok akaszoktak. Egy pököm kús hársfára négy es! Ammeg nyótt vélök egész a kupola magosáig, mán sírtak, könnyörögtek, darúval köllött leszededetni őket, olykó százat es. Kövér László kihíjta a terrorelhárétást, gyött hókotrókval a katasztrófavédelem, fölszállott mind a légierő, hejába. Mán bé lett falazva az öszves térre néző ablak, bé lett tiltva minden égi és földi felvétel, de őkelmék csak vetették az árnyéket, s telimadár füttyöztek mindent, kilincset, falat, államtitkot. Addig-addig, hogy ellehetetlenültek a demokratikus parlamentarizmus munkakörülményei, amér a teljes történelmi felelősség a magyar és nemzetközi ballibellenzéket terhölte. Végül az utolsó darúval kiemelték az ország tornyoskalácsát a természet álnok csapdájából. Ménkú lassan, de lött épület es másik, demokrácija es A kerál parlamentye penig ott lógott fennen, himbálkozott az ernyős semmiben. Onnantú turulokoptervel jártak bé a dógozók, s le se níztek, amég meg nem haltak.

Parti Nagy Lajos: Magyar mesék – május

2013. május 03.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy a magyarok kerála lement a vidékre kormánúlés céljából. Ott panyókán ement a bótba, kérde, hogy ez egy bót-e? Ja, monták néki, mire lefénképeszkedett vélök, s belépett. Aztán mennyi a forgalom kérde könnyedén. Hát, úgyahogynyi, monta a bótos. Mastan még a dohányneművel es kevesebb, mer azt ű nem tuggya sajnos továbbiakba biztosétani. Akkó azt hon fogják árulni, rebtent a kerál szeme se. Sajnos a konkurencijánál, monta a bótos. A másik bótba-e. Abba, monta a bótos. Mer az nyerte el? Úgy van, monta a bótos. És az hun van, enyhétette tudásvágát a kerál. Szerencsére egy zsákuccába, monta a bótos, amivel az ódiencia véget es ért. Kigyüvet I. Fülkefor huncfutúl megjegyezte, hogy nem az Apektú gyütt, emmeg mégse monta, hogy mennyit árul. Az ajtóba egy nagy aktivista várta a kerált, hogy lerendesemberezzé, majd halattak tovább, míg fíjatalokba nem botlottak. Jónapot fíjatalok, monta a kerál, s maga es bémutatkozott a nevel. Lehet-e kapni ótogrammot, kérde a fíjatalok. Lehet, monta a kerál, de sajnos még dógozni köll néki máma, inkább mongyák meg, hányadikosok. Errúl asztán elbeszélgettek. Kúsvártatval útba ejtettek egy asszont, ki megkérde: tuggya-e I. Fülkefor, hogy üelötte I. Ferenc József járt ottan utoljára. Na, ű es ollan hosszú életet kéván, ütötte el a kerál a szíp párhuzamot, maj esmég fíjatalokba botlott az oskola előtt. Megkérde, hogy önök itt oskolások-e. Igen, mondották, valamint tanár- s gyógypedagógusnók. Ez utóbbitúl szakmailag megkérde, ugyan mit tanét itten. Hát, ű inkább

problémás esetekkel foglalkozik, monta a háttal álló teremtés. De ugye, nemcsak gyógypedagógiai alanyokkal, hanem másokkal is, csókulom, ha problémások, elegyedett szakbeszélgetésbe a kerál. Ügön, mondotta a küs asszonka vagy leán. Asztán mekkora az arány, felhősödött el a nemzet barázdatív Homloka. Őszintén-e, kérte a megszólított, mire a kerál a szemével jelezte, hogy csakis. A bemért eseteim úgy húsz huszonöt százalék, rebegte a háttal álló szakember. Pontosan, hagyta jóvá a magyarok kerála, s odébb lépett. Tuggyák-e mán, mik lesznek, kérte az ott sorakozóktól. Nem, monták, illetve dehonnem, tesitanárok meg erobikoktatók. Ú tennap vót Budapesten egy illen szakmai kiállításon, atta elő a kerál, hun dettó hetedikesek vótak ottan. Evvel le es rendezte a magvas beszélgetésit a falu ütőerin, és Lázár kolegával visszahaladott a nemzeti sátor alá, hon küs beszédbe főkonferálta Zsoltot, majd fölkeréte Zoltánt, mongyon egy asztali áldást, mer éhessek, de elébb még öröminek adott hangot, hogy a rendes magyar emberek, még vót szadeszesek es, ugyanannál az asztalnál ülnek továbbra es, és ugyanakkor a politikai családnak a sikeriér munkálkonnak, amíg csak magyar ebéd az ebéd, és meg nem halnap.

2013. május 10.

Egyszer volt, hol nem volt, mán azután vót, hogy Lázár János uram nagy dohánzásellenességibe öszveköttötte a kellemest a hasznosval, oszt belécsatornászta a velejiig egészségrombuló magyar dohánipart a Nemzeti Trafikosok Pártcsaládjának Egészségvédő Szövetségibe. Vót es öröm Árrépublikába, hömpölgött a nemzeti trafikália vastagon, akkaracska vót a svung, hogy még némelly küskeráli himihumi se vót kizárható, má csak a Kósa-féle nagy számok törvénye szerént se. De ahun szabadságharc van, ott szabadságharc van, epp, mint az Illyés Albert híros versibe. Lett vóna hát rögvaló fajfeladata más es a magyarok kerálának, ki még es az őtöt vendégül látó zsidókat látta vendégül, a vilá kongresszusuk keretibe. Azokat es, kik itt laknak, s csak annyiba nem magyarok, hogy zsidók, meg azokat es, kük csak származni gyöttek Hunniába. Persze a többit es, ha éhes, meg ha az a meglátása, hogy azér a Mária országába gyölöget öszve, mer itt nyól az antiszemitizmus. Csak ám egész Ejrópába nyól, ha bezonos jól körülhatárolt valakik úgy teszik föl a kérdést! Hogy az eltűrése, példának okáér, az-e? Vagy az idegenszívűzés teli szájjal. Kultúrncák kitűntetése munkásságér az-e? A proházskáskodás. Az öszves, kormánlap vezérolte tuggyukki-hecc imrekertészek, meg liberált filozófusok ellen, az vajjon nyólés-e? A székházvédő béközép ausviccelődése. Vagy micsoda a jólfelfogott együttmunkálkodás hazaszerte a neonácipártval!? Minden kákán lehet csomót keresni, de aszt megjegyzné, jegyeszte meg a kerál: maj ha a tisztótt világhatalmi kongresszus garanciját ad néki, hogy a Jobbik nélkül es kétharmadval nyeri a voksulást a keráli pártcsalád, úgy elhatárolódik ű, hogy a fal adja a másikat. Hejszen nem ű az antiszemita, hanem a helyzet, hun ha nem ű nyer, ellenzékbe szorul a haza, s jönnek a tuggyukki. S akkó maj nem biztos, hogy Sión innen Sión túl akkaracska lesz a vendégjog, hogy még azt es megmondhassa a vendég, ami nem teccik néki. Mer itt es most még meg es van köszönvel, hejszen minden agyaelhánt meglátás segít az elfogadhatatlan és túrhetetlen satöbbit elleni általános harcba, minek I. Fülkefor az élin áll, addigalé, hogy még a hatályos törvényekkel es szembement, oszt bétiltotta a másik nemzeti pártcsalád ánticionista tüntetésit, hogy ne érje szó a ház elejit! Egy vacsora kedviér! Mellik kerál teszi ezt meg? Semellik! Mellik hoz új alaptörvényt, csak azér, hogy még jobban védhesse a fideszmagyarság etnikomjait, zsidót, cigánt, franckarikát. Tűzzel, vassal, preambulumbal! Nem úgy, mint máshun, a kettős mérce tisztótt túlfelin, hon zsinagógát robbangatnak, s nincs Wallenberg-emlékév. Árpád apánk földjin ellenberger van, s akinek ennyi jobbik kevés, azt érje gáncs es megvetés, amég meg nem trafik.

2013. május 17.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy a magyar és nemzetközi Phillip Morris-ok ármánya fojtán minden 18 percbe meghalt egy ember a dohánzásból. Ütött az óra, hogy a keráli pártcsalád a multik igája alól fölszabadétsa és a maga nemzeti kezibe fogja a dohán árúsétását! Akkorra mán karokba vót szervezve a nemzet, vót Trafikos Kar, Magyar Pedagógus Kar, Nemzeti Rokkantak Kara, kük a

föllülvizsgálati váróba ücsörögtek hónapszám, amihő vót képük se meg nem gyógyulni, se munkába nem állani. A szemenszedett hazútság, mellyet a minden morális fékjit vesztett ellenzék szított, hogy a nemzeti rokonságnak lett széttortázva a dohánkereskedelem húsofazaka, annyiba igaz vót, hogy nem vót rajta morálissan kifogásónivaló. Lázár uram megmondotta: mire a kétharmad, ha nem csinyáhatnak, amit akarnak? S oda, ahova. Adatok vótak rea: a mőrícfulöpök lefűzették az öszves komenista trafikost, hogy szánt szándékval vesztes pályázatot adjanak bé! Ördögi terv vót, mer ettű minden győsztes pályázat fideszes lött, s még ők vótak kénytelenek retirálkodni. Olybá, hogy új pályázatot es kiírtak az életvitelszerű vesztéseknek. Addig elmentek, hogy ahun nem akatt családtagista jelölt, hadd nyerjen a férgese, de csak ajvékót az ellenzék, ahelyt, hogy minden reggel főloszlatta vóna magát, ahová való. Az igaz vót, hogy némel pógármester efeledte öszvegyűteni a hangrögzétő ketyeréket ülés előtt, horibile, még egy bélsaras papírt se íratott alá a képviselővel, hogy a netántáni hangfölvétel nem az igazat tartalmazza, mely igazságon semmi szégyellnivaló nincsen. Sőt! Ha eccő ollan tempó vót az árrésegészségügybe, hogy 6,7 másodperc jutott egy delikvensre, akkó mi vót vón a megoldás? Nem egy erőtérbarát végigmenetel a listákon, amik nem vótak? Nem egy who is who, hogy mellik jelöltnek milyen a nemzeti együtthatója rokonságtű békemenetig, keresztény értékrendű rezszialírásgyűtésig? Há sehun a glóbuson ilyenbű nincs ügy, se Türkménbe, se Azerba, csak itt, hun má szájig ér a „demokrácija”, hogy meg kő fulladni, s nemcsak a multidohánfüstbe. Mer a jégkrém- és fagyifronton eppűgy van ám nemzeti tennivaló s fogás! Bé es módoséttatta Lázár uram a törvénbe, hogy mindent áruséthasson a pártcsaládanya, amit csak a pártcsaládfő néki rendeletileg lebiztosét. Csokit, kalbászt, kendermagot. Pípsót. Ha meg kiskorú elkövető gyün nemzeti jégkrémér, az vagy hozat magának a rendőrvel, ki őtöt a bótóbú alómars kivezetni köteles vót, vagy szól valamék kódisnak az ajtó előtt, mer minden dohánbótos köteles lesz 1-4,5 rokkantnak járdányi helet biztosétani, ha illető konceszijót nyert a reaktiváltatási pályázaton. Meg lehet majd ösmerni, piros-fehér-zöld tábla lesz a nyakába, hogy „itt nemzeti fogyatékval élő működik”, amég keze-lába ki nem nyó vagy meg nem szeletálódik kifele.

2013. május 24.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy nem vót ugyan botrány a nemzeti dohánbótok körül, de az nem csihadott egy szusznyit se, míg csak ki nem derűt, hogy mire mén ki a nagy liberálhabverés! Elterelni a dógozó nemzet figyelmit a botrányos tényrű, hogy a kormánojság oknyomozásának hála, a komenista trafikosok száma elérte, egyes adatok szerént meg es halatta a százat!!! Ettű fogva nehéz vót aszondani, hogy „mutyi” meg más jiddisgréc kifejezés! A tisztótt ellenzék bakot lűtt, mint mindég, politikát csinyát egy szakkérdésbű, s mastan Strasbourgba futkozik a saját levibe. I. Fülkefor megmonta, hogy a pályázatok minősége döntött, semmi más, s ha ű politikai szempontot akart vón érvényesíteni, akkó ott balóddali pályázó egy se nyert vóna. Ehhó képest nyert száz az 5415-bűl, ami akkó es százas nagyságrend, ha a barózóbérenc matematikának nem teccik. Mér ne nyerhetnének a családhó húzó vállalkozók es, ha jó pályázatot írtak, mápedig azt írtak, bárki megnézhetné, ha szabadna. De odahúznak-e valóban, tudományossan es!? Akkó támatt egy ötlet, meg kő kérdeni, mellik nyertesnek hun dobog az értékrendje, azt ki köll értékelni numerikussan, oszt kalap. Na, ki es mentek a kimenők bizottság formájába fésztfűszilag, bótostű bótosig. Leűtek, kirakták a kamerát, megeskették az Alaptörvényre a bővön veritékező bótosanduszt, s szigorúan tudományos szempontbű megérdeklődték, az X. úr vagy az Y. úrhölgy nyitás előtt főszenültetné-e a trafikját. Föl ő, monta az illető, ha köll, minden vasárnap. Na jóvan, hanem igaz-e Ön szerint, hogy minden trafikos fideszes. Igaz, vágta rea a delikvencsek, hejszen abbahejbe átlálták, mire megy ki, ami nem megy ki semmire. De hogy konkrétan az illető az-e, firtatkozott a bizottság, vagy esetleg baloldali. Kizárt, monták a trafikosok, ki rokon vót, azér, ki nem, azér. Há nem vótak hülyék, hogy a még alá se írott szerződésükvel véleményezgessenek, aztán egy illen hibbantéria miján, hogy „pártcsalád” ugrik a trafikjog! Inkább monták, mint a vízfolyás, hogy mán filtolszívó pulyakoruk olta pártcsaládközeli az értékrendjökbe, és azki nálokná nemzetibb trafikos leszne vón, az hazudik, s tessék nyugottan a rezszicsökkentési papírt es elészedeni, tízedszörre es aláírják, dörgöjjünk bé a vérszipális multiknak, ha má ilyen szerencsésen magyarok vagyunk. Végezetűl énekejjük el Rozika néni himnusát! Na, ez így

ment, ahányan csak vótak a nyertesek. S meglőtt a todományos igazság, nem hajszára az, ami végett kutakottak, hanem egy magasabbrendű. Le es komonikáták bővön: nem lehet kicsináni a számok nyelvivel, a magyarok földjin maximum száz baloldali trafikos lehet, az es a hibahatáron, amit ugye „nagyságrendnek” nevezni erős túlzás vóna a tényekre tekintetvel, amíg meg nem hálnak.

2013. május 31.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót: Merkel tekintetes asszon hejába lovagút tankon a magyarok ősi barackfája ellen, hogy, a köttővel szóva, nímet gyarmatot suvasszon belüle, I. Fülkefor szerencsésen kivezetni láccott a túlzott deficit eljárás jármábúl Mária mintakeresztény nemzetit. Örút a magyar, majd az ehető madarokat össze nem fogdoszta örömbibe, hejszen ki szereti, ha idegen labancok matatnak abba a tárcába, hon az új kerálának közgépéséttet keze van benne vállig? Örútt a kerál es, penig vót vóna még ötlete, epp csak megpedzette, hogy aki multimédijom vonakodik reaállani, hogy ócsón simicskalizájják, az ollan reklámadót kap a nyakába, hogy itt a vége, brüsszel véle. S akkó még fő se vót vetvel, hogy az életpályamodell keretibe minden tanalattvaló a pedagógusnapi zenés-táncos katedraszentelésen ajálja föl kari tagdíjra a fele fizetésit. Nem kötelezően, csak ha a pályán akar maradni. Avvót a lényeg, a kettősmärceisták végre bélátták, ha a magyarok kerálával keckeckenek, abbú jól ki nem gyűnnek, s nem marad más nékik, mint a ványtatt vihorászás a fekálsakál tévéjük előtt. Mán ez a diadal es világra szót, de vót más es. Virágba borút végre egy ezeréves álom, hajszi ügön ohajtott mán a nemzet a Trianoni Emléknaptya alkalmábúl körbetáncóni a maga párválasztási barackfája alatt. Hezzá talpaival ennen talpaira lépve, azon heteró melegibe egyyek es vóni a puha, harmatos fűben. Ehhó a szép és igaz programhó maga az igazságügyi minisztérijom szervezett gyermekkkórusorientált karéneklést, álljon apraja-nagyja öszevéert kezekvel az öszvetartozás fullpozitív üzenetinek orbitális giccsében Lubiczkótú Dagonyáig, mihó képest a Székely himnusz egy effektív Concerto vót vóna, ha Béla Bartók neve dezertőr létire nem vót vóna még leszturnózva. Na, egyyek es vót a párttalanép nemzet, mán aküköt béengedtek a szekuritok, kik ott álltak egy másik hatalmas körben, hogy távoltarcsák a szingliberális hordákat, mellyek a magik förtelmes kitűzőjivel meg próbáták zavarni a fiatal és üdős egyetemisták egymillijóná kevesebb, de négyé nagyobb számú sokaságát. Mindazokat, küknék a vizsgájk folytatán csak a Soltész államtitkár szervezésibe lött idejök a rendezett, szaporítóanyagcentrikus ösmerkedésre. Nem úgy mint a bajnaiterrorista, romkocsmamámorban fetrengő homoroncoknak, kik, tisztesség ne essék szólván, párválasztottak a barackfázásra. Ha tán az első lépés nehezebb es vót, mint a többi, Soltész Miklós, ki ezt meglépte helyettök, roppant meg vót elégedve, s világossá tette, hogy mielőtt elindulnak a szalagavató táncokra való nemzeti főkészülések, az állami párválasztás folytatódni fog, „azér, hogy kapcsolat tudjunk adni a fiatalok számára, ami mindenképp szükséges, és amit egyébként ők kérnek”, amíg meg nem hálnak.

Parti Nagy Lajos: Magyar mesék – június

2013. június 07.

Egyszer volt, hol nem volt, atájba vót, mikó hömpölgött bé a zódár a Nyugatrú, s készütségbe köllött helezni a kormánvideókot a nép eccerú, kisbuszra termett vadászkabátos fijárú. Ült a keráli volánnál, az Egységügyi Világszervezet váratlan és magos elősmerésivel a tarsolyába, amit ötvenedik születésnapja, valamég annak alkalmábúl kapott, amit a káros dohányzás megregulázása érdekibe a magyar piacval megcselekedett. Nem egyedű, hanem többedmagáva kapta a díjat, de kit érdekót a többi?! A népet nem, mer az szentmiséig menően hálás vót, hogy trafikulási szokásait I. Fülkefor béterelte a hasznos dohányzás nemzeti erőteribe, úgy az áratot, mind a könnyű hezzáférést tekintvel. Mer akarmekkora vót a rosszúl értelmezött „szabacsság”, nem vót rendbe, hogy egy ekkorka nagy nemzet olybá trafikójon, mint az ökörhuggyozás, hogy negyvenezer (!) helen lehessen rákkeltőséget és hasonló pfujériját vásállani. Mán csak jobb, ha egy illen ötszázmilliárdos üzletet I. Fülkefor tart a kezibe kedves munkatársain, a kiválasztott nemzeti trafikosokon keresztül. Drágábni tán drágáb lesz,

de szabályozott meg kiskorúmentes. S lesz fagy. Aki meg huhogtába feketepiacot emleget, az magábó indul ki ezeréves országlejárato lévire, mer nemzeti magyar nem vesz dohánárút ukránkínaitú, hejszen tudván tudja, a zárjegy a népé, mikép az árrés es, a jövedéki adó es azok tisztótt javát szógájja, aküköt szógál. Amit meg „hivatali visszaélésnek” állétottak bé a nép ellenségei, arrú megmonta az ügyesség, hogy nem megalapozott, s boldog bekapást kévánt a sok Mútyius Scaevolának, eggyidejűleg lecsapott minden szekszárdi állatorvosra személes hangfelvétellel való visszaélés alapos gyanúja miján. Na, hogy a vita imígyen elülődött, a kerál az alkoholt es bécsatornázta a nemzet trafikjaiba, az eggy otthol főtt pálinkát kivéve, minek annyi vót az egészségügyi vonatkozása, hogy arra es kapott egy WHO-kitüntetést, odatúszte szípen a Batu- és Vatikán-emlékérem meg a „Magánnyugdíjpénztárak Megmentője” cím mellé. De mán akkó az egyéni indétványozók nagyobb dologba izmozkottak, abba, hogy a klubtrafikosok megkapják a patikusfelcseri engedélt. Hogy ez es megvót szakmailag, s mán gyógyúni es odajárt a nemzet, eggy péntek éccakán hezzácsapták az alkotmánhó, hogy esztán a szavazás es ott legyen, a dohánbótba, hun ég a világ, s mérik a pántlikát, míg csak magyar kalap van a földön csokrozatlan. Mer a fülke arra köllött, hogy a kometisták ne lássák idő előtt, hun a magyar iksz. De miolta ez a múlté, nincs mér függöny megett, urnamagányba gubbadni, hanem úgy adhassa le voksát a jogával éló, mint a lutrit, a világosban, s még mósztantani segítséget es kap a választási trafikos-bizottságtú, mikó bizontalankodna vagy butaságot csináltában mellészavazna az igasságnak, ha fejbe nem sallárom, amíg meg nem hal.

2013. június 14.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy a nagy árvíz nemcsak szabálos hadi hübriszt adott a magyarok kerálának, hanem a paradigma erejivel rajzúta ki a nemzeti adományozás dicsőséges új úttját. Gyütt az árvíz, de gyütt a péz es, kéccázötvon magyar foréntonkint gyütt esemesbe, a károsútak javára. Láta a magyar a videjókot, s mán nyomta es a mobilját, ahon érte, eccó, töbso, ki hányszó. Ki a máltaiaknak, ki a vöröskeresztnak, ki az ökumenikusoknak adott, kinek kihó vót bizodalma. Ezek meg atták tovább szanaszerte. Összevissza, na! Nem vót vélök baj, ha csak az nem, hogy baj vót vélök. Reakcióson módon keresztbe feküttek az egyablakos, eggysegélyvonalas egyadós-eggyevós nemzeti gondolatnak. Mer az nem vót rendbe, hogy a Keráli Gömböcelláriján, hun örözték a nép adóját, meg a vörösiszap-pézt es az illesmi javakot, erre a dologra nem vót nemzeti rálátás semmi. Hát mán meg köllött kérdeni, a katasztrófahelyzetre tekintetvel, ahon csak I. Fülkefor meg a Bakondi úr adhat parancsot, hogy mér ezek a civilek veszik bé az esemes-félkrajcárt. Honnan tuggyák, mire kőne azt kőtteni? Nem az tuggya-e, azki a gáton van? De! Ekkó a keráli gömböcelláristák, kifundáták a nemzeti segélyvonalat. Hogy katasztrófahelyzetbe azt a kerál aktiválja, es halivúd. De mi van, ha azután es a mindenféle szeretetszógalatokat hívogassák megszokásbú, azok meg osztogatnak nyakló nekül, penig arra itt van a kerállam. Akkó I. Fülkefor két homokzsák közt a homlokára csapott, s így szóltott: amint aktiválom a nemzeti segélyvonalat, onnantú a többinek coki, hívoszámjok elérhetetlen. Inter arma isten barma, aki jót akar, karitájjon rajtunk keresztül, halivúd, legyen kövér. Hejszen csak mink vogymuk a legjobb gazda! Na, ez annyira megteccett nékik, hogy ami megteccett, kisbárány es wellness-száló, arra reamonták, hogy „katasztrófahelyzet”, s aktiválták es elnek. Még csettintett es a nép a fufangjok láttán! Ment vón az alattvaló füzetése a „saját” számlájára? Hohó, mondták, einstand, magyarul katasztrófa, azaz mátúl eggy a zászló, eggy a számlaszám, a nemzeti. Mennyen arra az összeg, majd úk elosztják, hejszen ezér vannak. Szógálni. Tankógatott a nép a benzinkútná? Huss, a kerál megnyomta gombot, mer ott vót nála a kisbuszba a gombostáska, avval a benzin máris nem az elkövető tankjába folyott hazaszerte, hanem vissza a mindenki tartályába, mi ott vót kialakétva Felcsúton, a kincstár alagsorába. Ezt az adományt eggy bizoccság magasabb szempontbúl a reaszorultaknak visszaosztotta, melleleg eggyre tisztút a nemzeti levegő, s jobban gyótt bé az útdíj es, mer álló autótúl csak könnyebb vót beszédni. Ejrópa nem győzött átbámúldozni a faragott kerítésen, hogy ezek a fülkeforevörök még a katasztrófát es a javokra fordéccsák, amíg meg nem halnak.

2013. június 21.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy még le se lett győzvel a Kerál Árvíze, mán gyött az újab lecsatáznivaló, a hétfejeő Kánikula. De Fülkeufória immár kiállott magájér, és érvényesétette érdekejit a legyező-fronton es, minden melegekvel szenbe, kük rea törtek akarhonfelül. A „meleg-kérdés”, ha ki nem tutta vón, a New York-i és Alföld-i aberrállott zsidók provokációjá vót, ahogy azt Novák Előd honatya a Budai Parkszínpadrú a „művelt” világ szemibe vágta. Maj még mi kőne, ha vóna mindenféle keresztényellenes provokátoroknak színház!?! Ez akkorjába vót, mikó Gipsz Jakab uramot a kedves nejivel, egyetembe főhívatta magáhó a kerál. Mán a Nemzeti Galérija Sándor-Palotai Szárnyába lakott, onnand járt le liften Felcsútra, vagy ahun dóga vót, az értül az Auchanig. Na, azok mentek, látógatták, minek lesznek kinevezve. Közpéznemzetinőszövetségesítő Kormánybiztosnak-e, másnak-e. Hátha pénzrül lesz szó, vitték magukval Hát Izsákot es, ki kuzinyja vót Gipszné, Piros Aranyak, még a fényes szöllők idejibül, mikó együtt bétéztek Sára Zsadányval, Hóf Egérkével, Kétes Ipszilonyval. Na, leültek a szálába Munkácsy Mihály „Jézus a tizenhatoson” című remekműve alatt, vártak. Eccőcsak ki áll előttök!?! Maga Kaya Ibrahim. De hajsálra mint a fényképeken! S aszongya: I. Fülkefor ügön sokat hallott rólok, s el vót ragattatva a mintanévszerű pályázatuktól, hogy millen ügyessen használták ki a tényekben bűvő fikciót, mint a berki madárka. Azt meg külön köszöni, hogy a honlapyokon elkenyték a száját egy bezonos német asszonnak, kinek nem mongyuk a nevit, mer nem kizárt, ha münk es lehallgattyuk, mi a nemzetre tartozik, azok es vannak ollan gamat, hogy béavatkoznak egy szuverén ország satöbbijébe, de nem ezt akarta vót mondani. Hanem mit? Hát azt, hogy illen képességek birtokába ne tíz-tizenöt hugyosjóska millijóval izmozzon Gipsz és Gipszné, hanem itt egy kulccsomó, rajta a Balettintézet. Abba legott alapétcsák meg a Nemzet Oskolagyümölcse Kft-t, szeptemberi csengőszótú egy tenyérbű egyék almát minden klikgyermek a hazába, a tíz percent fele az övöké. Meg a cefre. Mer ha ebbe megerősödtek, oda köll ájjanak a Nemzeti Alkoholelleses Szeszárúsétás élire, hejszen ember azt náloknál jobban le nem rendezhesse. Az élő össze- s vissza kolumpárható, ők meg a tréfás mintanevük fedezékibe kiosztyák a nemzeti szeszbotokat annak, akinek jár, aztán elpárolognak, mint a Lenin téntája. A dolognak mán szép kűs irodalma van pógármestereink fíjókjába, tuggyák a dógukat, szemök guvatt, nem rebben, csak ami a miénk, annak van bokra. Ami meg a nőszövetség-mutyit illeti, Gipszéknek ne legyen kétségök, avval teszik a legtöbbet a magyar nőkér, ha a magyar férfijak eztán az Egyesült Nemzeti Csatornába ittasodnak le kultúráltan, amég meg nem májzsugor.

2013. június 26.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy Hány János uramon eccőcsak három únijós tagállam es öszvemarakodott. Ott pihenett fölvidéki gyerek lévire a romániai magyar földbe, Arad várasában, hon a halála esett, mikó nagy derenducával megérkezett a szlovák légierő, hogy hazaszállétsa útet. Há hová haza, s mér pont? Mer Ladisláv Gábrinak a trencsényi Mojtinban, a szülőhelyin köll nyugosznia, a nemzet és a rokon pógármesterasszon kérésire. Szlovák huszárnak szlovák rög alatt a hele. A románok kiadták szívesen, nem vót nékijök semmibe, nem lévén hadisír, legföllebb műemlék. Az obeliszk amúgy es hejbe maratt, csak a szoftver köllött a katonai tiszteletadáshó. Hejába monta a vén kornétás, hogy köszöni, de ú mán 182 esztendős, s itt van honn, ahun, pökönkét se töröttek az irredenta kekeckedésivel. Menni kő, monták, a vezérkari főnök mán ott topogdál a hegyesmajtényi sírnál. Na, három hét se tölt el, mán megtutták ezt a gamatériját a magyarok, s ügön fölbaszánkották magukot, Semjén uramot úgy köllött lefogni, oda ne lovagújon kiszabadétni a hajdani kolegát. Kemény hangú közleménbe szólétotta fel a sírrabló szlovák felet, hogy haladéktalanul szüntesse bé az anyaország háta megett úzótt történelemhamisíttását, hejszen eddig senkibe fő nem merült, hogy Skultéty László magyar huszár ne magyar vót vóna. Hát őköt csak ne senkizgesse az, kinek a demokráciadeficitje kilóg a bő gatyájábú, de vastagon, hörhentek fő az únijó kistigrisei, mer őbennök, szlovákokba nagyon es főmerüt. S fő nem foghassák, nevezett mitű vóna magyar, ha eccő szlovák, akiről az ú hadtörténészeik több könvét írtak. Ez a szlovák igasság! Ej, miatót, kentek, replikázott az únijó magyar motorgya félig kihúzott kardval, hát magyar sírfelirat alatt, magyar névvel, hogy a

picskuba nyugodhat szlovák?! Horibile a bilibe: a „szlovák huszár”, mint ollan, contradictio in adiecto. Marhaság, na. Az oláj meg csak hallgasson, ha mán segítkezett a hullagyalázás-tevékenységbe. Capcarázza vissza a jogos magyar tulajdont a helyire, oszt örüljék, míg fehér lovat nem lát. Mit? Román földbe magyar tulajdon? Soha, pattant föl az únijó román tagja, há micsoda horthypikus revizionista arogancia ez? Romániának különben es full ölege van a nyúves-nyilas magyar hamvakbú. Micsoda, emelte meg az asztalt a magyar fél, elébb Nyíró aztán Skultéty? A végin majd Budapest köll?! S mán rontottak es egymásra, allig győzött a világ legöregebb Habsburg-huszárja szétcsapni közöttök a zászlórúddal, hogy ne hadakozzanak, mint punyhó gyermekek. Avval főtápáskodott az öszvetapodott porábú, s mivel egész életibe a labanczok császáraját szógálta, meg se állott Bécsig. Ott lett komonikációjós tanácsadó, benn es van a telefonkönyvbe Johann L. Harry-Skultéty néven, aki nem hiszi, járjon hezzá tréningre.

Parti Nagy Lajos: Magyar mesék – július

2013. július 5.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy Péter-Pálra Orbán Viktor országában a sík erő meghosza a maga kalásztát, ha teccik, a sikert. Mán csak a vakja és a négy milijó szegénye nem látta, hogy I. Fülkefor lött a legsikeresebb kerál a demokrácia figefája alatt közel és távol. Há hogyne, ha törvént hozott hat marékval, s annak bétartásával megszereszte magának és a tisztótt udvartartásának, ami köllött, vagyis járt, s ha mán járt, hogyne köllött vóna! Tejet, mézet, földet, vizet, napfőkeltet, naplementet, ügyészséget, parlamentet, ellensúlyt és féket, fővárost és lekvárost, befolyást és kifolyást, tömjént, mirrhát, stadionyt, hon a fű kövér, ott vót néki lepapírozva, lesimicskázva minden, a kincstárba. Csak ám ez a „kincstár” nem egy lézerporoszlók örözte bankobjektom vót, hanem az öszves. Maga az ország, na! Az üvé vót, meg a küssebb-nagyobb trafikosajé, hogyne védte vón meg! A magyar emberek zsebit, mellybe az ú keze vót tövig! Ami egyetlen zseb vót lényegibe, a Haza Zsebe, s nem vót eladó, mer mán meg vót véve családilag, nadrágostúl. Megvót a buli ezer évre, az Únijó atta a pézt, s amég adta, pampoghatta, hogy jogállamiság meg Alapszerződés. Igenyesen jól jött a kekecériájok, lehetett kaszabaszálkodni a komonikációjó éretten ringó kalászi közt, hon szóvivóktú övezve ügön szerette morzsógatni a kerál a magyar búzát, minek a legnagyobb a sikertartalma. Hogyne vóna, ha eccó sikeres a kerál, s lába nyomába a magyarok, fölfüggesztett tekintetvel egymásra. Minek nízne nek másfele? Ahont csak megfordúl I. Fülkefor, csökkent egyget a rezsin, fültövön ver egy bankot, nyújt egy szárnyat-combot, a hóttakat kacagányostól föltámasztja, keze egy mozdúlatával megkékölteti a vizet a sokat szenvedett Lenyulak szigetin, mellyet mast foglalt vissza Tarlós komájával a komonistáktól, kik húsz évig akadályozták bunkerharc keretiben a lóvasút kiépítését, mit eztán földízített proletárgyerekek húznak majd közmunkába lovastúl. S ha ez nem vóna elég, eccó majd elég lessz, mer 2020-ra egy millió új munkahel lessz, kötörési pontok százaival!!! Az penig, hogy a sikertelen brüsszeliánusoknak van képök egy sikeres ország sikeres fejit okégtatni, az a Redingné-Tavares-Bajnai Gárda elharapózásátúl van, nem mástúl. Penig szorul a hurok, Lovas ojságírónak bármikó fölbugyog a titkos forrása, ki ollan részletekrú számol bé, ha köll, mikhó képest a paksi csószkunyhó pölyhő csibebabaház. S ha ezek után, nagy rajtkapottságokban, a liberrált fantáziájok talaján elmarasztalnák, mi több, szovjetmód gyámság alá vonnák a Nemzeti Siker Földjít, mire Kövér uram szerént es bővön van esély, avval nem köll foglalkozni, szemtelen pártküzdelem, retoripityom, mi a magyarok kerálátúl Jeruzsálem, nem Makó, amég itt nincs a vége, fusselhadval vagy anékül.

2013. július 12.

Egyszer volt, hol nem volt, vót eccő egy ember a magyarok földjén, ki a strázsán, hova vándorszínész ősei állították, hun prémesbe vót, hun pitykésbe, hun sisakosmilitárisba. Maga vót a híres érpataki modell. Egy dógot nem szívölhetett pógármester lévire, mer az es vót a modellkedés mellett, a másságot a sajátján küel. Meg még a buzit, a lízinget, a bankot és a mocskos liberálist. Na, nem es vót illen az ő akáclobos falújába egy se, aki bétolta tán az aids-es géber képit, lábbaseértozott hamar. Ollan ember vót, ki messzire hátrafordúl, de előre nyilazik! Valahánszó békapcsót kamerát s csíkos zászlóval földíszített gyermeket látott, cippentett a táltostelefonjával, s mán flashmobnak es vót öltözve. Elibük penderült a hehedett pulyáknak Álmos vezér képibe, s a térségi sportnap eredményhírdetése céljábú kihírdette, hogy azki ebbe a magyar hazába él, és a problémája lévín magyar orvoshoz fordul vagy pláne rendőrhő, az mimimum, hogy tarcsa bé és szeresse a magyar hagyományokat. Mer ebbe a faluba az járja, hogy a magyar embereket visszaszoktassák az őseik örökségire, kinek penig ez nem teccik, annak nem kötelező, fáradjék föl a liberálisokhoz a buzifelvonulásra köcsögnek, ha ötödikes, ha nem. Eccő addig eszekedett a világ folyásán, meg a magyarokén, míg oda nem jutott, hogy van sok jó dolog, meg előremutatérum, de a hendméd kötörés bórzasztójan háttérbe van szorúva a Kárpátok ölin. Bezzeg a buzik! De igaza van a Putyin elnök úrnak, ki a konzervatív eszmerendszer fényinél hétszencség, hogy követ töretne vélők, ha ösmerné az új idevonatkozó modellt. Na, abbahejbe elévette a kakukkos fakameráját, oszt készített egy demót a világ pógármestereinek, hogy megsegétse őket a liberálisok elleni harcban, mit kötörésvel érdemes kezdeni, ha egy illetőt a bíróság közérdekű munkára ítélt fajra való tekintetvel vagy anélkül. S nem ám lapátra támackodás meg herevere! A kötörés ügön hatékony a fizikai munka tekintetibe az elkövetőre, dettó a település, sőt az egész nemzet relációjába, ha ebbe találja meg a kitörési pontot úgy népgazdaságilag, mint erkölcsileg. Mer így nem kő megvásárolni a méregdrága apró követ a kátyúkhó, ha vannak, ha nincsenek, de azon lehet segéteni. Legfölebb kalapács kő, ha nincs az egyénnek saját. A munkavédelmi sisakot elég reafotósopolni a fejire, garázdába nem üt a ménkő. Ha tehát a kolegák Hencidátú Moszkváig cselekvőleg főkarúnák az új kezdeményezését, lenne munkahely bővön rabnak es, szabadlábúnak es, nem beszélve, hogy kötörés irmangját veszi az eszehánt lízinglölésnek a zsírjahízó bankoktól, úgy a drága külföldi „munkagép”, mint hasonló csilivilik vonatkozásába, hejszen ki ma banktú lízingel, hónap liberális, hónapután köcsög. Nem jobb, ha addég jár a kútra, amíg meg nem töri?

2013. július 19.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy közterületen nem vót szabad dohánózni többet Fülkeufóriába. Otthol es csak akkó, ha engedélye vót a 18 karikás alattvalónak saját magátú, mihő nyomtatvánt, s illetékbélyeget a körzeti dohánbóttba vásárolhatott. Nagy lépés vót ez a dohánzás hydrájának nyakára Európa-szerte, ennélfogva a Morris Fülöp Tüdőszanatóriójomba lett béjelentve, hon egy füst alatt bémutatták a színmagyar Hungária cigarettát es, ami trikolóros vót, hősökterés, s erőst növelte a nemzeti büszkeséget, mire több ok vót, mint kóbász. Hanem támatt egy küs ellentmondás, mi a fejlődés alapja Gordiusz óta, azt át köllött ugorni. Ahogy szorút vissza a dohánzás, úgy apadott a haszon es, fidesztrafikosnak es, a nemzeti dohángyárnak es, ki dettó a profitbú élt, ha nem es extrábú, mint hajdan. Na, öszeültek a bréjnsztormingisták, kitették a laptopot törvénjavaslat-üzemmódba, rágyútottak. Mingyán választás lessz, monták, trafikosaink nélkül nem lesz négyharmad, há hogy a merkel putyinjába engedhetnök el a kezöket!? Meg a Continentálét! Há mintha a sajátunkba harapnánk! Akkó egyikük, ki általános specialista vót egyéni indétványba, a homlokára csatténtott, s aszonta. Hékapajtikák, há vásároljuk föl a cigarettát, , ami csak el nem fogy a nemzeti trafikbú, mind egy szálig, oszt kalap. Mit kalap, tromfult rea a másik, kidobni mégse dobhassuk ki az ablakon, ha mindenhun tilos a dohánzásunk! Azt el is köll szívatni valakivel! Úgy van, monta a harmadik, az únijó labancpénzibú építünk elszívókat, minden önkormányzat mellé egyget, hon a pógármester igényel a cigaretta-kontingensbú. Kiírjuk a kerállami pályázatot, megnyerjük, megépítjük, semmi fakszanádé, zárt helység kéményvel, dohánzóasztal, lóca, klotyó, tűzoltó-kabinet.

Mán csak egészséges felnőtteket köll keresni dohányzási közmunkára, kikbe van svung, kik ha vóna mibú, s vóna hun, színák szabadidőbe es. Tiszta halivúd, nem koszos, nem nehéz, ülőmunka s kézi-. Odalenn, az áldott magyar vidéken, ölni fogja érte egymást a közmunkás. Mán csak az egészséget kó megoldani, eszénkedett a negyedik, hogy szó ne érje a ház elejit. Naná, hörrentek rá a többiek, hozatni köll vélük egy papírt a házirosvostú illetékbélyeggel, hogy nincs problémájuk. Oszt csak úgy ücsörögnek, dohányoznak napestig, tünődgetett az első. Mér, van annál jobb, kérde sóhajtval a másik. Csak mink nem engedhessük meg magunknak, bólogatott búsan a harmadik. Na, de inkább örvendtek, mint szomorkottak, béirták a laptopba a törvént az Eu-kompatilbis Nemzeti Elszívókrúl, megszavaszták, oszt hatály. Annyi vót a jelentkező, havi turnusba köllött váltani őkö, szítta a nemzeti fölösleget a nemzeti fölösleg, s mint a nótába, egy kémény, ha nem több, minden magyar faluba füstölt már, vót hová fészkeljen a magyar gólyamadár, amég meg nem halt.

2013. július 26.

Egyszer volt, hol nem volt avvót, hogy I. Fülkefor a stadionyjábú átbballagván a palotába, nem tért bé a pitvarajtón, hanem útba ejtette a magyar póstat. Vett ötszáz millióér elsőbbségi béleget, s levelét írt a népnek. Örömvél tudatta, túlzott deficiteljárás többet nincs, részletek a múlt havi MTV-híradóba, evvel es küljebb mentek az oroszok, de gyerekekre ügyelni az udvarban! Magyarország jobban teljesít, le a rezsilvel, igyon a nép sok folyadékot, mer nyár van. Ami igaz vót hejszen a magyarok tavaresh-tépett EU-vert földjin akkaracska vót a meleg, hogy kiütte a hőmérők kujakját, s az es nyaralni vót, azki nem vót sehun, s lábát ki se tette. Vagy a kezit. De mán jobb vót magyar testrészt nem kitenni sehová őrizetlen, annak legalább, kihétereő vót, nem köcsög, mer mán a magyarok küszöbin rázta a capcaráját az új világtrend. Ez a *Heti Válasz* címlapján volt látható, hogy szörnyülköggyék a többségi magyar, hogy vásárolja a lapot, mibe bévül arrú vót szó, hogy némelly korcába a bolond világnak mán tilos akar egygy buzit es erőszakval átnevelni emberré vagy asszonnyá, továbbá tilos melegtárgyba es a gyűlöletbeszéd. Meg persze arrú es szó vót, hogy bezon vannak intoleráns melegek es, ami mélyen igaz vót, csak mire a sugalvány a címlapra kerút, egy nagy tahória lett belüle. Uszítkozás, na. Az új világtrend penig nem más vót, mint a tolerancia diktatúrája lenyomva a megroggyant, szekulárhitű ejrópa torkán, mi a rák kockázatát ügön megnöveli. Ezt jelképezte egy erőst félmeztelen, szemtelen tekintetű legén, ki USA-görliceként illegette magát, a nyújorki szabadságszobros asszon tövisglóriáját, a rettenetes bujaság színbóluját viselve a fején. Hogy máshun mit, lehet képzölni. De nem köllött ahho hetilapot óvasni, hogy lássa, ki nem vak: a Merkel–Reding–Putyin–Bajnai-tengely mentibe többségi nemzeti asszon vagy ember többségi nemzeti gyereket az udvarbú ki nem eriszthet, maga úgy ki nem léphet, hogy ne fenyegetné az alapvető jogait a homoszexuálisok mozgalma. Mer ezeknek mán rég nem az állétólagos diszkriminációjó ellen viszket az aberrájok, hanem a melegviláguralom megszerzésiért a liberálisokkal karöltve, hogy mást nem mongyunk. Mán a többség odavonatkozó jogai es meg vannak kérdőjelezve, hogy buzit látval hangossan buzizzon, és a nyilvános miskárolás bévezetésit követelhesse, ha ez a nézete, vagy a kényszergyógykezelést saját kótségen munkatábori körülmények között. Penig ez vóna a minimum, az annyok micsurinját, ami a sok multiköcsögöt végre észhöz téríti, mielőtt végkép a nyúl viszi a puskát, s télleg baj lesz. Mer ettó addig hergelődik az intoleranciája demokráciája, hogy eldobja a kalapácsot a tiszta férfiúság agya, oszt nagyobbbat csap oda, mint szeretné. És akkó maj lehet ajvékóni, mer lessz mér nyóc napon túl es, amíg meg nem hálnak.

Parti Nagy Lajos: Magyar mesék – augusztus

2013. augusztus 2.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy a Reál Felcsút, a keráli gárda főjutott a nemzeti NB 1.-be, s mán az első meccsin egy-egy arányba nyert a Pápa ellen. Vót, ahogy vót Fülkeufóriába, a lényeg, hogy jól lett, hejszen avvót mondval a közkiszógát többség fülibe: jobban teljesét a szemivel látottnál. S mi az új szemé egy saséhó?! Porszem, vakköles, pislantérijom. Mán nem vót lóláb, ki Májusfának fő ne lett vóna avatval. Ollan fidesszant vót a komonikációj, egy komplett föltámadást le lehetett vón vezényölni véle kisbuszbó, ha Ferenc Szentatya a fodbalcsokik földjin nem avval foglalkozik, hogy. Várta es a nemzet, hogy Semjén Zsolt és Rétvári Bence eligazétsa őtöt, vajjon kinek ment az agyára a meleg, de őkelmék hallgattak, gyakoróták a palotást a rég halott eszdéesz temetésire. Ez akkó vót, mikó mán 23 ezerverl kevesebb vót a munkanéküli, mint a tavaly, viszontag kéccó annyival több a közmunkába foglalkoztatott, amibú az következett, hogy a nem közmunkások tekintetibe lett ugyan egy numerikus bizontalanság, de az irán jó vót, mán kész vót a lista a hatszázezer magyarrú, ki othuni munkahel, teccés szerénti munkavégzés, s ehho arányos füzetés ellenibe tavaszra megkapja a közmunkás béhívóját, amivel meglesz az egymillió munkahel, melly erőst meg vót álmodva I. Fülkefor átal, ki abba es tisztán állott az új színe előtt, hogy időnek előtte kifüzetta az IMF urait, kerút, amibe kerút, hejszen nem minden a pénz, ott van még a földbirtok, a trafik, a közbeszerzés, a takarékpénztár, meg az öszves békötetlen pénztár, ki még nem felcsútul muzsikálja az üdők szavát. S ott van horibile az úri becsület! A híres honatya, Dr. Vytéz Külthammer Csubi mélyen megeléglölte, hogy övélok mán minden nyilvános gamatérija megtehető anélkül, hogy úk elégtételt vehetnének párbajba vagy jogilag, mer közszeréplők. Há ne mondhassa mán akarki fija, ami csak gyün a szájára, álhírportálon a humor eszközzel egy Hoffmann Rózsát a rossz színibe fő ne tűntessen, kommentbe egy Lázár Jánosra pláne csunyát ne mongyon, ha meg mond, legyen bépörölve nyelvi terrorizmusér. Na, ebbú egész mozgalom lett, hun ez perelt, hun az. De nem ám saját zebre! Hanem szociális célokra. Azt írta napszálltakó egy illető valamék Csubinak, hogy egy isten barma? Reggelre nyakába es kapta a pert, hezzá a kártérítés előre oda vót ígérve, de sajtón át, egy szegénysorsú családnak, fő lehetött iratkozni a trafikba, mer ez akkó vót, mikó az itt-ott még dívó küs szegénség ügön nagy vót. Há mellik bíróságnak mert eztán kóbúl lenni a szívinek? Nyótt a népszerűség, csökkent az orcapír. Annyi biztos, a kerálé vót az első parlamentáris nómenkarikatúra, ki a fejibe vette, hogy bétiltassa önnön kiröhögésit, amég csak túrt, ameddig túrhatott.

2013. augusztus 9.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy a magyarok megen címlapok lettek a világba a teljesítményükvel. Történt, hogy Ózd városába, rasszizmustó függetlenül, akkoracska beach-feeling ütte föl a fejit, mint a Révfülöp-tévébe. Fogyott a víz, de cefetű, Fürjes pógármester uram nem akart hinni a szeminek. S nemcsak fogyott, sokba es kerút a kis büdzsének, miközbe nem a váras itta meg, hanem. Hezzá nyáron, mikó ok nem vót rea, csak a kánikulánt meleg. De olan, hogy muszájn vót a Hivatal előtt furtonfurt locsóni az aszfaltot, ha egy jó korty levegőt akart színi az ember. Nem a vezetékes víz fogyott, mivel az csak annak járt, aki ért valamit, mer vót valamije, vezetékes vize, a példa kedviér. A közvíz fogyott, lévén bizonyos „harmadának” csak az vót, illetve nem néki vót, hanem eriszthetett belüle törvényesen és arányosan, vihette isten hírvél. A közkifolyók vize ollan vót, mint a közmunka. Ménkú sokjába kerút I. Fülkefor kerállamának, a büdös szegénye meg haszonélvezte zabola nélkül, via putri, nem köllött ahho rasszizmus, meg bőrszín! Ózd híressen olyan város vót, hon minden szegén gazdag vót, szép selmes medencéje, dali pár jakuzzija vót, de nem ám Higé meg Higéné, hanem hogy hűtse a tisztótt belit ha kő, ha nem. Mindehho nagy bengá autója vót, fél napba telt lemosni egy ódalát es a lajtkocsi vízzel. Mer mindnek vót lajtkocsija, a bőre alatt es vót, rasszizmustó függetlenül, nem beszéve a hatalmas kiskertekrú. Mentú nagyobb vót a hőség, antul jobban virítottak. Vót, ki a közkútra bazérozva rizst termesztett, vedres vízierőművet működtetett, hogy trükkös áramhó jusson, ami nélkül nem klíma a klíma. Így köllött lennie, nem máshogy, mer nem

szik annyit a roma, meg nem es főz, pláne mos, bőrszintű függetlenül, szegény, hogy 13 millió forintval megkárosétsa a városát! Akarhogy van, ha illen vízszámla van, mondták a főjebbvalók, lépni köll. Avval kimentek elzártak a 123 közifolyóbúl, 27-et, 61-re meg szúkitógyúruút raktak föl, ami nem szociális kérdés, hanem szakmai. Nem es vót vóna baj, csak a médiával. Gyött ott a víz, gyufaszál-üzemmódba de gyött, aki lopta vón sanda célra, nem bírta kivárni, de ki szépen itta azon melegibe, annak ott vót, lényegibe korlátlanul. Annyira, hogy szomjan a több órás várakozásba ózdi ember meg nem halt egy se, rasszizmustó függetlenül se. Egy darab mentőt oda kiszáradásér nem köllött kihíni, mégés akkora vót a liberálműbalhé, hogy! Bezzeg, a hidroökonómia le vót toyota magasrú! Penig ez egy jó döntés vót, hejszen három éven át vót alapozva fülkeforradalmilag. Annyira jó, hogy maguk az eccerű elkövetők értették meg legelébb, hogy vótnincs van, nem katasztrófa. Föl es közkút, le es, süttött az afrikai nap sugára, ült a bőrszínű szegény ember az üres kánaán, nízte, hogy csurog a vödribe, ami csurog, amég meg nem halt.

2013. augusztus 16.

Egyszer volt, hol nem volt, történt eccő, hogy I. Fülkefor főuraktúl dúsan övedzve a házi lelátóján szotyolázott. Mán akkó minden nemzeti dohángyár napraforgót hegyezett s csomagót, pirosfehérsződ ízesítésbe, akkaracska vót a kereslet. Még aki nem élt vón véle, az es pöködött, ha jót akart. Epp annyi vót vissza a félidőbű, míg a kolompér öszvefő, mikó a Lázár trafikminiszter terv szerént leuzsorászotta a Csányi bankárt, ammeg visszamutyimatyizott. A kerál szétcsapott vón köztök a főzőkanálval, de nem vót kedve lehajolni, inkább gazda szemvel hízlalta a magyarokat, megannyi vereshúst, amint kergetik a lapdát a Kárpátok tágas ölin. Hát, eccőcsak látomása támatt. Éreszte, hogy guggol egy nagy tűz mellett, s el-elbambérozik a hőségű, penig lengén van öltezve, mezbe, sportszárba, mint mindenki a Mária országába, ki vitte valamire. Ott vót a szám a hátán mindnek, de nem ám élethosszig! Öleg vót egy rossz lájkolás, mán hátrébb vót őkelme a nemzeti bográcslistán. Vagy előrébb, ha ugrani köllött, ahogy vesszük. Epp ollan vót a magyarok országa, mint elébb, a valóságba, csak ki vót zománcozva, meg lelátó vót körbe a peremin. Jó vót, csípős vót, rotyogott szemellátig. I. Fülkefor mán akkora világ-tekintélye vót, hogy ellenségei hagyták békibe, nem vót kedvük tovább berluszkóni véle. Hallgatták a buffogást, ahogy fodbalozik magába a nemzetimagyar, s bíztattya magát, hogy „Ria, Ria, Periféria” oszt vagy nyer a Felcsút, vagy nyer. Csudák csudája, mán védhatalmi státusa vót a kerálnak, de Csádtú Romániáig több es, a parlament megszavazta, s belévetették az Alaptörvénybe, mingyá a vétlen les után. Oda, hogy Basescu koma non coronat. Mán akkó a Centrális Erőtérbe nem vót visszabeszéd, meg vacillejom, nem mer tiltva vót, hanem mer úgy vót jó minden, ahogy vót. Két napilap vót, a Magyar Közgép, meg a Simicska Népe, vót továbbá az Orbán-tv hetvenhét csatornán, több nem es köllött, a nemzeti választó lélekalkata nem szerette az ide-oda híreköt. Kúdjé ki néki a kerál levélbe, vagy ha sürgős, ájjon oda a kezdőkörbe, s mongya el. Mán ha láccott a kezdőkör az illatos gőztű, s létű. A magyar bográcsgulyástúl, mi készűt odale. Igaz, ami igaz, abbú a kerál egy kanálval ki nem vett, hejszen üvé vót, mit kapkoggyon, mit égesse a nyelvit pórmód, hanem csak tett belé. Intett hébe-korba, mellik mikó ugorgyon, oligarcha, mutyimenedzser, uzsorás. A szólétott meg potty és platty, ugrott es, audiba-ájfona-rolekszbe, ahogy az isten megteremtette. És ez így ment, nem mászott ki onnant egy se, igaz, a tálalást a kerál mán nem várta meg. A saját sípszavára riadott föl, s hogy beszél, arra. A bográcsgulyás ollan mint a nép, mondotta, folyamatosan teszünk rea, nem veszünk ki sohase, és a végin kész. És ez így es vót, sohse vesztek ki, amég meg nem haltak.

2013. augusztus 23.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy Szent István ünnepe előtt az elhúnt Csatóry bácsi szép megemlékezést kapott a maga háborús bűnösségivel az FTC ultrájitú. Mer a magyarok fődjin, hogy meg ne bántóggyanak, úgy hitták a fodbálnácikat, mint a mosószert a pártállami múlt idejibe, ultrának. No, ezek közül kettőné nem kevesebb, hejszen a molinónak es két vége van, a Nép Puskás Ferenc Stadionjába kigöngyölétett egy tíz folyóméteres föliratot: „In memoriam Csatóry László”. Ki

a kassai zsidók rémje vót anno, mikó legkevésbé se történt meg, amibe résztvett, mer ha megtörtént vón, abba részt magyar ember lévire nem vett vón. Ez a hagyományőrző molinózkodás az MTK elleni meccs második félidejibe esett, mer őkelmének merő véletlenségű épp akkó jutott eszökbe az emlékezés, mikó huncfut, azki rosszra gondol. De ám nem vót evvel semmi nagyobb baj, mer ezek az illetők legkevésbé se vótak egygy gyékényen a szektorjokban vonatkozó meg lendégető molinótalan szurkolókkal, még mit nem! A játékvezetővel pláne nem vótak egygy gyékényen, ki nagy hirtelenibe, ha látta es, nem tutta, mi a fittyfirittyet kőne csinájon, kivált mikó a Fradi vezet. Tán lefújni, ha azt se tuggya biztosan, hogy ez az a Csatáry? Mer epp lehetne egy másik Csatáry es, nem tilos, Kassán es egygy másik vót, mindenhon a másik vót, különben se azért van ő itt, hogy máshó értsen, mint a focihó. De ám ezek az ultrák, kiket senki nem ösmert se föl, se le, még a híressen független Orbán-tévét es megtévesztették, ki ha mán ott vót, hosszan mutatta a kegyeletnek ezt a kolektív megnyilvánulását, sőt igenyesen rea csodálkozott, hogy mennyi szín és érdekesség van a fodbalba, mit hétrű hétre lelkesen közvetét a béka segge alól. Őköt meg színtiszta közszógalat lévökre végkép nem vóna mér öszvemosni illen gamat egyedekvel, kük egy csóró fodbalklub hamuba súlt kis taójával szórakoznak. Kik fő se fogják, ha netán bébizonyosodik, hogy akadt ennek a molinózásnak politikai vetületje es, nemcsak embertárs bácsi fölötti tiszta gyász, mit az ártatlanság védelmibe kizárni nem vón ildomos, akkó büntetés lesz a Kubatov uram kasszájára nézvést, hijába van a Fradinak hétrűl hétre kettőnél nem kevesebb, de alig több fodbalnácija, epp annyival több, amennyire nincs vége egygy illen szennyes molinónak. Amit öszvemosni ügön nagy hiba vóna! Szerencse, hogy a Szűz Mária Patyolatjába mán senkit nem köllött öszvemosni senkivel, a keráli mosodérok kezelték a zsetont, együtt vót az ország, forgott a zabos, szürke ruhadalom a nagy centrális közmosógépbe, mi magasrúl nézvést a magyarság ezeréves hordója vót, s ha abroncsa megereszkedvén szét akart vón hullni, abbahejbe odaállott kádárként a nemzet szotyolai Szent Istvánja, oszt tartotta öszve feszt, amég csak fénképeszték.

*

Összegyűjtve az [És](#)-ből, a szerző hallgatólágos utólágos beleegyezésével...

